

ปฐมกาล

การเริ่มต้นของโลก จักรวาล และ มนุษยชาติ
มนุษย์ล้มลง ส่งผลให้พวกเขากระจัดกระจายไป
ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มของมนุษย์ ระหว่าง 2000 ปี
เหตุการณ์สำคัญคือ
จุดเริ่มต้นของโลก การล้มลง น้ำท่วม และการสร้างชาติต่าง ๆ
จุดเริ่มต้นของชนชาติฮีบรู หรืออิสราเอลในปัจจุบัน

ผู้บันทึก โมเสส

ปฐมกาลฉบับนี้ เป็นการสรุปเรื่องราวของแต่ละบท ยกเว้นในบทที่หนึ่งเป็นการขยายความและอธิบายเพิ่มส่วนที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้เข้าใจเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ดีขึ้น ในรูปแบบของการเล่าเรื่อง เป็นฉบับที่อ่านเข้าใจง่าย เรียบเรียงให้ผู้อ่านเข้าใจอย่างรวดเร็ว มีหัวข้อชัด ใช้ภาษาศตวรรษ 21 ผู้ที่ต้องการศึกษาพระคัมภีร์โดยตรงในรายละเอียด ซึ่งรายละเอียดเหล่านั้นมีความลึกซึ้ง น่าค้นคว้า น่าแสวงหา

พระคัมภีร์เป็นคำที่มีอำนาจเปลี่ยนชีวิตของพวกเขา เพราะเป็นคำแห่งชีวิต กลับไปอ่านพระคัมภีร์ฉบับแปลเต็มจากภาษาฮีบรู กรีกโดยตรงจาก

ฉบับมาตรฐานของสมาคมพระคริสตธรรม

ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย

ฉบับแปลใหม่ NTV

ปฐมกาล บทที่ 1 การทรงสร้างวันที่หนึ่ง

ปฐมกาล 1:1-5

ย้อนกลับไปยังปฐมกาล มีความมืด
ปกคลุมทั่วผืนน้ำ เวิ้งว้าง โดดเดี่ยว มืดมิด

แต่พระวิญญาณของพระเจ้าทรง
เคลื่อนไหว ปกอยู่เหนือ น้ำ

แล้วพระเจ้าทรงสั่งว่า ”จงเกิดความ
สว่าง” ความสว่างก็เกิดขึ้นทันที

พระเจ้าทรงเห็นว่า ความสว่างดี จึงทรง
แยกความสว่างออกจากความมืดเวลานี้มีทั้ง
สว่างและมืด

มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง

การทรงสร้างวันที่สอง

ปฐมกาล 1:6-8

สว่างกลางวัน มีดกลางคืน ดิจจริง ๆ
ต่อมา พระเจ้าทรงแยกน้ำออกจากกัน

พระเจ้าตรัสว่า “จงมีโดมโค้งกว้างใหญ่
แยกน้ำออกเป็นสองส่วน”

น้ำก็เคลื่อนย้ายตัวตามคำสั่งของพระเจ้า

ว้าว..... วิวดดด..... วิวดดด.....

ยิ่งใหญ่ อลังการ นำพรันพรัง

และน่าได้ชมในเวลานั้นเสียเหลือเกิน

เมื่อน้ำแยกออกจากกันนั้น ทั้งเสียง

และปรากฏการณ์นั้นน่าระทึกใจจริง ๆ

กลายเป็นน้ำเบื่องบน และน้ำบนผิวโลก

พระเจ้าทรงให้มีที่ว่าง ๆ เป็นโดมกว้างใหญ่

อยู่ระหว่างน้ำทั้งสอง คือท้องฟ้า

มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่สอง

พระเจ้าทรงมีแผนจะสร้างอะไรต่อไป?

การทรงสร้างวันที่สาม

ปฐมกาล 1:9-13

พระเจ้าทรงเป็นสุขกับการสร้างสรรค์นี้
ตรัสว่า

“ให้น้ำใต้ฟ้ารวมอยู่เป็นที่เดียวกัน และ
ให้มีแผ่นดินแห้งปรากฏขึ้นมา”

มันจึงเป็นไปตามที่พระองค์ทรงสั่ง ทรง
เรียกพื้นแห้งว่า แผ่นดิน

ส่วนน้ำก็ไปรวมตัวกันเป็นแอ่งน้ำกว้าง
ใหญ่ไพศาล เกิดมีที่ราบ ที่ลุ่ม ที่ราบสูง
ภูเขา หุบเขา ลักษณะเช่นนี้มีได้
ท้องทะเลเช่นกัน

พระเจ้าตรัสต่อไปว่า

“จงเกิดพืชผัก ผักหญ้าที่มีเมล็ดพันธุ์
ทั้งธัญพืชคือพวกต้นข้าวทั้งหลาย
และไม้ผลเป็นอย่าง ๆ เป็นพวกที่มีเมล็ด
ตามชนิดของมัน” ทุกสิ่งเป็นไปตามที่
พระเจ้าตรัสสั่ง เกิดต้นไม้ผล มีเมล็ดตาม
พันธุ์ของมันคราวนี้ โลกเต็มไปด้วยสีสน
แห่งพันธุ์พืช

พระเจ้า ทรงเห็นว่า ดี แผ่นดินสวยงาม
ขึ้นมาก มีชีวิตชีว

มีเวลาเย็น และเวลาเช้าเป็นวันที่สาม

วันต่อไป พระเจ้าทรงคิดถึงอะไรนะ?

การทรงสร้างวันที่สี่

ปฐมกาล 1:14-19

แม้จะมี ค่ำและวัน มีความสว่างและ
ความมืด แสงสว่างแรกนั้น เราไม่ทราบว่
เป็นอย่างไร หลายคน บอกว่า มันเป็นแสง
คล้ายก่อนรุ่งอรุณ แต่แสง ที่ต้นไม้ต้องการ
เป็นแสงที่จะทำให้มันสังเคราะห์แสงได้ ต้อง
อบอุ่นอย่างพอเหมาะต้องมีฤดูกาล

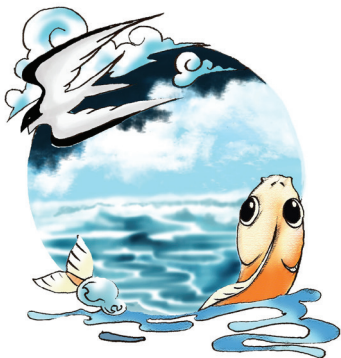
พระเจ้าตรัสให้เกิดดวงไฟสว่างบนท้องฟ้า
เป็นการแยกวันออกจากคืน

จึงเกิด ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวขึ้น
บนท้องฟ้าเพื่อจะ ส่องสว่าง ให้พลังงานแก่
ผืนแผ่นดินเพื่อให้มีฤดูกาลสลับกันไป

ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จึงผลัดกัน
ส่องสว่าง ดวงอาทิตย์ครองวัน ดวงจันทร์
ครองคืนพระเจ้าทรงเห็นว่าดี พระองค์ทรง
ชื่นชมกับมัน

มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่

มีดวงดาว ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์
คิดดูซิ ถ้าเราต้องอยู่ในโลกที่ไม่มีทั้งสาม
ดวงนี้ เราจะเป็นอย่างไร?

การทรงสร้างวันที่ห้า

ปฐมกาล 1:20-23

ทุกอย่างดูดีบนแผ่นดินโลก พระเจ้าทรงเห็นว่ามันดี งดงามมาตั้งแต่วันแรก พระเจ้าตรัสให้เกิดสิ่งมีชีวิตในท้องทะเล แหวกว่ายเป็นฝูง เป็นหมู่ สัตว์น้ำขนาดใหญ่ อย่างแพลงตอน ไปจนถึงปลาตัวมหึมาอย่าง ปลาฉลาม

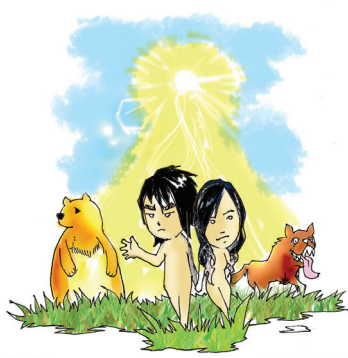
ในทะเลนั้นจะมีสัตว์น้ำมากมายที่มีหน้าตาสวยงาม ตลก ๆ และดูน่ากลัวเต็มไปหมด แต่ละชนิดก็มีนิสัยใจคอต่างกัน

แล้วพระเจ้ายิ่งทรงสั่งให้มีสัตว์ปีกที่บินไปในฟ้า เหนือแผ่นดิน ทำให้มีสิ่งมีชีวิตบินไปมาบนท้องฟ้า น่าดูยิ่งนัก

ที่สำคัญพระเจ้าทรงอวยพรให้มันมีลูก ดก ไม่ให้มีสองสามตัวแล้วสูญพันธุ์ไป แต่มีลูกหลาน สืบต่อกันไปนาน ๆ

คราวนี้โลกมีเสียงดังเจี๊วจ๊าวของเจ้านกทั้งหลาย ในบึง คลอง แม่น้ำก็มีปลาแหวกว่ายหากิน

มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า

การทรงสร้างวันที่หก

ปฐมกาล 1:24-31

วันนี้เป็นวันที่สนุกที่สุดเลย ไม่ว่าจะเป็นเจ้าอานาคอนดา โคโมโด จิงโจ้ หมิโค อลา หมิแพนดา สัตว์สี่ขา สัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า ปรางค์กู่ตัวในวันนี้

เพราะพระเจ้าตรัสว่า ให้ สัตว์เลี้ยง สัตว์เลื้อยคลาน สัตว์ป่าต่าง ๆ เกิดขึ้นบนพื้นโลก พระองค์ทรงวางแผนไว้แล้วว่าแต่ละตัวจะมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร แล้วมันก็เป็นอย่างที่พระองค์ทรงคิดไว้

พระองค์ทรงเห็นว่า มันดีทีเดียว

แล้วพระเจ้าผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงเป็นสามพระภาคในพระองค์เดียว ตรัสว่า ให้เรา มาสร้างมนุษย์ *ตามแบบเรา*กันเถอะ ให้ *มีลักษณะเหมือนเรา* พวกเขาจะดูแลสัตว์ทะเล นก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์เลี้ยง พวกเขาจะดูแลโลกทั้งโลก

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบตามพระฉายาของพระองค์ ทรงอวยพรแก่พวกเขาให้มีลูกหลานมากมายและมีอำนาจเหนือแผ่นดิน

พระเจ้าทรงเห็นว่าทุกสิ่งยอดเยี่ยมที่สุด

มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

ในวันที่หก พระองค์ทรงสร้างสรรค์อย่างมหัศจรรย์เสร็จแล้ว

ต้นไม้จะงอกเกิดต้นใหม่ต่อไป เป็นอาหารให้สิ่งมีชีวิตในโลก มันไม่หยุดที่จะเกิดผลสัตว์ต่าง ๆ จะมีลูกหลานเต็มป่า มนุษย์จะออกลูกมากมายจนมาถึงวันนี้ก็หลายพันล้านคนแล้ว

พระเจ้าไม่ได้แค่สร้าง...แต่ทรงวางกฎระเบียบให้กับธรรมชาติ มีวัน คืน เดือน ปี ฤดูกาลตามที่พระองค์ทรงเห็นว่าดี และทุกอย่างจะทำงานไปตามที่พระองค์ทรงวางไว้ นั่นและพระองค์ไม่เคยทอดทิ้งโลกนี้ไปเลย

พระเจ้าทรงให้มนุษย์มีปัญญามากมายที่จะคิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ขึ้นมาอีก พระเจ้าทรงพอพระทัยในงานเนรมิตสร้างของพระองค์

ปฐมกาล บทที่ 2

วันหยุดพัก วันที่เจ็ด

พระเจ้าทรงอวยพระพรให้วันที่เจ็ดเป็นวันบริสุทธิ์ สวยงาม พร้อมกับโลกใบนี้ที่เต็มด้วยสรรพสิ่งมหัศจรรย์ซึ่งต่อไป มนุษย์จะเป็นผู้ค้นหาความรู้ ความเข้าใจ รู้จักและสามารถจัดการใช้ประโยชน์จากสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างมาอย่างไม่หยุดยั้ง

รายละเอียดการสร้างมนุษย์

พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ชายจากผงคลีดิน เขาคืออาดัม ทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในจมูกของอาดัม เขาจึงมีชีวิต! ทรงให้เขาใช้ชีวิต ทำงาน ดูแลสวนเอเดนที่ทรงสร้างไว้ ซึ่งมีต้นไม้ที่สวยงาม น่าดู น่ากินอยู่มากมาย และยังมีต้นไม้แห่งชีวิตและต้นรู้ดีรู้ชั่ว ซึ่งพระเจ้าทรงห้ามว่า อย่ากินผลของต้นรู้ดีรู้ชั่ว เพราะถ้าเขากินผลเมื่อไร เขาจะตายแน่นอน

แม่น้ำปิสอน กิฮอน ไทกริส ยูเฟรติส เป็นแม่น้ำที่มาจากต้นน้ำเดียวกันจากสวนนี้

น่าสนใจคือ พระเจ้าตรัสว่า “อาดัมผู้นี้ไม่ควรอยู่คนเดียว เราจะสร้างผู้ช่วยขึ้นมาที่ เหมาะสมทัดเทียมอยู่เคียงข้างเขาขึ้น

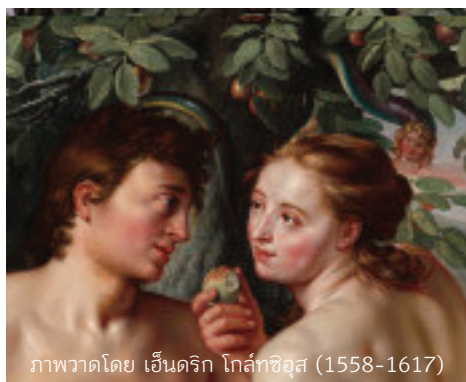
ตอนแรกทรงสร้างสัตว์มากมายจากดิน ให้เขาดูแลและตั้งชื่อแต่เขาก็ไม่พบสิ่งใดที่จะมาเป็นคู่ของเขา พระเจ้าจึงทรงบันดาลให้เขาหลับสนิทมาก ... ทรงชักซี่โครงเขาออกมาซี่หนึ่ง ทรงสร้างผู้หญิงคือเอวาจากซี่โครงนั้น ทรงพาเธอมาหาเขา ให้เขาเป็นเนื้อเดียวกัน ทั้งสองต่างเปลือยกายไม่อายกันเลย

ในพระคัมภีร์ปฐมกาลบทที่สองมีรายละเอียดที่มากกว่านี้

ปฐมกาล บทที่ 3

การหลอกล่อครั้งแรกของโลก!

บทนี้ เป็นบทสำคัญมากที่จะช่วยให้เรา รู้ว่า ทำไมทั้งโลกมันจึงวุ่นวาย สับสน มีแต่ สงคราม และความไม่สงบ เพราะว่า ในสวนอันสวยงามและแสนสงบนั้น มีผู้มร้ายต่อ พระเจ้าแอบเข้ามาพบกับเอวา เป็นงูพูดได้.. มันถามเธอดูชื่อ ๆ ว่า “พระเจ้าตรัสหรือว่า เธอจะต้องไม่กินผลจากต้นใด ๆ ในสวน”

ภาพวาดโดย เอ็นดริก โกลต์ซึส (1558-1617)

เธอตอบตรง ๆ ว่า”กินได้จากทุกต้น ยกเว้น ต้นที่อยู่กลางสวน ถ้ากินหรือแตะต้นนั้นเจ้าจะตาย” เธอเพิ่มคำสั่งของพระเจ้าโดยไม่รู้ตัว งูร้ายได้ทีหลอกเพิ่มเข้าไปอีก

“จู้ จูเธอไม่ตายหรอก พระองค์ทรงรู้ว่า หากเธอกินผลจากต้นนั้นเมื่อไร ก็จะมีแสงสว่างกลายเป็นเหมือนพระเจ้า รู้ดีรู้ชั่ว”

เอวาลงเชือกทันที เธอลืมนึกไปว่า พระเจ้าทรงสร้างเธอมาตามพระฉายาของพระองค์อยู่แล้ว เธอเห็นว่า ผลมันน่ากิน ดูดี กินได้ ควรจะกินมันเพราะทำให้เกิดปัญญา เธอจึงกินผลนั้น และส่งให้อาดัมกินด้วย พอทั้งสองกินเข้าไป ก็รู้สึกตัวทันทีว่าตัวเองเปลือยอยู่ จึงไปหาใบมะเดื่อมาเย็บปิดร่างทั้ง ๆ ที่เดี๋ยวก็จะขาด

เหตุการณ์หลังแพ้ใจตัวเอง

เย็นวันนั้น พระเจ้าถามหาเขาทั้งสองในสวน พวกเขาหลบพระองค์ และแก้ตัวว่า เขาทั้งสองเปลือยกายอยู่จึงไม่กล้าพบพระองค์ อาดัมอ้างว่าเขากินผลไม้เพราะเอวายื่นให้เขากิน ส่วนเอวาก็โทษว่างูล่อลวงเธอ เธอจึงหลงกินเข้าไป...ดูสิ ไม่มีใครยอมรับผิดชอบเลย!

พระเจ้าทรงสาปงูให้เลื้อยด้วยท้อง กิน

วาดโดย ริชาร์ด อันเดอร์ 1884

ดินชั่วชีวิต งูกับหญิงจะเป็นคู่อริชาติทั้งลูกหลานของทั้งสองฝ่าย ลูกหลานคนหนึ่งของหญิงจะขยี้หัวงู และงูจะฉกส้นเท้าเขา

พระเจ้าทรงให้หญิงเจ็บปวดเมื่อคลอดลูก และเธอจะต้องการให้สามีปกป้องคุ้มครองเสมอ

ส่วนอาดัม เขาจะต้องลำบากในการหาเลี้ยงชีวิตตลอดชีวิต ทำมาหากินด้วยความเหน็ดเหนื่อยจนร่างกลับไปเป็นดิน

แล้วพระเจ้าทรงเอาหนัสนี้มาทำเสื้อให้ทั้งสองใส่ พระเจ้าทรงขับไล่เขาออกจากสวนเพื่อไม่ให้เขาไปกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต

ทรงตั้งเครูบไว้ด้านตะวันออกของสวน ทรงให้มีดาบเพลิงที่หมุนไปรอบ ๆ ทุกด้านเพื่อปกป้องทางเข้าสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

ชายหญิงคู่แรกนี้ ไม่อาจกลับมายังสวนอันสวยงามแสนสุขได้อีกเลย

ปฐมกาล บทที่ 4

ลูกชายทั้งสองในครอบครัวแรก

เมื่ออาดัมและเอวาออกมาอยู่นอกสวนเอเดน ชีวิตก็เปลี่ยนไป เขาต้องทำงานหนักมาตั้งแต่นั้น แทนที่จะมีพืชให้กินง่าย ๆ เหมือนเดิม กลายเป็นว่า เขาต้องอาบเหงื่อต่างน้ำกว่าจะได้พืชผลมารับประทาน ทั้งสองได้ลูกชายคนแรก เอวาดั้งชื่อเขาว่า คาอิน แปลว่า ได้ ,เอา,ครอบครอง เธอคงคิดว่า ลูกชายคนนี้เป็นคนที่พระเจ้ากล่าวถึง เป็นคนที่จะช่วยแก้ไขสิ่งที่เธอได้ทำผิด และไม่นานก็ได้ลูกชายอีกคน เธอให้ชื่อว่า อาเบล นำแปลก ชื่อของอาเบลแปลว่า ลม หรือ อนิจจัง! ราวกับเอวารู้อะไรล่วงหน้าอย่างนั้นแหละ

ความถนัดที่ต่างกัน

คาอินกับอาเบลต่างทำงานคนละอย่าง ที่จำเป็นสำหรับการมีชีวิตอยู่ คาอินทำไร่ไถนา ส่วนอาเบล เลี้ยงสัตว์

วันหนึ่ง พี่น้องทั้งสองต่างนำของถวายมาถวายพระเจ้า อาเบลนำแกะหัวปีจากฝูง ส่วนคาอินเอาพืชผลมาถวาย พระเจ้าทรงพอพระทัยเครื่องบูชาของอาเบล นี่ทำให้คาอินไม่พอใจมาก

พระเจ้าทรงเตือนคาอินว่า “จะโกรธไปทำไม? หากทำสิ่งที่ถูกเราได้รับเจ้า แต่ถ้าเจ้าทำผิด บาปก็หมอบรอที่ประตูคอยตะครุบเจ้า เจ้าจะต้องเอาชนะมันให้ได้” พระเจ้าทรงเตือนเราทุกคนเหมือนกัน

ฆาตกรรายแรกของโลก!

แทนที่คาอินจะแก้ไขตัวด้วยถามพระเจ้าว่า เขาควรทำอะไร เขากลับโกรธตั้งไฟ คุกรุ่นในใจ หน้าที่าบูดบัง อารมณ์ร้อนร่า “ต้องจัดการกับเจ้าอาเบล!”

เขาเลือกที่จะทำสิ่งที่ไม่มีใครคาดฝัน..... ชวนน้องไปในนาแล้วก็ฆ่าน้อง เขาก็ฝังศพน้องชาย ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ฆาตกรรมครั้งแรกของโลก!

แต่เมื่อพระเจ้าทรงถามหาอาเบล “น้องของเจ้าอยู่ที่ไหน?” เขาก็ปิดโปว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นผู้ดูแลน้อง” “เลือดของเขา ส่งเสียงฟ้องมาจากดิน” เขาลืมไป.... พระเจ้าทรงเห็นทุกสิ่ง และพระองค์จะทรงลงโทษคนที่ทำลายชีวิตของคนอื่น

พระองค์จึงทรงสาปเขา คาอินต้องหลบหนีและกลายเป็นคนพเนจรเร่ร่อน ไม่ได้อยู่กับครอบครัวอีกต่อไป พระเจ้าทรงทำเครื่องหมายไว้ที่ตัวเขา ทำให้คนอื่นไม่กล้าทำร้ายเขา ในที่สุดก็ไปอยู่ในแผ่นดินโนด

ต่อมาคาอินก็มีครอบครัวมีลูกหลานที่กลายเป็นต้นตระกูลคนพเนจรเลี้ยงสัตว์ ต้นตระกูลของคนที่เล่นดนตรีและช่างทำ

เครื่องมือโลหะต่าง ๆ

เชื้อสายของคาอิน

คนในโลกจึงมีอาชีพต่าง ๆ กัน มีความสามารถแตกต่างกันไป แต่น่าเสียดายที่ลูกหลานของคาอินเป็นคนที่ชั่วร้าย คนหนึ่งชื่อลามะคกล่าวว่า “ใครทำร้ายคาอินจะถูกเอาคืน 7 เท่า แต่หากใครทำร้ายลามะค จะต้องเอาคืน 77 เท่า!”

คนที่มาแทนที่

ครอบครัวแรกของโลกไม่มีลูกชายหลงเหลืออยู่แล้ว แต่พระเจ้าทรงเมตตา เพราะหลังจากนั้นพระเจ้าทรงให้อาדםกับเอวาก็มีลูกชายอีกคนชื่อ เซท ซึ่งแปลว่า อนุญาต เอวาเชื่อว่า พระเจ้าจะยังคงประทานใครคนหนึ่งที่จะช่วยไถ่บาปของเธอ แม้ว่าต้องสูญเสียลูกชายทั้งสองคนไป

ปฐมกาล บทที่ 5

ลำดับเชื้อสายของอาดัม

การที่จะลำดับว่า ใครเป็นใครในโลกโบราณนั้นเป็นเรื่องสำคัญมาก เปรียบได้กับการทำทะเบียนสำมะโนครั้นนั่นเอง ลำดับนี้ได้ถูกส่งต่อมาถึงท่านโมเสสผู้เขียนหนังสือปฐมกาล บางครั้งอาจมีการข้ามรุ่นบางคนไปบ้าง หากเราดูลำดับเชื้อสายจากอาดัมอย่างเข้มงวด เราจะนับได้ว่า จากอาดัมถึงพระเยซูชื่อนั้นอยู่ราว ๆ 4000-5000 ปี เราพบว่า คนในโลกโบราณนั้นอายุยืนนานมาก เช่นอาดัมอายุถึง 930 ปี มีลูกหลานมากมาย

ที่น่าสนใจคือเขาจะบันทึกเฉพาะคนที่

สำคัญ จากอาดัม มาเป็นเซท เคนัน เอโนช มาเรื่อย ๆ จนถึงคนหนึ่งชื่อ เอโนค เขามีลูกชายแล้วก็ดำเนินชีวิตกับพระเจ้าอีก 300 ปี แล้วไม่มีใครพบเขาอีก เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป

ลำดับเชื้อสายบทนี้ มาจบที่โนอาห์ ซึ่งตอนที่เขาอายุ 500 ปี เขามีลูกชายสามคนชื่อเซม ฮาม และยาเฟท

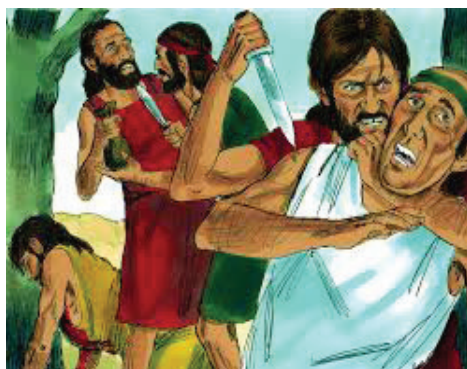
ปฐมกาล บทที่ 6

มนุษย์ที่ชั่วร้าย ต้องกำจัด!

หลังจากนั้นมา จำนวนคนทวีมากขึ้นในโลก เกิดเรื่องใหญ่!!....บุตรของพระเจ้า แต่งงานกับบุตรของมนุษย์ แล้วกลายเป็นมนุษย์ยักษ์!! เรียกว่าเนฟิล เป็นคนเก่งกล้า มีชื่อเสียง แต่พวกเขาเป็นคนชั่วร้ายมากด้วย คิดอะไร ก็คิดสิ่งร้าย มุ่งร้ายต่อผู้อื่น ผู้คนต้องตายไป ถูกทำร้าย....

พระเจ้าทรงเสียพระทัยที่สร้างพวกเขา มาทรงปวดร้าวพระทัยมาก.....จึงทรงดำริจะกวาดล้างเขาจากแผ่นดิน!

แต่โนอาห์เป็นคนพระเจ้าทรงโปรดปราน เขาเป็นคนชอบธรรม ดีพร้อมทุกด้าน ไม่มีใครเทียบเขาได้

พระเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่า จะทรงทำให้
โลกจบลงเพราะผู้คนป่าเถื่อนยิ่งนัก

คำบัญชาสร้างเรือ

พระเจ้าทรงสั่งให้โนอาห์สร้างเรือยาว
300 ศอก กว้าง 50 ศอก สูง 30 ศอก
มีประตูด้านข้าง มีหลังคา มีดาดฟ้า สาม
ชั้น มันใหญ่จริง ๆ นะ

ยังคงเดินหน้าต่อไป เขาเต็มใจสร้าง
ตามพระบัญชา นอกจากนั้นก็ต้องสะสม
ของกินสำหรับคนและสัตว์ที่จะขึ้นไปอยู่ใน
เรือใหญ่นั้น

พระเจ้าจะทรงทำสัญญากับโนอาห์ให้
เขาและครอบครัวเข้าไปและสัตว์ นก สัตว์
เลื้อยคลานรอดชีวิต โนอาห์ฟังที่พระเจ้า
สั่ง และเขาทำตามทุกประการไม่ขาดตก
บกพร่อง

ปฐมกาล บทที่ 7

น้ำท่วมครั้งใหญ่สุด

พระเจ้าทรงสั่งโนอาห์ให้เอาสัตว์แบบ
ต่าง ๆ ขึ้นเรือไปกับเขา โดยที่พระองค์มี
จำนวนให้ชัดเจน พระองค์จะให้ฝนตกบน
แผ่นดิน 40 วัน 40 คืน จะทรงกวาดล้างสิ่ง
มีชีวิตทั้งสิ้นที่ทรงสร้างมา

เขาสร้างเรือนานมาก ท่ามกลางเสียง
เย้ยหยันของผู้คน เขาก็สร้างเรือเสร็จเมื่อ
อายุ 600 ปี พระเจ้าทรงสั่งอีกว่าให้เขา
เอาสัตว์ต่าง ๆ รวมทั้งนกขึ้นบนเรือเพื่อจะมี
พันธุ์สัตว์ไว้ให้ออกลูกหลานต่อไป เขาใช้
เวลาอีกเจ็ดวันตอนให้สัตว์ขึ้นไปเป็นผู้เมีย
จนครบ พอเขาและครอบครัวขึ้นไปบน
เรือ ปิดประตูเรือ แล้วพระเจ้าทรงปิดประตู
เรือด้วยพระองค์เอง!

วันนั้นเอง..... น้ำจากบาดาลก็พลุ่งขึ้น
มาอย่างรุนแรง ไม่น่าเชื่อ!! แล้วฝนก็ตก
ตกไม่หยุดสักนาที เรือซึ่งอยู่บนพื้นดินค่อย
ๆ ลอยขึ้นบนผิวน้ำ น้ำจากบาดาลรวมกับ
ฝนที่ตกลงมาอย่างต่อเนื่อง ทั้งวันทั้งคืน
ทำให้น้ำท่วมขึ้นสูงเลยภูเขาที่สูงที่สุดเสียอีก
เพราะพระเจ้าทรงบันดาลให้ฝนตกนานถึง
สี่สิบวันสี่สิบคืนติดต่อกันไปดังนั้นน้ำจึงท่วม
บ้านเรือน ท่วมขึ้นไปถึงภูเขาที่สูงที่สุด

หายนะของมนุษย์ยุคแรก

จึงไม่มีใครรอดเลย ทั้งสัตว์ และมนุษย์
พระเจ้าทรงทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น แม้กระทั่ง
นกก็ไม่มีที่เกาะ ไม่มีสิ่งมีชีวิตเหลือบนแผ่น
ดินมองไปเห็นแต่น้ำเว้งว่าง

โลกดูว่างเปล่า มีผืนน้ำ กับพื้นฟ้า....
ยกเว้นบนเรือที่มีครอบครัวและสัตว์มากมาย
น้ำท่วมมิดโลกอยู่นาน 150 วัน.....

ปฐมกาล บทที่ 8

ท่าจอดเรือยักษ์

วันที่ 150 นั้นเอง พระเจ้าทรงโปรดให้
น้ำลดลงตಾನ้ำบาดาลหยุด ฝนหยุดตก
ลมพัดมาแรงทำให้น้ำลดลงเร็วมาก ในที่สุด

เรื่อก็ไปค้างบนยอดเขาอารารัต

ทำอย่างไรดีล่ะที่นี่ จะรู้ได้อย่างไรว่า
พื้นดินข้างล่างไม่แฉะ ปลอดภัย โนอาห์
ใช้นกช่วยสำรวจ โดยเปิดหน้าต่างเล็ก ๆ
ปล่อยอิก้าออกไป แต่มันก็กลับมาเพราะ
ไม่มีที่เกาะ

แต่เมื่อปล่อยไปครั้งสุดท้าย มันไม่กลับ
มาอีกเลย เขาจึงรู้ว่า แผ่นดินน่าจะเป็น
ปกติน่าจะมีต้นไม้ใช้พอกำรังได้

ดินแห่งนี้ปีที่ โนอาห์อายุ 601 ปี เขา
อยู่บนเรือประมาณ 378 วัน พระเจ้า
ทรงสั่งให้เขาออกไปพร้อมกับครอบครัวและ
สัตว์ เขาก็ทำตามพระเจ้า และยังสร้าง
แท่นบูชาถวายพระเจ้าด้วย เขาเอนกและ
สัตว์มาเฝ้าถวายทำให้มีกลิ่นที่พระเจ้าทรง
พอพระทัย

พระเจ้าทรงดำริว่าแผ่นดินที่พระองค์
ทรงสร้างมาจะคืดชั่วเพียงไร พระองค์จะไม่
ประหารพวกเขาอย่างที่เคยผ่านมาอีกเลย
พระองค์จะให้ฤดูกาล เกิดขึ้นตามที่เหมาะ
สมเหมือนเดิม มีเวลาเย็น ร้อน มีวันและ
คืนเรื่อยไป นี่เป็นพระคุณของพระเจ้าที่
ส่งต่อมาจากจนถึงพวกเรา

ปฐมกาล บทที่ 9 พันธสัญญากับโนอาห์

แล้วพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่โนอาห์
และลูก ๆ เหมือนกับที่ทรงอวยพรอาดัมว่า
ให้มีลูกดก มากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน และสัตว์
ต่าง ๆ จะกลัวคน เพราะทรงมอบพวก
มันไว้ในมือพวกเขา พวกมันจะเป็นอาหาร
ของมนุษย์ แต่เวลากินเนื้อสัตว์พระองค์ไม่
ให้กินเลือดของมัน เพราะ เลือดคือชีวิต

พระเจ้าทรงเตือนด้วยว่า

ไม่ให้มนุษย์ฆ่ากันเพราะพระเจ้าทรงสร้าง
มนุษย์มาตามพระฉายาของพระองค์

พระเจ้าทรงสัญญากับโนอาห์ลูกหลานของ
เขากับสัตว์ใช้งาน สัตว์ป่ากับนกด้วยว่า
พระองค์จะไม่ทำลายคนและสัตว์ด้วยน้ำท่วม
แบบนี้อีก

พระองค์ทรงให้มีรุ้งกินน้ำเป็นสัญลักษณ์
ว่าพระองค์ทรงสัญญากับเขาแล้วพระองค์
ตรัสว่า เมื่อมีรุ้งที่ไร พระองค์ก็จะคิดถึง
คำสัญญานั้นตลอดไป

เหตุเกิดไม่คาดฝัน

หลังจากน้ำท่วมครั้งใหญ่นั้น โนอาห์ก็เริ่มทำไร่ไถนา จนวันหนึ่งเกิดมีจวนเมานอนเปลือยในเตนท์ ลูกชายฮามมาเห็นเข้าก็ไปเล่าให้พี่น้องฟัง ซึ่งพี่เชมคนโต และยาเฟทก็ได้ช่วยกันเอาผ้าไปปิดร่างกายของพ่อโดยเดินถอยหลังเข้าไป โดยไม่มองพ่อที่นอนเมาไม่ได้สติ

โนอาห์มารู้เข้าก็โมโหลูกฮาม จนเขาแข่งให้เป็นทาสของพี่น้อง ตรงนี้ทำให้เรารู้ว่า ฮามไม่ได้มองเปล่า ๆ แต่ทำอะไรบางอย่างที่ไม่สมควร แล้วโนอาห์อวยพรให้เชมและยาเฟท

โนอาห์มีอายุต่อไปอีก 350 ปีจนอายุ 950 ปีก็สิ้นชีวิต

แล้วลูกหลานของเขาก็กระจัดกระจายไปตามพื้นที่ต่าง ๆ

ปฐมกาล บทที่ 10

ต้นตระกูลเชื้อชาติต่าง ๆ ในโลก

โนอาห์มีลูกชายสามคนที่ขึ้นเรือไปด้วยกัน คือ เชม ฮาม และยาเฟท หลังจากนั้นพวกเขาก็แยกย้ายกันไป ตอนนั้นเรากำลังพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังน้ำท่วมในอนาคตของพวกเขา

ลูกหลานยาเฟทไปตามชายฝั่งทะเล พวกเขาคือ โกเมอร์ มาโคก มาดัย ยาวาน ทุบัล เมเชค ทิราส พวกเขาอยู่ตามชายฝั่งทะเล ค่อย ๆ ขยายเข้ามาในแผ่นดิน

ฮาม มีลูกหลานเป็นคนคูช อียิปต์ พุด และคานาอัน ยังเป็นเหล่าคนที่สร้างเมืองบาบิโลน ในดินแดนชินาร์ ขยายไปอัสซีเรียสร้างนินะเวห์

คานาอันลงมาอยู่ทางไซดอนไปถึงกาซา โสโดม โกโมราห์ และเมืองอื่น ๆ

ส่วนเชม พี่ชายคนโต เป็นคนอยู่ตามภูเขาตามตะวันออก

จากพวกเขาจะมีการขยายถิ่นฐานออกไปทั่วแผ่นดินโลก ตั้งเป็นชนชาติต่าง ๆ อยู่ตามที่ ๆ พวกเขาเลือก

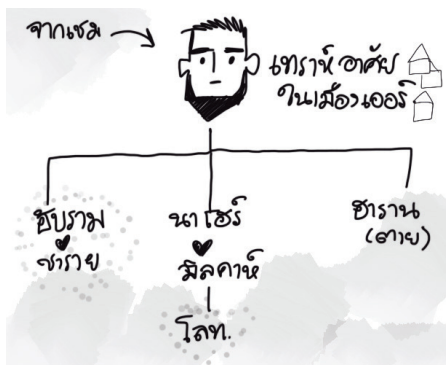
ปฐมกาล บทที่ 11

หอสู่เทียมฟ้า ภาษาสับสน

ลูกหลานของโนอาห์ที่อพยพไปทางตะวันออกตั้งหลักแหล่งบนทุ่งราบชินาร์ บาบิโลน ผืนดินแถบนี้อุดมสมบูรณ์ทำให้พวกเขายากสร้างเมืองตั้งถิ่นฐานมั่นคง ไม่ต้องอพยพไปไหน อยู่กับที่นี่แหละ.....

วันหนึ่ง เขาคิดก่อหอสู่เทียมฟ้า เขาคิดว่าผู้คนรุ่นต่อ ๆ มาจะได้ยกย่อง ชมเชย พวกเขาจึงช่วยกันเริ่มสร้างหอสู่เทียมฟ้าที่สุดในโลกขึ้น...จะได้ขึ้นไปถึงสวรรค์ ไม่ต้องรอคอยวิธีของพระเจ้า ใช้วิธีของพวกเขาเอง คิดออกแบบหอคิดโครงสร้างต่าง ๆ

พวกเขาเก่งมากที่รู้ว่า ตนเองต้องการอิฐ ดิน ทราชขนาดไหนพวกเขามีน้ำหนึ่งใจเดียวกันแบบสุด ๆ สร้างไป ผืนไป รอวันว่า

เมื่อไรหอสึงเทียมฟ้าจะเสร็จ

เมื่อพระเจ้าทรงเห็นสิ่งที่เขากำลังทำนั้นทรงรู้ว่าต่อไป เขาจะทำอะไร ก็ทำได้ ใครห้ามก็ไม่อยู่ พระองค์จึงเสด็จลงมาทรงทำให้พวกเขาพูดกันไม่รู้เรื่อง

ขณะที่กำลังตั้งใจสร้างนั้น อยู่ดี ๆ ต่างคนต่างมีภาษาของตัวเอง ความหมายของคำที่เคยเหมือนกันก็กลายเป็นอย่างอื่น เขาทุกคนต่างงุนงง ที่เคยพูดกันเข้าใจกลับไม่รู้ว่่าเพื่อนพูดอะไร ไป ๆ มา ๆ ก็ทะเลาะกันเอง

พวกเขาจึงเลิกสร้างเมือง เลิกสร้างหอที่เรียกกันว่าบาเบล ซึ่ง หมายถึงวุ่นวายและอพยพจากกันกลายเป็นว่า พระเจ้าทรงจัดให้พวกเขากระจัดกระจายกันไปทั่วโลก

กลายเป็นว่าตอนนี้พวกเขากระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดินแล้ว ไม่อยู่กระจุกกันที่เดียวอีกต่อไป

ลูกหลานของเซม

เซม ลูกชายคนโตของโนอาห์มีลูกหลานต่อมาอีกหลายชั่วอายุล่วงมาถึงเทราห์ซึ่งอาศัยในเมืองเออร์ เทราห์มีลูกชายสามคนชื่อ อับราฮัม นาโฮร์ และฮารานซึ่งเสียชีวิต

ไปแล้ว

เหลือลูกชายสองคนคือ อับราฮัม กับ นาโฮร์ อับราฮัมแต่งงานกับซารางามซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องคือฮาราย ทั้งสองไม่มีลูกเพราะฮารายเป็นหมัน

นาโฮร์แต่งงานกับหลานของตัว คือมิลคาห์ และมีลูกชายชื่อโลท

เทราห์ตั้งใจพาครอบครัวของเขาเดินทางเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน(ประเทศอิสราเอลปัจจุบัน) แต่พอมาถึงเมืองฮาราน(แถบประเทศซีเรียในปัจจุบัน) กลับอาศัยที่นั่นจนสิ้นชีวิต เมื่ออายุ 205 ปี

ที่ผ่านมาเราจะเห็นถึงจุดเริ่มต้นของมนุษย์ เหตุการณ์ตั้งแต่การสร้างโลกจนถึงช่วงนี้ ใช้เวลาประมาณ 2000 ปี และในบทต่อไปเราจะเห็นว่า พระเจ้าทรงทำอะไรกับครอบครัวของชายคนหนึ่งที่พระเจ้าเองทรงเลือกให้เขาเป็นพรกับคนทั้งโลก

ชายคนนี้ไม่มีลูกหลานที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นให้เป็นชนชาติซึ่งทรงเลือกไว้เฉพาะ พวกเขาเป็นคนกลุ่มเล็ก ๆ ไม่ได้ใหญ่โต แต่พระองค์ทรงยื่นความรับผิดชอบที่พวกเขาจะประกาศพระนามของพระองค์ให้ชาวโลกได้รับ ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ แล้วพวกเขาทำสำเร็จหรือไม่ เราจะได้อ่านกัน

ต่อไป

จากบทที่ 12-50 ใช้เวลาประมาณ 300 ปี

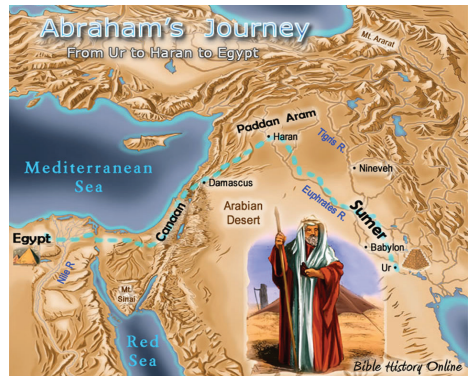
ปฐมกาล บทที่ 12 อับราฮัม จุดเริ่มต้นพระพร

ต่อมา พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมให้ออกจากเมือง จากญาติพี่น้อง ไปยังดินแดนที่ทรงสัญญาว่าจะให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ จะทรงให้เขามีชื่อเสียงเลื่องลือ **อับราฮัมจะทำให้คนอื่น ๆ ในโลกได้รับพร...** ซึ่งหมายถึงคนทั่วโลก ใครอวยพรอับราฮัมพระเจ้าจะทรงอวยพรตอบ ใครแช่งอับราฮัม พระเจ้าจะทรงแช่งเขา

ออกจากฮาราน

อับราฮัมเชื่อฟังพระองค์ทุกอย่าง ไม่ว่าพระองค์ให้ทำอะไร เขาก็ทำ เขากับภรรยาเก็บข้าวของ ฝูงสัตว์ คนรับใช้ เดินทางออกไปโดยพาโลท หลานชายที่เขารักมากไปด้วย เขาออกจากเมืองฮารานเมื่ออายุ 75 ปี

เดินทางไปทางตะวันตกเฉียงใต้เข้าไปแผ่นดินคานาอัน ที่ต้นโอ๊กแห่งโมเรห์ พระเจ้าทรงย้ำว่า พระองค์จะให้แผ่นดินนี้แก่ลูกหลานของเขา เขาจึงสร้างแท่นบูชานมัสการ พระเจ้าที่นั่น ต่อมาย้ายไปใกล้เบธ

เอล และเนเกบ เขาสร้างแท่นบูชาพระเจ้านมัสการออกพระนามพระเจ้าเสมอ .....

หนีการกันดารไปอียิปต์

แล้วเกิดกันดารอาหารในแผ่นดินคานาอัน ไม่มีทางเลือก อับราฮัมตัดสินใจเดินทางไปอียิปต์ พวกเขาเดินทางไปตะวันตก พอถึงอียิปต์เมื่อจะเข้าเมือง เขาบอกภรรยาว่าให้บอกใคร ๆ ว่าเธอเป็นน้องสาว ซึ่งก็จริงส่วนหนึ่ง เธอเป็นลูกพี่ลูกน้องของเขาเอง อับราฮัมเชื่อว่า ผู้คนจะได้ต้อนรับเขาดี ๆ และไว้ชีวิตเขา หากคิดว่าเขาเป็นสามี อาจฆ่าสามีชิงภรรยาก็เป็นได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นเพราะชาวยุคนั้นสวยงามมาก

และก็เป็นอย่างที่อับราฮัมคิด พอคนอียิปต์เห็นชาวยุ ก็ไปทูลฟาโรห์เห็นว่ามีสาวงามเข้ามาในเมือง เธอจึงโดนพาตัวไปในวังฟาโรห์ พอฟาโรห์เห็นเธอแค่ครั้งแรก พระองค์ก็โปรดปรานเธอทันที สั่งให้คนเอางานสัตว์เลี้ยง และทาสมาสมาให้อับราฮัมมากมาย โดยคิดว่า ชาวยุเป็นน้องสาวอับราฮัม

แต่พระเจ้าทรงรักชาวยุ พระองค์ทรงมีแผนการ สำหรับเธอและอับราฮัม ทั้งสองเองก็ไม่ล่วงรู้

พระเจ้าทรงให้ เกิดภัยร้ายแรงกับฟาโรห์
ทันที ก่อนที่พระองค์จะมีโอกาสเข้าไปและ
ต้องซาราย ฟาโรห์จึงรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น
แต่เมื่อรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ฟาโรห์เรียกตัว
อับราม มาต่อว่า แล้วคืนซารายให้ ยิ่งกว่า
นั้น พระองค์ยังมีน้ำใจนักกีฬาดีมาก เพราะสั่ง
ให้คนดูแลครอบครัว น้อย่างดี และส่งเขา
กลับคานาอัน .....

ปฐมกาล บทที่ 13

ลугกับหลานแยกทาง

หลังจากนั้น อับรามย้ายมาอยู่ที่เนเกบ
โลท หลานชาย ก็ไปด้วย แต่แล้วความที่อับ
รามร่ำรวยมากมีฝูงสัตว์มากมาย ตัวโลทเอง
ก็มีฝูงสัตว์ของตัวเองเหมือนกัน ทั้งสองเดิน
ทางรอนแรมจนถึงพื้นที่ระหว่างเมืองเบอเล
และเมืองอัย ที่นั่นมีคนเผ่าอื่น ๆ อาศัยอยู่
ด้วยไป ๆ มา ๆ คนเลี้ยงสัตว์ของลугกับ
หลานทะเลาะแย่งอาหาร น้ำให้สัตว์ อับราม
จึงหาทางออก

อับรามเป็นลุงแสนดีให้หลานเลือกว่า
จะไปทางไหน หลานเลือกซ้าย ลุงจะไปขวา
หลานเลือกขวา ลุงจะไปซ้าย โลทเองเห็น
ว่า ทิศทางเมืองโคอาร์ ลุ่มน้ำจอร์แดนนั้น
พื้นที่ เชียว น้ำเยอะ เขาก็เลยเลือกทาง
ตะวันออกนั้น

กลายเป็นว่า อับรามอยู่ในคานาอัน
ส่วนโลทย้ายไปอยู่ถึงเมืองโสโดม ซึ่งเป็น
เมืองที่ชั่วร้ายลามกมาก ๆ เมื่อโลทจากไป
แล้ว อับรามก็เหลือแต่ครอบครัว และคน
รับใช้ ฝูงแกะของตน ที่นั่นพระเจ้าตรัส
กับเขาอีกว่า **พระองค์จะทรงยกดินแดน
ที่เขามองเห็นรอบตัวนี้ให้เขา และลูกหลาน**

ของเขาดลอดไป

พระองค์จะให้เขามีสูกหลานมากราวกับ
ฝุ่นผงดิน เขาย้ายเต็นท์มาที่เฮโบรน(อยู่ใต้
เบอเอล) และอีกครั้งที่อับรามสร้างแท่น
บูชานมัสการพระเจ้า..... ที่นั่นเป็นที่ ๆ อับ
รามตั้งรกรากอยู่นาน

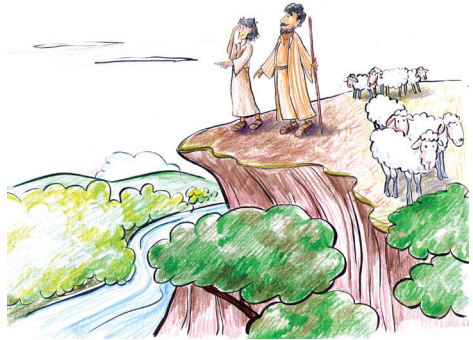
ปฐมกาล บทที่ 14

ลูงชิงหลานจากศัตรู

เมืองโสโดม และเมืองโกโลเคียง เป็น
เมืองขึ้นมานาน 12 ปี “พวกเราจะต้อง
ปลดแอกจากกษัตริย์เอลาม ข้าทนต์ไม่ ได้
แล้ว” กษัตริย์โสโดมประกาศก้อง ชวน
เมือง ขึ้นอีกสี่เมืองรวมตัวกัน ยกทัพไป....
แต่แล้วกลับแพ้อย่างยับเยินกษัตริย์แห่ง
เอลามและพันธมิตรจับตัวชาวเมืองและรับ
ทรัพย์สินไปไม่เหลืออะไรเลย

ที่สำคัญ..... โลทหลานชายของอับราม ก็
ถูกจับตัวไปด้วย !!

ลูงของโลทคืออับราม เป็นหัวหน้าเผ่า
ชนอิบรู พอได้ข่าวร้ายก็รวมคนในเผ่า318
คน คนพวกนี้ เก่งกล้าสามารถ เพราะ ต้อง
คอยปกป้องผู้คนในเผ่าอย่างกล้าหาญ มา
ตลอด อับรามและพลพรรคโจมตีกษัตริย์

เมืองเอลามแบบไม่ทันตั้งตัวแตก หนี
กระเจิดกระเจิงไป!! เขาไล่เข้าศึกไปทางเหนือ
ไปทางทะเลกาลิลี เลียดามัสกัสไปอีก

อับรามพลอบขวัญคนทั้งหลาย พาโล
ทกับครอบครัวและประชาชนเมืองโสโดม
กลับมาอย่างปลอดภัย ทุกคนดีใจมาก
กษัตริย์เมืองโสโดมก็มาต้อนรับและขอบคุณ
อับรามและขอประชาชนคืนไป พวกเขายก
สมบัติให้ แต่อับรามไม่เก็บอะไรไว้เป็นส่วน
ตัวเลย

กษัตริย์เมืองซาเล็มนำอาหาร เหล้าองุ่น
มาให้อับรามอวยพรเขา ว่า

“ขอให้ อับรามได้รับพระพรจากพระเจ้า
สูงสุดผู้ทรงสร้างสวรรค์และโลก สาธุการ
พระเจ้าสูงสุดผู้ทรงมอบศัตรูไว้ในมือของอับ
ราม”

อับรามเองก็ได้ถวายสิบส่วนของสิ่งที่เข
าได้รับมาจากการรบ ให้กับกษัตริย์เมลคีเซเดค

ปฐมกาล บทที่ 15

นับดาวให้ศบ

ต่อมา อับรามรู้สึกกลัวมาก เขากำลัง
ใจหลายเรื่อง พระเจ้ามาหาเขา ตรัสว่า
“อย่ากลัวไป อับราม! เราจะเป็นโล่ปกป้อง

เจ้า เราเองเป็นรางวัลที่ยิ่งใหญ่ของเจ้า ”

“โอ ! พระองค์จะประทานอะไรให้แก่ข้า
พระบาท ดุชิ ยังไม่มีลูกชายสักคนพระเจ้า
ข้า มรดกที่มีคงต้องยกให้หัวหน้าคนรับใช้”
อับรามตอบ ถ้าพระเจ้าให้รางวัลยิ่งใหญ่
แต่ไม่มีลูกที่จะรับสิ่งนั้นต่อไปจะมีประโยชน์
อะไร

“ไม่! เขาไม่ใช่คนรับมรดกแต่ลูกชาย
ของเจ้าจริง ๆ ต่างหากที่จะรับมรดกนั้น
ออกมากลางแจ้งซิ อับราม!”

เมื่ออับรามออกมากลางแจ้ง พระเจ้าตรัส
อีกว่า “มองฟ้านะ ถ้าเจ้านับดาวได้ ครบ
ก็นับไป...รู้ไหมว่า เจ้าจะมีลูกหลานมากมาย
เหมือนดาวเหล่านี้ !” แล้วที่พระเจ้าตรัส
อับรามก็เชื่อทันที! และพระเจ้าก็ทรงพอ
พระทัยเขามาก

ทั้งสองยังคงสนทนากันต่อไป..... “เรา
คือพระเจ้าที่ พาเจ้าออกมาจากเมืองเออร์
และเราตั้งใจจะยกดินแดนนี้ให้เป็นของเจ้า”
พระเจ้าทรงย้อนไปถึงวันที่เขาเดินทางออก
มาจากบ้านเกิดเมืองนอน

“แล้วจะรู้ได้ อย่างไรละพระเจ้าข้า ว่าข้า
พระบาทจะได้แผ่นดินนี้จริง ๆ” อับราม
ถามพระเจ้า พระองค์จึงให้เขาเตรียมสัตว์
เพื่อทำพันธสัญญากับพระองค์

พันธสัญญาที่ยังไม่จบแม้ทุกวันนี้

“ลูกหลานของเจ้าจะไปอยู่ในดินแดนของคนอื่นและจะถูกบีบบังคับ สี่ร้อยปี เรา จะลงโทษประเทศที่ข่มเหงเขา พวกเขาจะออกมาจาก ที่นั่นพร้อมสมบัติมากมาย เจ้าเองจะตายอย่างสงบ” พระเจ้าทรงตอบ

พระเจ้าทรงทำสัญญากับอับรามเป็นมันเหมาะ คืบนั้น พระองค์ทรงส่งไฟลงมาให้เลื่อนลอยมาระหว่างซีกสัตว์ที่อับรามวางไว้บนแท่นบูชา ทรงยืนยันว่า จะให้แผ่นดินตั้งแต่แม่น้ำไนล์ไปจนถึงแม่น้ำยูเฟรติสแก่ลูกหลานของเขา

ปฐมกาล บทที่ 16

ผิดแผนซาราย

สิบปีแล้ว ที่ครอบครัวของอับรามมาอยู่ในคานาอัน ซารายรู้สึกไม่สบายใจที่พระเจ้าไม่ประทานลูกชายสักที

เธอก็อายุมากขึ้นเรื่อย ๆ แม้พระเจ้าจะทรงสัญญา แต่ไม่รอแล้ว รอนาน ๆ อย่างนี้กังวลเกินไป เธอวางแผนว่า จะให้สาวใช้ชาวอียิปต์ชื่อฮาการ์ มาเป็นภรรยาของอับรามอีกคน เพื่อลูกที่เกิดมาจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของเธอเอง

อับรามก็ตกลงตามที่ซารายขอ และสาวใช้ฮาการ์ก็ตั้งครรภ์เสียด้วย ฮาการ์ก็รู้สึกดีที่ตัวเองมีครรภ์ แต่ต่อมาฮาการ์ใช้วาทกรรมดูหมิ่นดูแคลนซาราย ทำให้ซารายเป็นทุกข์ไม่สบายใจหนักขึ้นไปกว่าครั้งที่ยังไม่มีลูก เธอโยนความผิดไปให้อับราม แต่อับรามก็ไม่ ว่าอะไรเพียงแต่บอกว่าอยากทำอะไรกับฮาการ์ก็ทำไป ซารายก็จัดการจริง เธอกดขี่ข่มเหงฮาการ์ จนเธอต้องหนีออก

จากบ้าน

ทูตผู้มาชี้แจง

แต่ทูตของพระเจ้าไปพบฮาการ์ที่บ่อน้ำข้างทาง ท่านถามเธอว่า

“เธอมาจากไหน แล้วจะไปไหนกันนี้?”

“ฉันหนีนายหญิงของฉัน มาเจ้าค่ะ”

“ฟังนะ เจ้าต้องกลับไป และยอมอยู่ใต้

คำสั่งของนายเจ้า เราจะให้เจ้ามีลูกหลานมากมายนับไม่ถ้วน เจ้าจะคลอดลูกชาย จงตั้งชื่อลูกว่า อิซมาเอล เพราะพระเจ้าทรงได้ยินเสียงทุกข์ใจของเจ้า ลูกชายของเจ้าจะต่อสู้คนทั้งหลาย เป็นคนไม่นิ่ง เขาจะเป็นคนปราดเปรี้ยวดังลาป่า จะใช้ชีวิตตรงข้ามกับพี่น้อง”

และเมื่อเธอคลอดลูก อับรามก็ให้ชื่อเขาว่าอิซมาเอลตามที่ทูตสั่งไว้ มีความหมายว่า พระเจ้าทรงรับฟังความทุกข์ยากของเธอ และตอนนั้นผู้เป็นพ่ออายุ 86 ปี

ปฐมกาล บทที่ 17

ยืนยันสัญญา เปลี่ยนชื่อ เข้าสู่นิต

อับรามตั้งหน้าตั้งตารอให้คำสัญญาของพระเจ้าเกิดขึ้นจริง แต่จนกระทั่งอายุ 99 ปี ก็ยังไม่มีลูกกับซาราย แล้ววันหนึ่ง พระเจ้าก็

ทรงมาพบกับเขาอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า
“จงดำเนินชีวิตต่อหน้าเรา เป็นคนดีพร้อม
ทุกอย่าง เราจะทำสัญญากับเจ้า เราจะให้เจ้า
มีลูกหลานมากมาย”

“อย่างนั้น เจ้าจะเป็นพ่อของคนหลาย
ชาติ เจ้ามีชื่อใหม่คือ อับราฮัม เพราะเราให้
เจ้าเป็นพ่อของชนหลายชาติมากมาย เจ้าจะ
มีลูกหลานทวีคูณ จะมีกษัตริย์จากตระกูล
ของเจ้า สัญญาที่เรามีกับเจ้าและเชื้อสาย
ของเจ้า เป็นสัญญาถาวรตลอดไป เราจะ
เป็นพระเจ้าของเจ้า ลูกหลานเชื้อสายของเจ้า
แผ่นดินที่เจ้าอยู่เวลานี้ จะเป็นของเจ้าตลอด
ไป เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา พันธ
สัญญานี้ต้องรักษากันไปชั่วลูกชั่วหลาน.....

สัญญา ถาวร ตลอดไป

ดังนั้น ผู้ชายในบ้านของเจ้าทุกคนตั้งแต่
อายุ 8 วันขึ้นไปจะต้องเข้าสู่หนัตเป็นหมาย
สำคัญของพันธสัญญานี้ คือพันธสัญญา
อยู่ ที่เนื้อของพวกเจ้า ใครไม่ทำจะถูกตัด
ออกไป “

“ส่วนซาราย ให้เปลี่ยนชื่อเป็นซาร่าเราจะ
อวยพรให้เธอมีบุตรคนหนึ่งให้เจ้า และจะ
เป็นคนที่ทำให้กำเนิดคนหลายชาติ”

พอได้ ยินดังนั้น อับราฮัมก็ก้มหน้า
หัวเราะ.... อายุตั้งร้อยแล้ว นะเนี่ย ซาร่าห์ก็
90 ปีแล้ว จะมีลูกได้หรือ.... เขาคิดแล้วทูล
พระเจ้าว่า”ขอพระองค์ให้อิชมาเอลเป็นเด็ก
คนนั้นเถอะ”

“ไม่....เราจะให้ซาร่าห์มีลูกชายปีหน้า
ตั้งชื่อเขาว่าอิสอัค เราก็จะให้พันธสัญญา
นิรันดร์นี้กับเขาด้วย ส่วนอิชมาเอล เราก็
จะอวยพรให้เขาเป็นชาติใหญ่ มีลูกหลาน
มากมายจะเป็นพ่อของเจ้านาย 12 องค์”

จากนั้น พระเจ้าก็จากเข้าไป อับราฮัมจึงทำ
ตามสิ่งที่พระเจ้าสั่ง คือให้ชายทุกคนในบ้าน
เข้าสู่หนัตในวันนั้นอย่างไม่มีรีรอ
(ชื่อเก่าอับรามแปลว่า พ่อผู้เป็นที่ยกย่อง แต่อับรา
ฮัมแปลว่า พ่อของคนจำนวนมาก)
(เข้าสู่หนัต คือการตัดหนังหุ้มปลายองคชาติ ใน
ปัจจุบัน ก็ยังทำกันอยู่ในหมู่คนตะวันออกกลาง)

ปฐมกาล บทที่ 18

แขกกลับทั้งสาม

วันนั้น แดดร้อนมาก อับราฮัมหลบแดด
อยู่ เวลานั้นเองเห็นชายสามคนยืนอยู่ จึงรีบ
วิ่งไปกราบลงกล่าวว่า

“เจ้านายขอรับ ถ้าข้าเป็นที่โปรดปราน
ขออย่าไปไหนเพราะท่านก็มาถึงที่พักของข้า
แล้ว ให้ข้าได้ล้างเท้า และข้าจะเตรียมอาหาร
มาให้ ท่านจะได้พักผ่อน แล้วค่อยเดินทาง
ต่อ”

“ทำตามอย่างที่ว่าเถอะนะ”แขกทั้งสาม
คือพระเจ้าและทูตของพระองค์มาเยี่ยมเขา
ถึงที่พัก

อับราฮัมกระวีกระวาดวิ่งไปหาซาร่าห์
ให้ทำขนมปัง จากนั้นก็ฆ่าลูกโคเนื้อนุ่ม ให้
คนใช้ปรุงอาหาร ทุกคนทำงานอย่างรวดเร็ว
ไม่นาน เขาก็นำอาหารเลี้ยงดูผู้มาเยือน โดย
อับราฮัมคอยยืนเฝ้าดูแลอย่างนอบน้อม

ขณะที่กำลังรับประทานอาหาร “ซาร่าห์
อยู่ไหนล่ะ?”แขกคนหนึ่งถาม “อยู่ในเต็นท์
ขอรับ” เขาตอบ

“ปีหน้าเราจะกลับ มาหาเจ้าอีก ซาร่าห์
ภรรยาของเจ้าจะมีลูกชายคนหนึ่ง”

ซาร่าห์ขำ

ขณะนั้นเอง ซาร่าห์ซึ่งแอบฟังหลังประตู
เต็นท์ ก็ขำอยู่ในใจ...โอ้ ฉันแก่ปานนี้ สามีกี่

แก่ ฉันจะมีลูกได้หรือ?”.....นางไม่รู้ว่า แหก ทั้งสามนั้นเป็นใคร....

แขกผู้มาเยือนคือ องค์พระเจ้าที่เสด็จ มาหาเขา ทรงถามอับราฮัมว่า“ทำไมต้อง หัวเราะด้วย ทำไมคิดว่าแก่แล้วจะมีบุตร ไม่ได้? มีอะไรยากเกินไปสำหรับพระเจ้าริ? ....ครบกำหนด เราจะกลับมาหาเจ้า ฤดูนี้ ... ปีหน้า เธอจะมีลูกชายคนหนึ่งแน่นอน”

ขณะนั้นซาราห์กลัวมากเลยกล่าวว่า “ดิฉันมิได้หัวเราะนะเจ้าคะ”แต่พระเจ้าตรัส ตอบว่า“อย่าโกหก เจ้าหัวเราะจริง ๆ นี่นา”

คำร้องขอเพื่อโสโดม

อับราฮัมเดินไปส่งแขกจนกระทั่งเห็น เมืองโสโดมอยู่แต่ไกล... พระเจ้าทรงรำพึง ว่า “เราจะไม่บอกสิ่งที่จะทำให้เขารู้หรือ เพราะเขาจะกลายเป็นชาติใหญ่โตหลาย ชาติ มีอำนาจมาก คนในโลกจะได้รับพร เพราะเขา เราได้เลือกเขา เพื่อเขาจะสอนลูก หลานให้รักษาทางของเราให้ทำสิ่งที่ ถูกต้อง ยุติธรรม แล้วเราจะได้ประทานสิ่งที่สัญญา ไว้ให้เขาทุกอย่าง”

พระเจ้าทรงหัน มาตรัสว่า“ดูซิ มีเสียง ฟ้องกล่าว โทษเมืองโสโดมและโกโมราห์

มากจริง ๆ คนในเมืองทำบาปร้ายแรง เรา จะไปสำรวจดูเมืองนี้” แล้วแขกที่มาด้วยก็ เดินไปยังเมืองโสโดม แต่อับรามยังยืนอยู่ กับพระเจ้า เขาไม่สบายใจเลย เพราะโลกกับ ครอบครัวอยู่ที่เมืองนั้น เขาเป็นห่วงหลาย ๆ คนที่นั่น แม้รู้อยู่แก่ใจว่าเมืองนั้นชั่วร้ายมาก เขา ทูลถามพระองค์อย่างนอบน้อมว่า

“พระองค์ จะทรงทำลายคนดีพร้อมกับ คนชั่วหรือพระเจ้าข้า? ถ้ามี คนดี 50 คน จะทรงงดโทษเพื่อ ช่วยคนทั้ง 50 นั้นไหม? พระเจ้าข้าพระองค์ผู้พิพากษาตัดสินโลกจะ ทรงไว้ ซึ่งความยุติธรรมนะพระเจ้าข้า....”

“ถ้าเราพบคนดี 50 คนในเมือง เราจะ ไม่ทำลายเมืองนี้เพราะเห็นแก่พวกเขา” พระเจ้าตรัสตอบ

“ขอประทานโทษ ข้าพระบาทเป็นเพียง ฝุ่นดินและขี้เถ้า ขอบังอาจทูลถามว่า ถ้า ขาดไปอีกห้าคนล่ะ พระเจ้าข้า จะทรงทำลาย เมืองนั้นหรือเปล่า?”

อับราฮัมต่อรอง กับพระเจ้าอย่างนี้โดย ลดจำนวนคนลงมาจาก 50 คน เป็น 45 คน 40 คน 30 คน 20 คน เรื่อย ๆ ในที่สุด คำทูลสุดท้ายของอับราฮัมก็คือ“ขอพระเจ้า อย่าทรงโกรธถ้าเกิดพระองค์ทรงพบคนดี เพียง 10 คนเท่านั้น?”

“ตกลง เราจะไม่ทำลาย เมืองนั้นถ้ามีคน
ดี 10 คน” แล้วพระเจ้าก็จากไป อับราฮัม
จึงกลับบ้าน
(คนดีในที่นี้ หมายถึงคนชอบธรรมที่ใช้ชีวิต
ติดตามพระเจ้า)

ปฐมกาล บทที่ 19 หายนะโสโดม โกโมราห์

แขกอีกสองคนนั้นคือทูตสวรรค์ ผู้รับ
ใช้ของพระเจ้า เมื่อมาถึงเมืองโสโดม โลก
หลานชายของอับราฮัมก็ต้อนรับท่าน ขอให้
ค้างที่บ้าน พักผ่อนก่อนเดินทางต่อไป เขา
เลี้ยงอาหารทูตทั้งสองอย่างดีเหมือนอย่าง
อับราฮัมได้ทำ แต่สิ่งที่อัปยศ น่าอายกลับ
เกิดขึ้น!

ผู้ชายทั้งหมดในเมือง พากันรุมล้อม
บ้านของโลท เรียกร้อง ตะโกนให้โลทส่ง
แขกทั้งสองมาให้ แต่โลทขอร้องอย่าทำร้าย
แขกของเขา ต่อรองกับพวกนั้น ถึงขนาดจะ
ยกลูกสาวให้ แต่คนชั่วเหล่านั้นกลับยิ่งกระ
หายหั่นในกามมากขึ้น ผลักโลทจนล้ม และ
กำลังจะพึงประทุเข้าไ

ทันใดนั้นเองทูตทั้งสองได้ดึงตัวโลทเข้า
มาในบ้าน และบันดาลให้ทุกคนที่ล้อมบ้าน
ตาบอดทันที! พวกนั้นจึงค้นหาประตูกันไม่

เจอ ไม่มีใครเข้ามาใน บ้านของโลทได้สักคน
ทูตทั้งสองขอให้โลทและครอบครัวออกจาก
เมืองด่วน เพราะพระเจ้าจะทรงเผาเมืองที่
ชั่วช้านี้ โลกจึงให้ทุกคนในบ้านเตรียมพร้อม

เกือบไม่รอดจากโสโดม

เข้ามา ทูตทั้งสองบอกให้โลทและ
ครอบครัวออกจากเมืองไปทันที มิฉะนั้นจะ
เสียชีวิตด้วย แต่โลกกลับรีรอ คิดอะไรอยู่
ทูตจึงคว้ามือเขาและภรรยา รวมทั้งบุตรสาว
พาออกมานอกเมืองอย่างเร่งด่วน

“นี่นะ พระเจ้าทรงกรุณาเจ้า เจ้าจึงรอด
ชีวิตได้ พอออกไปจากเมืองอย่าหยุดเดิน
อย่าหันกลับมาเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นเจ้าตาย
แน่”

เมื่อเขามาถึง เมืองโซอาร์ เป็นเวลาเช้า
พอดีกับที่ พระเจ้าส่งไฟกำมะถัน ตกลงมาที่
เมืองโสโดม และโกโมราห์.....

เมืองทั้ง เมืองกลายเป็นทะเลเพลิง คน
ทั้งหมดถูกไฟคลอกตายหมด น่าเสียดาย...
ภรรยาของโลทหันกลับไปมองเมืองนั้น เธอ
จึงกลายเป็นเสาเกลือไปทันที! แม้อับราฮัม
เคยจะต่อรอง และไม่มีคนดีถึงสิบคนใน
เมืองนั้น แต่พระเจ้าก็ทรงช่วยให้โลทหลาน

กำเนิดชนชาติโมอับและอัมโมน

จากนั้น โสทเข้าไปถึงในถ้ำ ส่วนลูกสาวทั้งสองก็กล่าวว่า ในเมื่อตนไม่มีสามี ก็จะไม่มียูดาห์บุตรของโยเซฟ จึงตัดสินใจทำสิ่งที่น่าละอายอย่างยิ่ง

ทั้งสองมอมเหล้าพ่อ และเข้าไปนอนกับเขา พี่น้องสองสาวจึงมีลูกชายคนละคน เป็นต้นตระกูลของคนโมอับ และอัมโมน ซึ่งต่อมากลายเป็นชนชาติที่เป็นศัตรูของลูกหลานอิสราเอล!

ปฐมกาล บทที่ 20

ซาร่ารอดจากราชาเอบีเมเลค

จากนั้นอับราฮัมไปอยู่ในเนเกบ เมืองเกราห์ อับราฮัมบอกใคร ๆ ว่า ซาร่าเป็นน้องสาวของเขา เพราะเธอดูงามมาก

ราชาเอบีเมเลคล่วงรู้ถึงความงามของเธอ จึงให้คนพาซาร่าไปเฝ้า เพื่อจะให้เป็นสนม ไม่ว่าซาร่าจะไปที่ไหน พวกคนใหญ่โตก็จ้องจะเอาเธอไปครอง อับราฮัมพยายามให้ภัยพ้นตัว โดยโกหกแบบไม่เป็นสุภาพบุรุษเอาเสียเลย แต่พระเจ้าทรงช่วยซาร่าอีกครั้ง พระองค์ไม่ทรงยอมให้อับราฮัมทำอะไรรตามใจ พระองค์ตรัสกับราชาในฝันว่า

“เจ้าจะต้องตายแน่นอน เพราะนำเอากรรยาของคนอื่นเข้ามา” ....ดีที่พระราชายังไม่ได้แตะต้องซาร่า พระองค์ทูลพระเจ้าว่า “จะทรงประหารข้าพระองค์หรือ? เพราะทั้งสองต่างพูดว่าเป็นพี่น้องกัน ข้าพระองค์ก็เข้าใจเช่นนั้น”

“เราจึงป้องกันไม่ให้เจ้าทำบาปไป จงคืน

กรรยาของชายคนนั้นไป เขาเป็นคนของเรา และเขาจะอธิษฐาน เมื่อเจ้าแล้วเจ้าจะมีชีวิต แต่ถ้าไม่คืนและคนของเจ้าจะตายหมด”

เข้ามา ราชาเอบีเมเลคทรงเรียกเหล่าข้าราชการ และทรงเล่าเรื่องนี้ให้พวกเขาฟัง ทำให้ทุกคนกลัวจนตัวสั่น พวกเขาตามอับราฮัมมาเฝ้า ทรงติเตียนที่เขาปล่อยให้พระองค์ทำบาป ซึ่งจะส่งผลร้ายต่อแผ่นดิน แล้วถามเหตุผลว่าทำไมจึงทำเช่นนี้ คำตอบของอับราฮัมคือ “ก็เมืองนี้ไม่ได้เชื่อพระเจ้า คนก็จะประหารข้า เพื่อจะเอากรรยาไป ที่จริง เธอก็เป็นลูกพี่ลูกน้องจริง ๆ เราตกลงไว้ว่าให้บอกใคร ๆ ว่า ข้าเป็นพี่ชายของเธอ” แม้ไม่ได้โกหกทั้งร้อย แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่พระเจ้าไม่ยอมรับ คนทั่วไปก็ไม่ยอมรับเช่นกัน

ราชาที่เชื่อฟังกับพระพรที่ตามมา

ราชาทรงคืนซาร่าให้อับราฮัมพร้อมกับแกะ โค ทาส ยังให้เงินอีก 1000 แผ่น ทั้งนี้เพื่อเห็นแก่ซาร่า และอนุญาตให้อยู่ที่ไหนตามใจในแผ่นดินของพระองค์

สิ่งที่อับราฮัมตอบแทนพระราชานี้และแก้ไขความผิดของตนคือ สารภาพบาป และอธิษฐานขอพระเจ้าทรงรักษารอบครัวของ

พระราชา และต่อมามเหสีของพระราชาและสตรีในราชสำนักก็มีตั้งครรภ์กันถ้วนหน้า เอบีเมเลค เป็นชื่อตำแหน่งของกษัตริย์ ไม่ใช่ชื่อของเขาจริง ๆ คล้ายกับตำแหน่งฟาโรห์

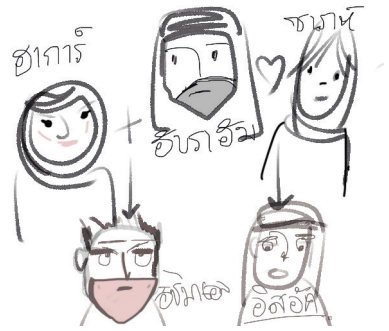
ปฐมกาล บทที่ 21 กำเนิดอิสอัค

ถึงเวลาที่ อับราฮัมอายุหนึ่งร้อยปีพอดี ซาร่าห์ก็ตั้งครรภ์ คลอดลูกชายน่าเอ็นดู อับราฮัมให้ชื่อว่า อิสอัค และแปดวันต่อมาก็ทำพิธีสัชนัตให้ทารกน้อย ซาร่าห์ดีใจทั้งภูมิใจมากด้วยแม้ชรามากแล้วยังมีลูกชายไว้โอบอุ้ม และสืบตระกูล และแล้วเธอก็ตระหนักว่า สิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ นั้น เป็นความจริงแล้ว แม้ว่าเธอจะต้องรอนาน

ความทุกข์ของลูกชายคนแรก

วันที่อับราฮัมเลี้ยงฉลองวันที่อิสอัคน้อยหย่านมแม่ ซาร่าห์เกิดไปเห็นอิสมาเอลเล่นกับอิสอัค แต่เป็นการเล่น แบบเยาะหยันน้องต่างมารดา ซาร่าห์ไม่สบายใจมาก จึงขอให้อับราฮัมไล่ทั้งแม่และลูกออกจากครอบครัวไป

เรื่อง นี้ทำให้อับราฮัมไม่สบายใจมากยิ่งขึ้น

กว่าซาร่าห์ แต่พระเจ้าก็ทรงบอกให้เขายอม ซาร่าห์เพราะตระกูลของอับราฮัมจะสืบเชื้อสายมาทางอิสอัค และพระเจ้าทรง สัญญา จะให้อิสมาเอลกลายเป็นชนชาติหนึ่งด้วย

เช้าวันต่อมา อับราฮัมจึงเตรียมขนมปัง น้ำหนึ่งถุงหนึ่งให้ฮาการ์ด้วยความเจ็บปวดใจ แต่จำต้องเชื่อฟังเพราะเขารู้ว่านั่นเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เขาอธิษฐานขอพระเจ้าทรง ปกป้องทั้งสองไว้ แล้วสองแม่ลูกจึง เดินทางออกไปในถิ่นทุรกันดาร

น้ำในถุงอยู่ได้ไม่นาน สองแม่ลูกก็ไม่พบแหล่งน้ำเลยทั้งสองชมซานตามาลำพัง แล้วในที่สุดฮาการ์ก็วางลูกชายไว้ใต้พุ่มไม้ ส่วนตัวเองนั่ง ออกไปเพราะทนเห็นลูกชายตายต่อหน้าต่อตาไม่ได้

พระเจ้าทรงฟังคำร้องทุกข์

แต่พระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้ง พระเจ้าทรงได้ยิน เสียงร้องของอิสมาเอล ทรงส่งทูตสวรรค์มาพบฮาการ์ ปลอบใจว่า “อย่ากังวลไปเลยนะ จับมือลูกให้แน่นพาเขาเดินไป พระเจ้าจะทรงให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ชาติหนึ่งเลยล่ะ” แล้วพระเจ้าทรงทำให้อาการเห็นบ่อน้ำ จึงเติมน้ำใส่ถุงนำมาให้ลูก

พระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งสองแม่ลูก ทรงอยู่กับอิชมาเอล เมื่อเขาเติบโตขึ้นก็เป็นนักแม่นธนู ได้หญิงสาวจาก อียิปต์มาสร้างครอบครัวใหม่ซึ่งเริ่มต้นในแผ่นดินที่แห้งแล้งและกันดารยิ่งนัก

สัญญาอับราฮัมกับอามีเมเลค

ต่อมา ราชาเอมีเมเลคมาขอทำสัญญากับอับราฮัมเพื่อจะได้อยู่กันอย่างสันติ ทั้งสองฝ่ายก็ทำสัญญาลูกผู้ชายต่อกัน โดยที่มีการตกลงสิ่งที่ยังค้างคาใจกันอยู่ทุก ๆ เรื่อง ดังนั้น เราจึงเห็นว่า ในสมัยโบราณ ก็ต้องมีการเจรจาเพื่อเผ่าต่าง ๆ ชชาติต่าง ๆ จะได้อยู่กันโดยไร้ข้อพิพาท

และที่นั่น อับราฮัมก็ปลูกต้นสนหมอกไว้ และนมัสการออกพระนามพระเจ้าว่า ทรงเป็นพระเจ้านิรันดร์

ต้นสนหมอก (tamarisk) เป็นต้นไม้ใช้เวลานานมากในการเติบโตเต็มที่ อับราฮัมมองไปในอนาคตว่า เชื้อสายของเขาจะครอบครองแผ่นดินนี้

ปฐมกาล บทที่ 22

ความเชื่อฟังที่เสี่ยงตาย

อยู่มาวันหนึ่ง พระเจ้าทรงลองใจอับราฮัม พระองค์ตรัสกับเขาว่า “อับราฮัมเอ๋ย จงพาลูกชายสุดรักของเจ้า ไปยังแคว้น โมริยาห์ และถวายเขาเป็นเครื่องบูชาบนเขาสูงหนึ่ง ซึ่งเราจะคอยบอกเจ้า”

แทนที่อับราฮัมจะโต้แย้ง ให้เหตุผล เขากลับนิ่งสงบ และลุกขึ้นแต่เช้า พาลูกชาย และคนรับใช้อีกคนไป เตรียมฟืนสำหรับเครื่องบูชา มุ่งหน้าไปยังจุดหมายที่พระเจ้าทรงสั่งไว้

วันที่สามก็มองเห็นภูเขาแต่ไกล เขาส่งคนรับใช้ว่า “เจ้าเฝ้าลาตตรงนี้ นะ เราจะไปนมัสการพระเจ้าแล้วกลับมาหาเจ้า” แล้วสองพ่อลูกก็แบกฟืนไปด้วยกัน “ท่านพ่อ” อิสอัคถาม “เรามาแต่ไฟกับฟืน แล้วแกะที่เราจะเผาบูชาล่ะขอรับ?” “ไม่ต้องห่วงลูกเอ๋ย พระเจ้าทรงจัดหาลูกแกะไว้สำหรับพระองค์เอง”

เมื่อถึงที่หมาย อับราฮัมก็สร้าง แท่นบูชา และเรียงฟืน ที่น่าตกใจที่สุดคือ เขามัดอิสอัคด้วย เชือก และวางไวบนแท่นนั้น แปลกที่ อิสอัคไม่โวยวาย ร้องไห้ หรือวิ่งหนี!

และขณะที่อับราฮัมกำลังจะแทงลูกชายนั้นเอง มีเสียงทูตสวรรค์เรียกเขาทันควันว่า “อับราฮัม! อับราฮัม!” “พระเจ้าข้า!” อับราฮัมตอบ “อย่าทำร้ายลูกเลย เรารู้แล้วว่า เจ้ายำเกรงพระเจ้า ไม่ได้หวงลูกชายคนเดียวแต่ยอมถวายเขาให้เรา”

ตัวตายตัวแทน

อับราฮัมเงยหน้าขึ้นมา ก็เห็นแกะตัวหนึ่งติดอยู่ในพุ่มไม้ เขาจับแกะตัวนั้นมาถวาย เป็นเครื่องบูชาแทนอิสอัค ด้วยความโล่งใจ

สุขใจ จึงเรียกที่นั่นว่า เยโฮวห์อีเรห์ แปลว่า พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมไว้ แล้วทูตสวรรค์ เรียกเขาค้างที่สองว่า

“พระเจ้าทรงปฏิญาณว่า เป็นเพราะเจ้า มิได้หุงลูกชายคนเดียวของเจ้า พระองค์ จะทรงอวยพรเจ้าแน่นอน จะทำให้เจ้ามีลูก หลานมากมายเหมือนดาวในท้องฟ้า เหมือน เม็ดทรายบนฝั่งทะเล ลูกหลานของเจ้าจะ ครอบครองเมืองของศัตรู และคนทั้งโลกจะ ได้รับพระพรเพราะเชื้อสายของเจ้า ”

จากนั้น อับราฮัมกับอิสอัคก็เดินทาง พร้อมกับคนใช้กลับไปเบเออร์เซบา

ปฐมกาล บทที่ 23

บุคคลแรกในสุสาน

แล้วมาถึงวันที่จากกัน....ซาร่าห์สิ้นชีวิต เมื่ออายุ 127 ปีในเมืองเฮโบรน นับเป็น เวลานานมากที่ซาร่าห์กับอับราฮัมอยู่ด้วยกัน อับราฮัมโศกเศร้า ร้องไห้คิดถึงภรรยา

เขาตัดสินใจเก็บศพเธอไว้ใกล้ตัว ใน ธรรมเนียมของพวกเขาก็จะไม่เผ่าเหมือนกับ คนไทย หรือคนจีน แต่จะเก็บศพไว้ในถ้ำ

และในเมื่ออับราฮัมยังไม่ได้เป็นเจ้าของ ที่ดินถ้ำนี้สักผืนเดียว เขาจึงขอซื้อที่ดินจาก

คนท้องถิ่น

“ข้าเป็นคนต่างด้าว และเป็นเพียงคนมา เยี่ยมเยือนในแผ่นดินของท่าน” เขากล่าวกับ คนฮิตไทต์ “ขอท่านขายที่ดินของท่านให้เป็น สุสานฝังภรรยาของข้าฯ เกิด”

ตอนแรกคนฮิตไทต์อนุญาตให้อับราฮัม ฝังซาร่าห์ไว้ในถ้ำที่สุดของพวกเขา พวกเขา เชนับถืออับราฮัมมาก แต่อับราฮัมยืนยันกรณ ขอซื้อถ้ำที่อยู่ปลายทางของเอเฟรณ โดยซื้อ ได้มรดกที่ประเมินกันเวลานั้นด้วย แต่ เอเฟรณก็จะยกที่นารวมทั้งถ้ำให้อับราฮัม เพราะเขาถือว่า อับราฮัมเป็นเหมือนเจ้าชาย จากพระเจ้าที่มาอยู่ท่ามกลางพวกเขา แต่อับราฮัม ไม่ยอมรับเปล่า ๆ ในที่สุดจึงซื้อที่ นาพร้อมกับถ้ำในราคา 400 เซเซล

ที่ดินผืนแรก

นี่จึงกลายเป็นที่ดินผืนแรกที่อับราฮัม ได้เป็นกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินที่พระเจ้าทรง สัญญาว่าจะให้ลูกหลานของเขา

หลังจากที่เขาเป็นคนเร่ร่อนมานาน เขาเพิ่งจะมีที่ดินเป็นของตนเองจริง ๆ ต่อมาเขายังนำศพซาร่าห์ไปบรรจุในถ้ำที่นา มักเป-ลาห์หน้ามัมเร ในแคว้นคานาอัน

ปฐมกาล บทที่ 24

ตามหาสะโກ้ที่ใช่

วันหนึ่ง อับราฮัม เรียกหัวหน้าคนรับใช้มาหา

“เพื่อนเอ๋ย ข้าแก่่มากแล้ว ขอให้เจ้า ไปหาภรรยาให้ลูกชายจากหมู่ญาติของเรา”

“นายท่าน” คนรับใช้ถาม “หากเธอไม่ยอมตามกระผมมา ต้องพาท่านอิสอัคไปที่นั่นหรือขอรับ?”

“ไม่ได้ อย่าเอาลูกชายข้าไปที่นั่นเป็นเด็ดขาด พระเจ้าทรงนำข้าออกมา และทรงปฏิญาณจะให้แผ่นดินนี้กับลูกหลานของข้า”

“อย่าเอาลูกอิสอัคไปที่นั่นเสีย” อับราฮัมต้องป้องกันสิ่งที่ไม่ควรเกิดขึ้น

ไม่นาน เขาก็ออกเดินทางไปทางตะวันออกพร้อมทรัพย์สินมากมาย .....ในที่สุดก็ถึงเมืองของนาโฮร์ น้องชายอับราฮัม เย็นพอดี เขา นั่งลงอธิษฐานไม่รีรอ

“ขอพระเจ้าประทาน ความสำเร็จ ขอทรงสำแดงความรักมั่นคงแก่อับราฮัม” ..... เขารู้ว่า พระเจ้าทรงกำหนดหญิงสาวคนนั้นไว้แล้ว

“ถ้าขอน้ำจากหญิงสาวคนใด แล้วเธอให้น้ำข้าหน่อยด้ม และยังเอื้อเพื่อต่ออุฐด้วย

เธอคือหญิงสาวที่พระเจ้าทรงเลือกให้กับอิสอัค” อริชฐานยังไม่จบดี มีสาวน้อยหน้าใสคนหนึ่งแบกไหน้ำมา เธอสวຍจนเขาตะลึง เขาวิ่งไปขอน้ำจากเธอ

“เชิญด้มเจ้าคะ จะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วยนะเจ้าคะ” แล้วเธอก็ตักน้ำในบ่อขึ้น มาให้อูฐได้กินอ้อมทุกตัว

คนรับใช้มอบ แหวนจุมกทองคำและกำไลข้อมืออีกคู่กับเธอ ตามไถ่ถึงชื่อและครอบครัว

“หนูเป็นลูกของเบธูเอลเจ้าคะ คุณปู่คือท่านนาโฮร์ ที่บ้านเรามีฟาง มีที่พักนะเจ้าคะเชิญไปพักที่บ้านเราได้”

ใช่เลย.. คือคนนี้เลย

เขาก็กราบลงขอบคุณพระเจ้าทันที

“ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงดี ต่ออับราฮัม ทรงให้ข้าพบาพพบญาติของนายท่าน”

ส่วนสาวน้อยก็วิ่งไปบอกคนที่บ้าน พี่ชายคือลาบัน จึงไปหาแซกผู้มาเยือนนั้น และเชิญให้ เข้าบ้าน แต่เขากลับบอกธรรมาให้เสร็จก่อน แล้วก็เล่าเรื่องที่คุยกับอับราฮัมให้ฟังทั้งสั้น รวมทั้งเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับเขาที่บ่อน้ำด้วย

“พระเจ้าทรงนำกระผมมาถึงที่นี่ จะสุขขอให้เรเบคาค่าไปเป็นภรรยาท่านอิสอัค”

เจ้าสาวแสนสวยจากแดนไกล

พ่อและลาบันพี่ชาย จึงอนุญาตให้ผู้รับใช้ของอับราฮัม พาเรเบคาค่าไป เขาจึงมอบทรัพย์สินตามประเพณีให้กับครอบครัวของเบธูเอล ซึ่งเรเบคาค่าเองก็ยินดีไปกับเขา นี่เป็นประเพณีสู่ของง่าย ๆ ของคนโบราณ วัน

รักแรกพบของอิสอัค

แค่เห็น

ก็รักแล้ว!

ต่อมาเธอจึงออกเดินทางโดยได้พรจากทุกคน ในบ้านไปด้วย

เดินทางรอนแรมมานาน จนใกล้ที่พัก อับราฮัม วันนั้น เมื่ออิสอัคเห็นเรเบคkah เขารักเธอทันที

ปฐมกาล บทที่ 25

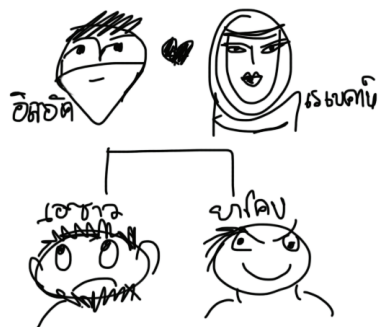
อับราฮัมลาโลก

ก่อนหน้านี้ อับราฮัมยังมีภรรยาอีกคน ชื่อเศอราห์ มีลูกหลานอีกหลายคน เขาได้ให้สมบัติกับลูกหลานเหล่านี้ และให้ย้ายไปอยู่ทางตะวันออก

อับราฮัมนั้นสิ้นชีวิตเมื่ออายุ 175 ปี อิสอัคและอิชมาเอลลูกชายต่างมารดาได้มาพบกัน และฝังศพพ่อที่ถ้ำมักเปเลห์ซึ่งเป็นที่ฝังนางซาร่าห์มาก่อนหน้านั้น อิสอัคเองก็ใช้ชีวิตที่เบเออร์ลาไฮรอย เลี้ยงสัตว์ ปลูกพืชต่อไปตามปกติ

ลูกหลานอิชมาเอล

ส่วนอิชมาเอลนั้น มีลูกชาย 12 คน และต่างแยกย้ายกันไปหาที่ดินตั้งรกรากในที่ ๆ เหมาะสมจากเมืองซูร์ ไปจนถึงอัสซูร์ใกล้ดินแดนอียิปต์ อิชมาเอลอายุ 137 ปีจึงสิ้น

ชีวิต แม้เขาจะไม่ได้เป็นลูกแห่งพันธสัญญาอย่างอิสอัค แต่พระเจ้าทรงอวยพรเขามายตามาทรงสัญญาไว้

อิสอัคกับลูกแฝด

อิสอัคแต่งงานกับเรเบคkah เมื่ออายุ 40 ปี เขาต้องอธิษฐานเพื่อเธอเพราะเธอเป็นหมั้น และพระเจ้าทรงตอบ แต่กว่าเรเบคkah จะตั้งครรภ์เขาก็อายุประมาณ 59 ปี อิม.. อธิษฐานนาน 19 ปีเลยนะ ตอนที่ท้องนั้น มีลูกแฝดคู่กันอยู่ในท้อง สำหรับเรเบคkah แล้ว มันทรมาน ปวดท้องมากจนเธอแทบทนไม่ไหว แต่พระเจ้าตรัสกับเธอ

“มีสองชนชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้านะ และพวกหนึ่งจะแข็งแกร่งกว่าอีกพวกหนึ่ง พี่จะรับใช้น้อง”

วันที่เธอคลอดลูกแฝด เจ้าลูกคนแรกออกมาตัวเป็นขนดกแดงทั้งตัว จึงชื่อเอซาว ส่วนคนที่สองก็จับสันเท้าพี่ตามมา จึงได้ชื่อว่ายาโคบ แปลว่า เขาหลอกลวง

ทั้งสองโตขึ้นมาท่ามกลางความรักที่ลำเอียง พ่อรักพี่ แม่รักน้อง พี่เป็นพรานล่าเนื้อ มักล่าเนื้อมาให้พ่อกินเป็นประจำ ส่วนยาโคบชอบอยู่ในเต็นท์ เอซาวเป็นพี่ มีสิทธิ

ของลูกห้วยปี นั่นคือ เขาจะเป็นคนสืบทอดตระกูลของพ่อ เขาจะเป็นคนที่ได้รับมรดกมากกว่าน้อง ๆ มันเป็นสิทธิ์ที่พี่ทุกคนหวงแหน มันเป็นพรพิเศษสำหรับพี่ชายคนโตในบ้าน

พรแลกแวง

วันหนึ่งขณะที่ยาโคบกำลังเคี้ยวเนื้ออยู่นั้น พี่ชายกลับมาจากทุ่งหิวโหยจนตาลาย เขาบอกน้องว่า “ขอกินแวงแดงนั้นนะ พี่หิวจะตายอยู่แล้ว ยาโคบน้องชายบอกว่า “ชายสิทธิบุตรห้วยปีของพี่ให้ฉันก่อนสิ” สมกับชื่อยาโคบจริง ๆ เขาพร้อมที่จะหาผลประโยชน์เข้าตัวจากความเหน็ดเหนื่อยของพี่ชาย

“โอ้ย หิวจะตาย สิทธิห้วยปีไม่มีความหมายกับข้าตอนนี้”

“แต่พี่ต้องสาบานให้ก่อนนะ” ยาโคบย้ำ เขาจึงสาบานให้น้อง แลกสิทธิห้วยปีกับแวงถั่วแดงง่าย ๆ อย่างนี้ เขากินเสร็จก็เดินออกไป ไม่สนใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นสักนิด ไม่คิดว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร

แต่ยาโคบ เขาขโมยไปอย่างหนึ่ง พระเจ้าตรัสไว้แล้วแต่ต้นว่า พี่จะรับใช้น้อง ดังนั้น ยาโคบไม่จำเป็นต้องหลอกล่อเอา

สิทธิมาเลย ถึงอย่างไร สิทธินั้น พระเจ้าทรงให้เขาอยู่แล้ว

ปฐมกาล บทที่ 26

อิสอัคกับอาบีเมเลค

ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น

แม้อับราฮัมสิ้นชีวิตไปแล้ว แต่พระเจ้าไม่หยุดพระสัญญาของพระองค์ ทรงมาเยี่ยมอิสอัคยามที่เขากินดารอาหาร

พระเจ้าทรงย้ำสัญญาที่เคยให้ไว้กับอับ-ราฮัม พระองค์จะทรงอวยพรเขา จะทรงให้ดินแดนที่ทรงสัญญาไว้กับเขาและลูกหลานของเขา พระองค์จะทรงให้มีเชื้อสายมากเหมือนดาวบนท้องฟ้า คนทั้งโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของอิสอัค

พระเจ้าได้ทรงสัญญากับอิสอัคว่าจะทรงอยู่กับเขาทั้ง ๆ ที่ขาดแคลนอาหาร! อิสอัคก็เชื่อฟังพระเจ้าโดยไม่โต้แย้งสักนิด เขาเหมือนพ่อของเขามากที่เชื่อฟังพระเจ้าเสมอในความยุ่งยาก ในการขาดแคลนนี้ พระเจ้าก็สัญญากับเขาว่าจะอยู่ด้วย เขาก็คิดว่าจะไม่กลัว

แทนที่จะไปอียิปต์ อิสอัคจึงเดินทางไปแค่เมืองเกอร์ซึ่งมีอาบีเมเลค ราชานของชนฟิลิสเตียปกครองอยู่

ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย

แต่เมื่อเขาอยู่ที่นั่นเกิดประวัติศาสตร์ซ้ำรอย.....อะไรหรือ? คือเมื่อมีคนมาถามเรื่องเรเบคาห์ เขาก็บอกว่า เธอเป็นน้องสาว เธอเป็นลูกพี่ลูกน้องของเขาจริง ๆ เขา

กลัวตาย กลัวคนฆ่า ตรงนี้ก็เหมือนคุณพ่อ
อับราฮัมอีก คุณพ่อของเขาเคยบอกฟาโรห์
และกษัตริย์อีกองค์ว่า ซาร่าห์เป็นน้องสาว
พระเจ้าก็ทรงช่วยซาร่าห์ให้พ้นจากชายอื่น
มาทั้งสองครั้ง แต่ครั้งนี้ล่ะ เรเบคาห์จะ
ปลอดภัยไหมนะ??

ราชาเอบีเมเลคเชื่อสนิทว่า เรเบคาห์
เป็นน้องสาวของอิสอัค แต่แล้ววันหนึ่งทรง
มองออกมาทางหน้าต่าง เห็นอิสอัคล้อ
เล่นกับเรเบคาห์เหมือนคนรัก ก็ตกใจมาก
ไม่คิดว่าอิสอัคจะมุสา เมื่อเรียกมาถามก็
รู้ว่า อิสอัคกลัวตายจึงตอบความจริงครั้ง
เดียว “ท่านรู้ไหมว่า หากมีคนเข้ามาเอา
เรเบคาห์ไปเป็นภรรยา พวกเราจะเดือดร้อน
กันเพียงไหน?” เอบีเมเลคตำหนิอิสอัคอย่าง
รุนแรง

แล้วต่อมา พระองค์ก็สั่งห้ามไม่ให้คนใด
มาแตะต้องอิสอัคหรือภรรยาเป็นอันขาด มิ
ฉะนั้นจะถูกประหารชีวิต

เป็นอีกครั้งที่พระเจ้าทรงช่วยครอบครัว
ของอับราฮัมให้พ้นอันตราย.....

พรแห่งบ่อน้ำ

และในแผ่นดินเกรห์ อิสอัคหว่านพืช
ทำไร่เหมือนคนอื่น ๆ ที่แปลกคือ เก็บผล
เป็นร้อยเท่า!

นี่มันมหัศจรรย์เกินไป! คนอื่นไม่ได้ผล
งานอย่างเขา ความแห้งแล้งไม่ได้ทำให้อิส-
อัคอดอยากเลย

พระเจ้าทรงอวยพรเขาเสมอ ผลที่ได้ตรง
ข้ามกับสภาพแวดล้อม และอิสอัคก็ขยันขัน
แข็งมาตลอด ฝูงแพะ แกะ โคก็เพิ่มทวีคูณ
ใคร ๆ ก็อยากมาทำงานรับใช้เขา

ชาวฟิลิสเตียอิจฉาเขามาก จึงพากันไป
ถมบ่อน้ำที่อับราฮัมเคยให้คนงานขุดไว้

“หนอยแน่ มาอยู่ในเขตพวกเราแล้วยัง
อุดมสมบูรณ์กว่าเรา ไม่ได้! ต้องจัดการ!”

แต่กษัตริย์ของพวกเขาก็มาพูดดี ๆ กับ
อิสอัคว่า

“ตอนนี้ ท่านมีกำลังมากกว่าพวกเราไป
จากเราเถอะ จะได้ไม่มีปัญหา”

กษัตริย์องค์นี้รู้ว่า พระเจ้าของอิสอัค
นั้นทรงฤทธิ์ยิ่งนัก

อิสอัคก็ยินดี ย้ายที่ลงไปทางลำห้วยเก-
ราห์ เจอร่องรอยบ่อเก่าที่พ่อของเขาเคยขุด
ไว้ก็ขุดขึ้นใหม่ เขาเจอน้ำที่นั่น พอให้ฝูงสัตว์
ได้ใช้ แต่แล้วคนเกรห์ก็มาหาไววายว่า
น้ำนั้นเป็นของพวกเขา ...

การที่ใครสักคนขุดบ่อแล้วมีน้ำ เป็นเรื่อง
อัศจรรย์มากในเวลาที่กันดารแห้งแล้ง แม้
พระเจ้าจะให้พรอิสอัค แต่ ก็ไม่วายที่จะมี
ปัญหาความขัดแย้งกับเพื่อนบ้าน....
อิสอัคตั้งชื่อให้บ่อน้ำนั้นมีความหมายว่า
“ทะเลาะกัน”

อิสอัคไม่สู้ พวกเขา ไม่เป็นไร เขาให้
คนใช้ไปขุดบ่อใหม่ เจอน้ำอีกแล้ว...

เวลาคนอื่นขุด พวกเขาไม่เจอน้ำง่าย ๆ
อย่างอิสอัค คราวนี้ คนเกรห์ก็มาอ้างสิทธิ์

อีก พวกเขาดต้องการน้ำจริง ๆ อีสอัครู้ดีว่า
น้ำหายากเพียงไร

อีสอัคมอบบ่อน้ำให้พวกเขาไปอีกครึ่ง
อีสอัคนี่ช่างเป็นคนที่แปลกจริง ๆ ใครมา
ก่อกวนก็ยอม ยอมแล้วยอมอีก แต่แล้วก็
ตั้งข้อบ่อน้ำมีความหมายว่า “เป็นศัตรูกัน”

ครั้งที่สามเขาขุดอีกบ่อ จากนั้นก็ไม่มี
เรื่องราว คนเกรหก็ไม่กล้ามาวุ่นวายแล้ว
อีสอัคทำให้บริวารคนงานของเขาโล่งใจว่า
คราวนี้เจ้านายคงไม่มีเรื่องแล้วละ

อีสอัคตั้งข้อบ่อน้ำนั้นว่า เรโหโบท แพล
ว่า “ที่ทางกว้างขวางเหลือเฟือ” เพราะเขา
เห็นว่า พระเจ้าประทานให้เขาอยู่ในที่ดินผืน
นั้นและพวกเขาจะได้กินผลจากแผ่นดินที่
เขาทำกินนั้นด้วย

อย่างนี้ก็เพราะเขาอยากอยู่ใกล้ ๆ
พระเจ้า อยากให้เป็นที่พักพระทัยพระเจ้า
เขาตกลงตั้งที่พักตรงนั้น คนงานของเขาก็
ช่วยกันขุดบ่อเสียลึก แต่ก็ยังไม่พบน้ำ

ทำสัญญาเป็นเพื่อน

ต่อมาอาบีเมเลคที่เคยขอให้อีสอัคออก
จากเกราร์ มาหาเขาพร้อมกับที่ปรึกษาและ
ผู้บัญชาการทหาร

นำแปลกจริง ๆ อีสอัคตกใจ

“ท่านมาหาข้าทำไม ในเมื่อท่านทั้งจง
เกลียดจงชัง ทั้งได้ไล่ข้าจากเมือง?”

“อย่าตกใจไป ที่มาเพราะว่า เราสังเกต
เห็นมานานแล้วว่า พระเจ้าสถิตกับท่านเสมอ
เอาอย่างนี้ เรามาทำสัญญากันว่าท่านจะไม่
ทำอันตรายพวกเรา และเราก็จะไม่ทำร้าย
ท่าน จะทำความดีให้ท่านเท่านั้น และจะ
ส่งท่านไปอย่างสงบสุข บัดนี้ท่านเป็นคนที่
พระเจ้าทรงอวยพระพร”

อีสอัคคิดใจที่พวกเขามาเป็นมิตร จึงเสี่ยง
กันในคืนนั้น และตอนเช้าก็ได้ทำพิธีสาบาน
ต่อกัน เสร็จแล้วทั้งสามก็จากไปอย่างโล่งใจ
จะได้ไม่มีศัตรูอยู่ใกล้ ๆ เมืองของเขา

ที่ดีขึ้นไปอีก ก็คือ คนใช้ต่างกระโดด
โลดเต้นด้วยความดีใจเพราะบ่อน้ำใหม่ที่ขุด
ขึ้นมานั้น มีน้ำเหลือเฟือสำหรับเลี้ยงสัตว์

อีสอัคจึงตั้ง ข้อบ่อว่า ซิบห์ กลายเป็น
ที่ตั้งเมืองเบเออร์เซบา เขาดีใจมากเพราะ
พระเจ้าได้ทรงมาย้ำพระสัญญาที่ทรงมีต่อ
พ่อว่าจะทรงให้เขาด้วย และก็ทรงช่วยให้เขา
เจริญรุ่งเรืองจนเป็นที่น่าเกรงขามกับ ราชา
ที่อยู่ใกล้เคียง ช่างเป็นพระสัญญาที่เยี่ยม
ยอดจริง ๆ

บ่อน้ำมิตรภาพ

คนอื่น เห็นพระเจ้าในชีวิตของอีสอัค ..
แล้วเหตุการณ์จากร้ายก็กลายเป็นดี

ชีวิตของเอซาว

ส่วนเอซาว พี่ชายของยาโคบ กลับทำให้
อิสอัคและเรเบคาห์ทุกข์ใจมาก เพราะเขาไป
แต่งงานกับลูกสาวชาวอิตโทต์สองคน

ปฐมกาล บทที่ 27 แย่งพรของพี่

จำได้ไหม? อิสอัครักเอซาวแฝดพี่ เขา
ชรามากแล้วคิดว่าอีกไม่นานคงสิ้นชีวิต ตา
มัวมองอะไรไม่ชัด จึงเรียกเอซาวเข้ามาหา
“ลูกรัก ออกไปล่าเนื้อมาทำอาหารแบบที่
พ่อชอบ พ่อจะกิน แล้วจะได้ให้พรเจ้าก่อน
ตาย” อิสอัคอยากให้พรกับเอซาว

เอซาวหารู้ไม่ว่า แม่แอบได้ยินที่พ่อพูด
กับตน แม่เรียกยาโคบมา “ลูกเอ๋ย พ่อจะ
อวยพรพี่เจ้า ไปเอาลูกแพะดี ๆ มาให้แม่
นะ แล้วแม่จะทำอาหารอย่างที่พ่อชอบ แล้ว
เจ้าก็เอาไปให้พ่อ พ่อจะได้ให้พรเจ้าก่อน”

“โอ้ แม่ขอรับ พี่เอซาวขนดกออกอย่าง
นั้น พ่อคิดว่าตัวก็รู้ว่าใครเป็นใคร เดียวพ่อก็
แข่งผมช” ยาโคบค้าน แต่แม่ดัดบท “ขอให้
คำสาปตกกับแม่แล้วกัน เชื่อแม่ ไปเอาลูก
แพะมา!” ยาโคบจึงทำตามคำสั่งแม่

เรเบคาห์ จึงทำของโปรตจากลูกแพะ แล้ว

ให้ยาโคบแฝดน้องใส่เสื้อของพี่ชาย แล้วเอา
หนังแพะมาหุ้มมือ กับคอด้วย เอาอาหาร
และขนมปังเข้าไปหาพ่อที่ตามืดอยู่

“ท่านพ่อขอรับ” .... “พ่ออยู่นี้ เจ้า
เป็นลูกคนไหนเนี่ย?” ยาโคบตอบทันทีว่า
“เป็นลูกเอซาว ลูกหัวปีของพ่อ ทำตามที่พ่อ
สั่งแล้ว เชิญพ่อกินเนื้อนี้เถอะขอรับ แล้ว
พ่อจะได้อวยพรลูก”

“เอ... ทำไมเจอสัตว์ป่าเร็วนักล่ะลูก?”

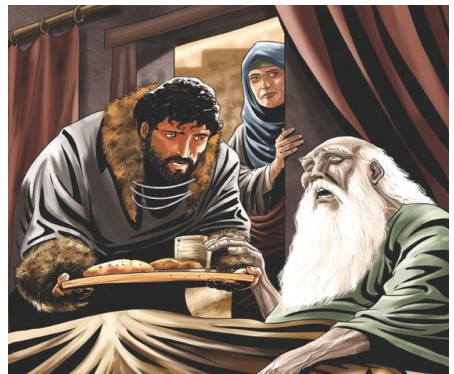
พ่อถาม “พระเจ้าของพ่อบันดาลให้ลูกได้
สัตว์เร็วขอรับ” ยาโคบตอบใจเต้นแรง..

“มาซิ มาใกล้ ๆ พ่อ ขอคลำดูหน่อย เป็น
เอซาวแน่หรือเปล่านี่ เสียงยาโคบ เอ๊ะ... แต่
มือเอซาว!” พ่อคลำที่มีมือของเขา

“เอาแงงมาให้พ่อเถอะ กินแล้วจะได้
อวยพรลูก” ยาโคบจึงยกอาหารมาให้
พร้อมเหล้าองุ่น

เมื่ออิสอัคกินเสร็จ ..... จึงเรียกลูกมา
ใกล้ให้จับพ่อ แล้วเขาก็ถ่มกลืนเสื้อของ
ลูกชาย กล่าวว่า “ อืม กลืนลูกชาย เหมือน
กลืนของทองทุ่งที่พระเจ้าอวยพร

ขอพระเจ้าประทานน้ำค้างจากฟ้าแก่เจ้า
ทั้งความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน
พืชและเหล้าองุ่นใหม่มากมายแก่เจ้า
ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้เจ้า

ขอให้ประชาชาติกราบไหว้เจ้า
ขอให้ป็นเจ้านายเหนือพี่น้อง
และบุตรชายมารดาของเจ้ากราบไหว้เจ้า
ผู้ใดแข่งสาปเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาป
และผู้ใดอวยพรเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นได้รับพร”

ความจริงที่แสนเจ็บปวด

น้องยาโคบกลับหลังจากพ่อไป พี่เอซาวก็
เข้ามาจากการล่าเนื้อ เข้าไปเตรียมอาหาร
เสร็จแล้วนำมาให้พ่อ

“ท่านพ่อขอรับ ขอลุกขึ้นมาทานเนื้อที่
ลูกล่ามา เพื่อพ่อจะได้ให้พรลูก

“เจ้าเป็นใครกันล่ะ?” อิสอัคถาม

“เอซาว ลูกของพ่อใจขอรับ”

พ่อได้ยินเท่านั้นแหละ อิสอัคตัวสั่นเทา
ตกใจยิ่งนัก

“ก็เมื่อไหร่พ่อเพิ่งกินเนื้อหมดไปก่อนที่
เจ้าจะมา” เขาพูดเสียงเครือ

“และพ่อก็ให้พรเขาไปแล้ว” เท่านั้นเอง
เอซาวร้องตะโกนออกมาอย่างขมขื่น

“ท่านพ่อขอรับ โปรดให้พรลูกด้วย!!”

“น้องของเจ้าเขามาหลอกพ่อ เอาพรลูก
หัวปีไปแล้ว “

“ไอ้เจ้านี่ชื่อยาโคบ มันขี้โกง ช่างหลอก
ลวง มันทำกับลูกสองครั้งแล้วนะ!” เอซาว
หันมาหาพ่อ

“แล้วพ่อไม่ได้เก็บพรไว้ให้ลูกบ้างหรือ
ขอรับ?” เขาสะอื้น

“พ่อตั้งให้เขาเป็นนายเหนือลูก และ
มอบพี่น้องของเขาให้เป็นคนใช้ของเขา ทั้ง
พืชและเหล้าองุ่น พ่อก็ให้เขา ลูกเอ๋ย พ่อจะ
ทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า?”

อิสอัคเสียใจยิ่งนักที่เสียรู้ลูกคนเล็ก

แต่แล้วเอซาวก็เร่งเร้าว่า

“พ่อมีเพียงพรเดียวเท่านั้นหรือ พ่อ
ขอรับ ขออวยพรลูกด้วย” แล้วเอซาวก็
ตะเบ็งเสียงร้องให้ดังลั่น อิสอัคจึงกล่าวว่า

“ที่อาศัยของเจ้าจะอยู่ห่างจากฝน
ห่างจากน้ำค้างจากฟ้าเบื้องบน

แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ด้วยดาบ

และเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า

แต่เมื่อเจ้าตื่นนอนขัดสน

เจ้าจะหักแอกของเขากออกจากคอเจ้า ”

จากนั้นมา เอซาวมีแต่ความเคียดแค้น
ตั้งใจจะฆ่าน้องเมื่อพ่อตายไป แต่แม่รู้เข้า
จึงส่งยาโคบให้เดินทางกลับไปที่ครอบครัว
ของเธอซึ่งอยู่ฮาราน ให้ไปอยู่กับลุงลาบัน
ชั่วคราว เมื่อโรฟายหายโศก จะส่งคนไป
รับกลับมา

สิ่งที่ทำให้เรเบคาห์เพื่อชีวิตเพราะเอซาว
แต่งงานกับหญิงสาวชาวอิตไทต์ ถ้ายาโคบ
แต่งงานกับหญิงอิตไทต์อีกคนเธอคงใจ
สลาย การส่งไปครั้งนี้จะช่วยให้น้องไม่ต้อง
ถูกพี่ฆ่าตาย และยังจะช่วยให้ยาโคบเองไม่
ต้องแต่งงานกับหญิงสาวต่างชาติด้วย

ปฐมกาล บทที่ 28

บันไดสวรรค์ ยืนยันพันธสัญญา

ก่อนยาโคบออกเดินทาง พ่อกำชับว่า “อย่าแต่งงานกับหญิงคานาอัน ให้แต่งงานกับลูกสาวของลุงลาบันพี่ชายแม่ของเจ้า ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพระพรเจ้า ให้เจ้ามีลูกดกมากมายจนเป็นประเทศใหญ่ ให้พรของอับราฮัมมาอยู่กับเจ้าทุกประการ ให้เจ้าได้ดินแดนซึ่งเจ้าอาศัยอยู่นี้เป็นกรรมสิทธิ์” ยาโคบเชื่อฟังทั้งพ่อแม่ และไปยังปาดานอารัม

พอเขาทราบว่าพ่อแม่ตัวเองไม่ชอบภรรยาที่ตนแต่งงานด้วย จึงไปขอแต่งงานกับหลานสาวของลุงอิซมาเอลเพิ่มมาอีกคน

ยาโคบออกจากเบเออร์เซบาไปยังเมืองฮาราน ระหว่างทาง เขาพักนอนในที่หนึ่ง ดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาหนุนหัวบนก้อนหินหลับไป

แล้วเขาฝันว่ามี บันไดตั้งขึ้นบนแผ่นดิน หัวบันไดไปถึงฟ้าสวรรค์ ทูตของพระเจ้าหลายองค์กำลังขึ้นลงบันไดนั้น พระเจ้าประทับยืนอยู่เหนือบันไดตรัสว่า

“เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัมบิดา และพระเจ้าของเจ้า แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า ลูกหลานของเจ้าจะเป็นเหมือนผงดินบนแผ่นดิน เจ้าจะแผ่กว้างออกไปทุกทิศ คนทั้งโลกจะได้รับพรเพราะเจ้าและเชื้อสายของเจ้า เราอยู่กับเจ้า และจะปกป้องรักษาเจ้าทุกแห่งหนที่ไป และจะนำเจ้ากลับมายังดินแดนนี้ เราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า จนกว่าจะได้ทำสิ่งซึ่งเราสัญญาไว้ ”

ยาโคบตื่นขึ้น เขากลัวมาก

“พระเจ้าทรงสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ สถานที่นี้ศักดิ์สิทธิ์นัก เป็นที่ประทับของพระเจ้า เป็นประตูสวรรค์”

ยาโคบลุกขึ้น แต่เข้มนิด เอาก้อนหินที่หนุนหัว ตั้งขึ้นเป็นเสาหลัก และเทน้ำมันบนยอดเสานั้น เขาเรียกที่นั่นว่าเบธเอล หมายถึง ที่ประทับของพระเจ้า

คำปฏิญาณของยาโคบ

แล้วยาโคบปฏิญาณว่า “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่กับข้าพระบาท ปกป้องรักษาในทางที่ไป ประทานอาหาร เสื้อผ้า จนข้าพระบาทกลับมาบ้านบิดาโดยสวัสดิภาพแล้ว พระองค์จะทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระบาท และก้อนหินซึ่งข้าพระบาทตั้งไว้เป็นเสาศักดิ์สิทธิ์ จะเป็นที่ประทับของพระเจ้า และทุกสิ่งที่พระองค์ประทานให้ ข้าพระบาทจะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์”

ปฐมกาล บทที่ 29

ครอบครัวใหญ่ ลงเจ้าเลห์

เมื่อยาโคบเดินทางมาถึงบ้านเกิดเมืองนอนของอับราฮัม ปู่ของเขา ก็ได้พบราเชลสาวน้อยหน้าหวาน ที่บ่อน้ำนอกเมือง เธอคอยดูแลเลี้ยงแกะทุกวัน และเวลานั้นต้องนำแกะมาที่บ่อน้ำพอดี แล้วเมื่อถามไถ่ไปมาปรากฏว่าเธอคือลูกพี่ลูกน้องของเขาเอง

ราเชลดีใจมากพายาโคบกลับมาที่บ้านพบลาบันพ่อของเธอ ซึ่งมีศักดิ์เป็นลุงแท้ ๆ ของยาโคบ ยาโคบจึงอยู่ที่บ้านนั้น โดยช่วยทำงานในทุ่งเลี้ยงสัตว์ ยาโคบขยันมากเป็นที่พอใจของลาบัน ครบเดือนลาบันจึงบอกว่า “ยาโคบเอ๋ย เจ้าเป็นหลานของลุงเอง ไม่ควรเลยที่เจ้ามาทำงานให้ลุงเปล่า ๆ เอาอย่างนี้

เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร บอกลุงมา”

ยาโคบได้ที เพราะชอบราเชลมาตั้งแต่เห็นแล้ว จึงเสนอว่า “ลุงขอรับ ผมจะทำงานให้เจ็ดปีเพื่อจะได้แต่งงานกับราเชลลูกสาวคนเล็ก”

“เออ ดี ๆ ไม่ต้องยกลูกสาวให้คนอื่น ก็ให้เจ้านี้แหละ เจ้าก็อยู่กับลุงแล้วกันนะ”

จากนั้นมายาโคบก็ทำงานอย่างแข็งขันให้กับลาบัน เขาเป็นสุขที่อยู่ใกล้ ๆ ราเชลตลอดเจ็ดปีนั้น ซึ่งสำหรับเขามันเหมือนแค่เจ็ดวันเท่านั้นเองเพราะเขารักราเชลมากเกินไป

พ่อตาเจ้าเลห์

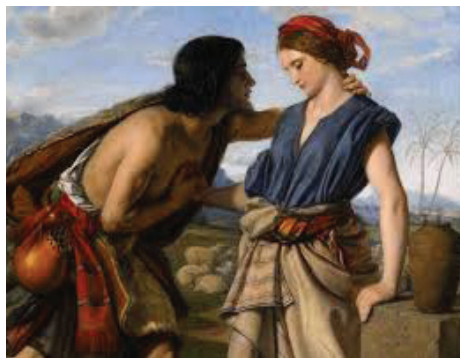
เมื่อครบเจ็ดปี ยาโคบจึงมาหาลุง “ลุงขอรับ ขอผมแต่งงานกับราเชลเถอะ ครบกำหนดตามที่เราสัญญากันไว้แล้ว ลาบันไม่ได้ต่อรองอะไรเลย เขาจัดงานแต่งงานอย่างมีหน้ามีตา ชาวบ้านมากันฉลองงานแต่งงานกันอย่างมีความสุข

แน่นอนในงาน เจ้าบ่าวคงดื่มไปไม่น้อย เพราะเช้ามา เขาถึงรู้ว่า เจ้าสาวที่ได้มานั้นกลายเป็นเลอาห์ พี่สาวตาเชื่องของราเชล

“ลุงขอรับ ทำไม ลุงทำกับผมอย่างนี้ ทำไมหลอกผม ก็รู้อยู่แล้วว่าผมขอแต่งงานกับราเชล!” เขารู้สึก โกรธมาก แต่ลาบันนั้นกลับตอบเนิบ ๆ ว่า

“บ้านเราต้อง ให้พี่สาวแต่งงานก่อนน้องสาว เอาอย่างนี้ครบเจ็ดวันก่อนแล้วลุงจะยกราเชลให้ แต่เจ้าต้องสัญญาจะทำงานให้ลุงต่ออีกเจ็ดปีนะ”

โดนมันนี่ เข้า ยาโคบจะทำได้ยังไง ต้องยอมจำนน เจ็ดวันต่อมา เขาจึงได้รา

เซลมาเป็นภรรยาสมที่ฝันมาแล้วเจ็ดปี

พรของเลอาห์

เลอาห์ผู้น่าสงสาร มีอย่างที่ไหน พ่อทำร้ายจิตใจให้อยู่กับคนที่เขาไม่ได้รักไม่พอ ยังมีน้องสาวที่กลายเป็นนางเอกในบ้านตลอดเวลา แต่พระเจ้าก็ทรงสงสารเลอาห์และให้นางมีลูกชายคนแรกชื่อรูเบน คนที่สองชื่อสิเมโอน คนที่สามชื่อเลวีและ คนที่สี่ชื่อยูดาห์ ส่วนราเชลสุดที่รักของยาโคบกลับไม่มีลูกสักคน!

ในบ้านเมืองของเขา นั้น ถ้าใครไม่มีลูกชายจะถือว่าน่าอับอายที่สุด ดังนั้น การต่อสู้เพื่อชิงจะได้ลูกชายเป็นเรื่องใหญ่โตสำหรับหญิงชาวตะวันออกกลาง

ปฐมกาล บทที่ 30

ครอบครัวอลเวง

ชีวิตครอบครัวของยาโคบ-เลอาห์-และราเชลนั้น รุนวายเป็นสับสน นำปวดหัวยิ่งนัก อาการของผู้หญิงที่คับแค้นใจกับความอับอายนั้น มันรุนแรงจริง ๆ ราเชลโกรธที่ตัวเองไม่มีลูก ในขณะที่พี่สาวมีลูกสบาย ๆ

เมื่อไม่มีทางเลือก ทั้ง ๆ ที่โกรธสาหัสมาก

ในที่สุดราเชลก็เลยยกบิดาให้สาวใช้ให้ยาโคบ ซึ่งตามธรรมเนียมจะถือว่าลูกที่ได้จากสาวใช้ เป็นลูกของเธอ แล้วเธอก็ ได้ลูกชายสองคนชื่อ ดาน กับ นัฟทาลี

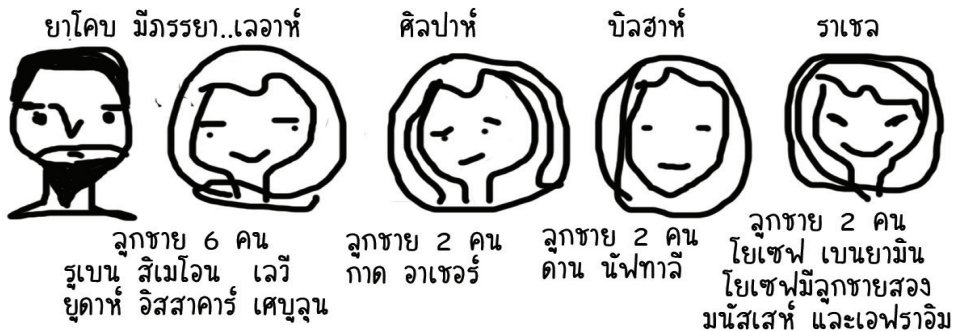
ส่วนเลอาห์ไม่ยอมแพ้ ยกสาวใช้ของตัวเองให้บ้าง ได้ลูกชายมาอีกสองคนชื่อ กาดและอาเซอร์ ดูซิ ได้ลูกชายของตัวมาแล้วสี่คนยังได้เพิ่มมาอีกสอง ดังนั้นจึงถือว่าเลอาห์มีลูกชาย 6 คน

ไม่จบแค่นั้น วันหนึ่งราเชลเห็นรูเบนเก็บมะเขือชนิดหนึ่งที่เชื่อว่าจะช่วยให้มีลูก จึงขอลูกเลี้ยง แต่เลอาห์ไม่ยอม ราเชลจึงยอมให้สามีไปอยู่กับเลอาห์แลกมะเขือ นั้นคืนนั้นพระเจ้าตอบคำอธิษฐานของเลอาห์ทำให้เธอตั้งครรภ์ลูกชายคนที่ห้าชื่อ อิสสาคาร์ ต่อมาอีกคนชื่อ เศบูลุน

คำตอบจากพระเจ้า

หันมาที่ราเชล พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน ให้มีลูกชายคนแรกจากท้องของตัวเอง เป็นลูกที่ช่วยให้นางรู้สึกว่าการอับอายที่เคยมีมาตลอดนั้นหายไปด้วย จึงให้ลูกชายชื่อโยเซฟ แปลว่า พระองค์ทรงเพิ่มเป็นอันว่ายาโคบมีภรรยา ถึงสี่คน ทั้ง ๆ ที่ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาครั้งแรกนั้น พระองค์ทรงให้ชายกับหญิงเป็นคู่กัน หนึ่งต่อหนึ่ง ไม่ใช่หนึ่งต่อสี่เช่นนี้

เขามีลูกชายทั้งหมด 11 คน ลองคิดดูซิว่า ถ้ายังไม่นับสาวใช้ บ่าวคนอื่น ๆ อีกบ้านนี้เป็นครอบครัวใหญ่จริง ๆ พ่อก็ต้องทำงานหนัก แต่ยาโคบก็ไม่ได้ย่อท้อ เขายังคงทำงานหนักตลอดมา

ตอนนี้ยาโคบมี ลูกคนที่ 11 คือโยเซฟ เขาก็เริ่มคิดถึงบ้าน คิดถึงท่านพ่ออิสอัค แม่ เรเบคาห์ เขามหาลาบัน

ข้อตกลงใหม่ของลุง-หลานชาย

“ลุงท่าน หลานได้ทำงานให้ลุงมาจนครบ แล้ว และหลานมีลูก ภรรยาที่ควรพากลับไป บ้านเกิดเสียที” แต่ลาบันตอกกลับ

“ลุงว่านะ ที่ทุกอย่างมันดีมาก พระเจ้า อวยพรลุงเพราะเจ้านั้นแหละ เอาอย่างนี้ ทำงานกับลุงต่อไป จะเรียกค่าจ้างเท่าไรก็ว่า มาเถอะ”

ลาบันเคยชินกับคนที่ทำงานขยันขันแข็ง แบบยาโคบ ไม่อยากเสียเขาไปเลย ลาบันจึง ต่อรองอย่างไรก็ได้ที่จะทำให้ยาโคบอยู่กับ เขานาน ๆ

“ขอรับ ลุงก็เห็นทุกอย่าง ตอนมาครั้งแรกลุงก็ไม่ได้มีฝูงสัตว์มากมายอย่าง นี้ ไม่ ว่า ผมจะทำอะไรพระเจ้าก็ทรงอวยพระพร ลุง แต่....แล้วเมื่อไรผมจะได้ดูแลครอบครัว ของตัวเองเล่า?”

“ถ้าอย่างนั้นลุงจะตอบแทนเจ้าอย่างไร ละ” ลาบันตรองในใจ ...เอาไถกันนี้

“เอาอย่างนี้ ลุงไม่ต้องให้อะไร เพียงแต่ ผมจะเอาแกะ กับแพะ ที่มีจุด มีต่างออกจาก

ฝูงของลุง”

“เอ๊ะ เจ้าจะทำอะไรหรือ?”

“ก็จะเอาพวกกระดำนะต่างเหล่านั้นเป็น ค่าจ้างใจขอรับ ตกลงตามนี้ไหม? แล้วถ้าลุง มาตรวจฝูงสัตว์ของผม เจอพวกตัวดี ๆ สี พัน ๆ ก็แสดงว่าผมขโมยของลุงมา ลุงเอา คืนไปได้”

ลุงจอมงก

ยาโคบยังคงจะช่วยลาบันต่อไป อีกสัก พัก แต่ก็ต้องการให้ลุงลาบันโกงเขาซ้ำ แล้วซ้ำเล่าอย่างที่ผ่านมาอีกต่อไป

“เข้าท่า ตกลงตามนั้นแล้วกัน” ลาบัน ดีใจ เพราะปกติแล้ว ลูกสัตว์ที่กระดำนะ-ต่างนั้นมีจำนวนน้อยกว่าเจ้าแกะพวกที่สีขาว สนิท หรือ แพะดำ น้ำตาลสนิทอย่างเทียบ กันไม่ได้ ยิ่งไง ๆ เขาก็ไม่ต้องเสียลูกสัตว์ ให้กับยาโคบมากอย่างที่คิด เจ้ายาโคบเอ๋ย เจ้าโง่หรือเปล่าเนี่ย..... อีกอย่างยาโคบเป็น เหมือนท่อนพระพรที่เขาไม่ ควรให้จากไปใน เวลานี้

ลาบันไม่ทราบ ว่า ยาโคบมีแผนอะไรอีก เขาเห็นเพียงว่า เขาไม่เสียอะไรเลย ไม่ต้อง จ่ายค่าจ้างด้วยซ้ำ เขารับเลือกสัตว์ทุกตัว

ที่มีลายต่างออกจากฝูงเอาไปให้ลูกชายเขา
เลี้ยง ดูซิ แม้แต่จะเหลือให้ยาโคบเลือก
ยังไม่ยอม ดีใจจริง มีแต่ได้ กับได้ .....
ที่น่าสนใจ คือ ยาโคบคิดอะไรอยู่

ก๊ของหลานชาย

ยาโคบนั่น เขาออกจากบ้านตอนอายุ
ประมาณ 40 ปี หรือมากกว่านั้นหน่อย และ
มาอยู่บ้านลาบัน แต่งงานกับผู้หญิงสองคน
อายุตอนนี้ประมาณ 60 ปีหรือ มากกว่านั้น
เขามีความรู้ความเข้าใจในการเลี้ยงสัตว์เป็น
อย่างดี และเมื่อมาอยู่ในบ้าน ของลาบัน ก็
ยังมีความเชี่ยวชาญมากขึ้นด้วย

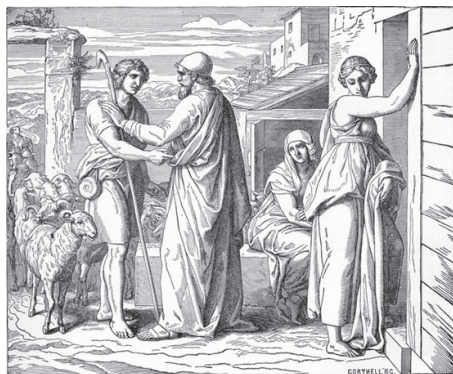
จากนั้นมา ยาโคบก็ผสมพันธุ์ให้เกิดสัตว์
ลาย ต่าง และ จุดที่แข็งแรงขึ้นมากมาย
เจ้าตัวแข็งแรงที่มีลาย จุด หรือดำจึงเป็น
ของยาโคบ พระเจ้าทรงอวยพระพรให้เขามี
สัตว์มากขึ้น ส่วนตัวอ่อนแอ สีขาวพ้นหรือ
ดำพ้นล้วนจึงเป็นของลาบัน

คราวนี้ยาโคบก็เริ่ม มั่งคั่ง จากคนที่มา
ตัวเปล่า กลายเป็นคนมีฝูงสัตว์ใหญ่ขึ้น มี
ทั้ง แพะ แกะ อูฐ และลา คนรับใช้ชายหญิง
ก็มากขึ้นเป็นเงาตามตัว

ปฐมกาล บทที่ 31 การตัดสินใจของครอบครัว

การอยู่ด้วยกันไปนาน ๆ ผลประโยชน์เริ่ม
ขัดกัน ยาโคบรู้ว่าถ้าจะอยู่บ้านของลาบัน
ต่อไปอีกไม่ได้ ลูกชายของลาบันไม่พอใจที่
ยาโคบได้ฝูงสัตว์ของพ่อ และดูเหมือนจะ
มั่งคั่งขึ้นเรื่อย ๆ แต่ก่อนเคยเป็นเพื่อนกัน
ตอนนี้ไม่มองหน้ากันแล้ว

ในเวลาเดียวกัน พระเจ้าตรัสกับยาโคบ
ในฝันว่า ให้กลับไปยังบ้านเกิด ดินแดนที่

พ่ออยู่ พระองค์จะทรงอยู่กับเขา ดังนั้น
เขาไม่ต้องกลัว พระเจ้าทรงมีแผนสำหรับ
ชีวิตของเขายู่แล้ว

เขาจึงคุยกับภรรยาทั้งสองที่เป็นลูกสาว
ลาบัน ให้เห็นว่า เขาทำทุกอย่างให้พ่อของ
เธอ แต่ชายชราที่ยังโกงเขาสิบครึ่ง แต่
พระเจ้าก็ทรงช่วยเขาเสมอให้พ่อของเธอปิด
พริ้วไม่ได้ ยิ่งกว่านั้นพระเจ้าก็ตรัสให้เขา
กลับบ้านด้วย

ทั้งราเซลและเลอาห์ก็เห็นด้วยกับยาโคบ
เพราะพ่อไม่ได้นับเธอทั้งสองเป็นลูกเลย
ทำเหมือนขายลูกกิน และสมบัติของลูกก็
เอาไปหมด ลาบันผู้พ่อเองก็ไม่ได้สนใจ
หลานด้วย ดังนั้นยาโคบจะตัดสินใจทำ
อย่างไรตามที่พระเจ้าทรงสั่งเขา ทั้งสองก็จะ
ตามเขาไป แม้ว่าทั้งสองไม่รู้จักพระเจ้าใกล้
ชิดสนิทสนมแบบยาโคบ เธอก็พร้อมที่จะทำ
ตามสามี

หนีคุณพ่อตา

ดังนั้นในเวลาที่บ้านออกไปตัดขน
แกะอีกที่หนึ่งไกลออกไป ทั้งยาโคบและ
ครอบครัวจึงเก็บข้าวของ ต้อนสัตว์เลี้ยงของ
ตัวเอง เดินทางข้ามแม่น้ำยูเฟรติสไปทาง

กิเลอาด โดยไม่บอกกล่าวลาบัน พวกเขามุ่งหน้ากลับแคว้นคานาอันบ้านเกิดของยาโคบ

กว่าลาบันจะรู้ ก็สามวันผ่านไปแล้ว เขาโกรธมาก ลูกสาวสองคน รวมทั้งหลานอีกหลายคน ทำอย่างนี้ได้ไงเจ้าลูกเขย! เขาพาคนออกตามไป แค่วันนั้นก็ทันยาโคบ ที่เป็นอย่างนั้นเพราะยาโคบมีทั้งฝูงสัตว์ ลูกเล็กเด็กแดงเต็มไปหมดทำให้เดินทางได้ช้ากว่ามาก.....

แต่พระเจ้าทรงมาพบลาบันในฝัน “เจ้าระวังตัวให้ดี อย่าพูดอะไรกับยาโคบไม่ว่าจะเป็นเรื่องดี หรือเรื่องร้าย!” ดังนั้นเมื่อพบกัน ลาบันจึงไม่พูดสิ่งที่ตัวเองตั้งใจจะพูด

“ทำไมเจ้าทำอย่างนี้ ดุชิพาลูกสาวและหลาน ๆ หนีมาโดยไม่บอกก่อน เราจะได้เลี้ยงส่งเจ้า ทำไมไม่ให้เราลูกหลานของเรา เจ้านี้โง่มากนะ ดีที่พระเจ้าห้ามข้าไว้ไม่ให้ทำร้ายเจ้า” ยาโคบฟังน้อยอยู่ “เออ แล้วทำไมจึงต้องขโมยรูปปั้นพระของเราด้วย” ลาบันถาม

ยาโคบอธิบายว่า ถ้าเขาบอกไปลาบันอาจไม่ยอมให้ลูกสาวมา แต่เขาไม่ได้เอารูปเคารพของลาบันมา ยอมให้ลาบันค้นได้ทันที ถ้าเจอกับใครก็ให้ฆ่าได้....ยาโคบไม่รู้ว่าเป็นคนหยิบรูปเคารพของพ่อมา ...

ลาบันเข้ากระโจมของทุกคนแต่ไม่พบ เมื่อเข้ามาดูกระโจมของราเชล ก็ไม่พบอีก ราเชลนั่งอยู่บนภูเขา และบอกพ่อว่าเธอมีประจำเดือน ไม่อาจลุกขึ้นต้อนรับพ่อ แต่จริง ๆ แล้ว เธอนั่งกับภูเขาที่มีรูปเคารพอยู่!

ขณะที่ลาบันใช้เวลาหาของอยู่นั้น ยาโคบเริ่มมีอาการมึนงงขึ้นมา จึงว่า “ผมทำผิด

อะไร ลุงจึงไล่ตามมาอย่างนี้? ผมไม่เคยโกงลุงตลอดยี่สิบปี แม้กระทั่งแกะก็ไม่เคยเอาของลาบันมาทำอาหารกิน พวกที่โดนสัตว์ร้ายขโมย ผมก็เอาสัตว์เลี้ยงของผมใช้คืนลุงไป ผมทำงานแลกกับลูกสาวสองคนสิบสี่ปี และอีกหกปีก็เพื่อจะได้สัตว์เลี้ยงมาบ้าง แล้วดุชิ ท่านลุงก็เปลี่ยนค่าจ้างของผมเป็นสิบครั้ง”

ลาบันอึ้ง นึกไม่ถึงว่ายาโคบจะพูดเช่นนี้ และทั้งหมดก็เป็นความจริงเสียด้วย

“ท่านลุงขอรับ ถ้าพระเจ้าของผมซึ่งทรงเป็นพระเจ้าของท่านปู่อับราฮัม และพ่ออิสอัคไม่ประทับกับผม ป่านนี้ผมคงจากท่านลุงไปตัวเปล่า” ยาโคบพูดต่อไปด้วยสำนึกในพระคุณของพระเจ้า

“แต่พระเจ้าทรงดี ทรงเห็นความทุกข์ของผมตลอดมา ทรงห้ามไม่ให้ท่านลุงทำร้ายผม ” ลาบันนิ่งฟัง เขารู้ดีว่า พระเจ้าทรงอยู่กับยาโคบจริง ๆ อย่างที่เขาพูด

ดังนั้นเขาจึงต้องหาทางจากกันด้วยดี.... ลาบันอยู่กับยาโคบนานพอที่จะรู้ว่า พระเจ้าของยาโคบนั้น ทรงยิ่งใหญ่เพียงไร

“เฮ้อ! ยาโคบเอ๋ย ดุชิเจ้าเอาอะไรมาบ้าง ลูกสาวเรา หลานเรา ฝูงสัตว์ของ

เราทั้งหมด แต่วันนี้เราจะทำอะไรเพื่อพวกเขาได้บ้าง เราควรทำสัญญากันระหว่างเจ้ากับเรา” ลาบีนอดไม่ได้ที่จะอ้างความเป็นเจ้าของในทุกสิ่ง

จากกันด้วยดี

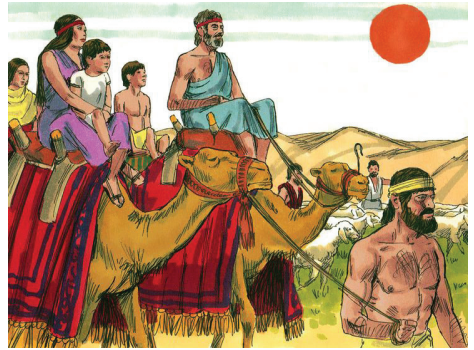
ยาโคบจึงเอาคิลาาก่อนหนึ่งตั้งไว้เป็นเสา คัดดีสิห์ แล้วก็มีการเก็บก้อนหินมา สุมไว้ เรียกกองหินว่า กองพยาน แล้วก็กินเลี้ยงกันแถวก้อนหินนั้นด้วย

การกินเลี้ยงนี้ เป็นเหมือนการเลี้ยงเพื่อระลึกถึงการทำสัญญากัน

“ดูกองหินและเสาหินนี้ ที่เราตั้งไว้ระหว่างเจ้ากับเรา หินกองนี้เป็นพยาน และเสานั้นก็เป็นพยานว่า เราจะไม่ข้ามกองหินนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะไม่ข้ามกองหินนี้และเสานี้มาหาเรา เพื่อทำอันตรายกัน ให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮร์ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบิดาของเขาทั้งสองทรงตัดสินความระหว่างเรา” ลาบีนยังห้ามไม่ให้ยาโคบมีภรรยานอกเหนือจากที่มีอยู่แล้ว

ยาโคบก็สาบานโดยพระนามพระเจ้าผู้ท้อสอัคบิดาของตนอย่างแรง ยาโคบถวายเครื่องบูชาบนภูเขา และเรียกญาติพี่น้องของตนมารับประทานขนมปัง พวกเขาได้รับประทานขนมปังและอยู่ที่บนภูเขาตลอดคืน

เช้ามืดวันต่อมา ลาบีนจูบลานและลูกสาว และอวยพรให้ ความสัมพันธ์ของครอบครัวอับราฮัมที่เดินทางไปคานาอัน กับครอบครัวที่อยู่ในเมโสโปเตเมียจะจบลงในวันนั้น

ปฐมกาล บทที่ 32

เตรียมตัวพบพี่ชาย

การกลับบ้านของยาโคบนั้น จะหนีปัญหาเรื่องเอชานไม่ได้เลย สิ่งที่ยาโคบทำกับพี่หลาย ๆ เรื่องก็ยังไม่ได้จัดการ ทำให้ยาโคบหนักใจไม่น้อย

แต่ขณะที่เดินทางกลับนั้น ยาโคบได้พบทูตสวรรค์มากมาย ซึ่งทำให้เขาระลึกถึงพระสัญญาของพระเจ้าที่เบธเอล ตอนที่เขาฝันเห็นบันไดซึ่งมีทูตสวรรค์เดินขึ้นลง

เขาจำได้ว่า พระเจ้าตรัสว่า พระองค์จะทรงอยู่กับเขา จะทรงนำเขากลับมาบ้านเกิด พระองค์จะไม่ทอดทิ้งเขา อย่างแน่นอน จะทรงทำทุกสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ให้สำเร็จ ช่างเป็นพระคุณยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ทรงคืนความทรงจำที่ยอดเยี่ยมนี่ให้

ยาโคบคิดแผนแยบยลเพื่อจะคืนดีกับเอชาน โดยส่งคนล่วงหน้าไปหาพี่ที่เมืองเฮโดม บอกข่าวว่ายาโคบกลับจากบ้านสูงลาบันแล้วเวลานี้มีครอบครัว ผู้สัว คนใช้ จึงเรียนว่ากลับมาแล้ว เพื่อเอชานจะได้พอใจ

แต่ข่าวที่ได้รับกลับทำ ให้ยาโคบกลุ่มใจหนักขึ้นเพราะเอชานบอกว่าจะมาพบ

พร้อมกับพวกสี่ร้อยคน ! โอโย...น่ากลัวจริง คราวนี้ต้องมีศึกแน่ ยาโคบทั้งกลัว ทั้งหวงครอบครัว จึงแบ่งคนและฝูงสัตว์เป็นสองพวก คิดว่า ถ้าพวกหนึ่งตายเพราะเอชาว อีกพวกยังคงหนีรอดไปได้

แม้ว่ากลัวขนาดไหน ยาโคบก็ไม่ได้หวังพึ่งแผนการของตัวเองอย่างเดียว เขาคุกเข่าอธิษฐาน หวังว่าพระเจ้าจะทรงฟัง

“ข้าแต่พระเจ้าของอับราฮัมปู่ของข้า พระบาทและ พระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้า พระบาทผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ให้กลับบ้านเกิด ข้าพเจ้าไม่สมควรจะรับพระพรมากมาย ตอนไปข้าพระบาทมิแค้มั้เท้า แต่เดี๋ยวนี้มีผู้คนเป็นสองกลุ่ม ขอทรงโปรดช่วยกู้ให้พ้นจากเงื้อมมือพี่เอชาว ข้าพระบาทกลัวเขาเกรงว่าเขาจะมาฆ่าคนของข้าพระบาท พระองค์ตรัสสัญญาว่า ‘เราจะทำดีแก่เจ้า และให้เชื้อสายของเจ้าดุจเม็ดทรายที่ทะเล’”

แผนแยบยล

คืนวันนั้นยาโคบพักอยู่ที่นั่นและคิดเอาทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่นั้นให้เป็นของก้านัลแกเอชาวพี่ชาย ของตนเป็นร้อย ๆ ตัว แบ่งเป็นสามกลุ่ม ไปส่งล่วงหน้าไปก่อนเขา และไว้ระยะห่างกัน แต่ละกลุ่มจะต้องบอกเอชาวว่านี่เป็นของก้านัลจากยาโคบ น้องชายเขาและแจ้งด้วยว่า ยาโคบกำลังตามมา ยาโคบมีแผนดับความโกรธของเอชาวด้วยของก้านัลที่ส่งล่วงหน้าไป แผนของยาโคบจะสำเร็จหรือไม่?.....

ชายแปลกหน้าที่เปนีเอล

แม้ส่งคนออกไปหาเอชาวเป็นชุด ๆ

อย่างนั้น ยาโคบก็ยังไม่วางใจ เขาพาภรรยาทั้งหมด รวมทั้งลูก 11 คน พร้อมคนรับใช้และสมบัติที่เหลือข้ามลำธารยับบอกไป แต่ตัวเขาเองยังรั้งอยู่ที่นั่นคนเดียว

หลังจากนั้น มีชายคนหนึ่งมาพบเขา และปล้ำสู้กันจนกระทั่งฟ้าสาง ชายแปลกหน้าไม่สามารถชนะ ยาโคบ จึงชกเข้าไปที่ขาอ่อนของยาโคบอย่างแรง “โอ๊ย !!” ยาโคบร้องออกมา ข้อต่อตะโพกของเขาเคลื่อนทันที

“ปล่อย ปล่อยข้าได้แล้ว นี่มันจะสว่างแล้วนะ” ชายแปลกหน้าคำราม แต่ยาโคบไม่ยอมง่าย ๆ อะไรสู้กันมาตั้งนานแล้วจะปล่อยไปอย่างนี้ไม่ได้หรอก....

“ข้าไม่ยอมท่านแน่นอน ท่านต้องอวยพรข้าก่อน” ดูเหมือนยาโคบจะต้องการคำอวยพรมาก เขาต้องเชื่อมั่นว่าคำอวยพรส่งผลต่อชีวิต ของเขา และอย่าลืมว่าตอนนี้เขากำลังกลัวพี่ชาย เขาต้องการความมั่นใจ

สู้กับใครอยู่นะ?

“เจ้าชื่ออะไร?” ชายผู้นั้นถาม “ข้าชื่อยาโคบขอรับ” เขาตอบ

“ต่อไปนี่ ชื่อของเจ้าคือ อิสราเอล เพราะเจ้าสู้กับพระเจ้าและมนุษย์ เจ้าก็ชนะ”

ยาโคบ

ผู้

ไม่ยอม

แพ้

อิสราเอล แปลว่า ปล้ำสู้กับพระเจ้า! ช่างเป็นชื่อที่มีความหมายแปลกจริง ๆ

“แล้วท่านล่ะ ขอบอกข้าหน่อยเถอะ ท่านชื่ออะไร?” ยาโคบถาม

“แล้วมันเรื่องอะไรจะมาถามชื่อเรา? เจ้าไม่รู้หรือว่า เราคือใคร?” แล้วชายแปลกหน้าก็อวยพรยาโคบอย่างที่เขาร้องขอจากนั้นก็จากเขาไปอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

ยาโคบตะลึง “โอ.... ข้าเจอกับพระเจ้าแล้วยังมีชีวิตรอดมาได้ยังไงเนี่ย ?.... ข้าขอตั้งชื่อที่นั่นว่า เบนีเอล แปลว่า พระพักตร์ของพระเจ้า”

แล้วเขาเดินกะโผลกกะเผลกอย่างอ่อนเพลียออกจากที่นั่น

ปฐมกาล บทที่ 33 เผชิญหน้าพี่ชายใหญ่

หลังจากนั้น เขาก็ไปรวมกับครอบครัวที่อยู่อีกฝั่งของลำธาร กำลังทำอะโรง่วนอยู่ เงยหน้าขึ้นมาก็เห็นเอชามาพร้อมกับชายฉกรรจ์สี่ร้อยคน

ยาโคบก็ทำตามแผนที่คิดไว้ล่วงหน้า เขาให้สาวใช้ของภรรยาอยู่กลุ่มแรก ถัดมาเป็นเลอาห์กับลูก ๆ แล้วราเชลกับโยเซฟอยู่ท้าย

สุด ภูมิวิธิการของเขาซิ ลองคิดซิว่า ยาโคบคิดอะไร

จากนั้นเขาริบดีนหน้าไปหาพี่ชาย กราบพี่ชายเจ็ดครั้ง แต่ละคร้งค่อย ๆ เข้าใกล้ เอชามากขึ้นทุกที

ไม่คาดฝัน

แต่สิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เอชาริ๊งออกไปกอดน้องชาย ชบหน้าที่ค่อน้องและจูบแก้มด้วย นี่เป็นธรรมเนียมที่ทำให้รู้ว่าเอชาคิดดีกับเขาขนาดไหน

มหัศจรรย์จริง! เอชายกโทษให้น้องแล้ว ?

พี่น้องทั้งสองร้องไห้โฮ ไม่เคยคาดว่าจะเจอกันอย่างนี้

“นี่ใครกัน น้องชาย?” เอชาริถามเมื่อเห็นผู้หญิงกับเด็กยั่วยั้ย “ลูก ๆ ที่พระเจ้ามอบให้น้อง” จากนั้นทุกคนก็เข้ามาทำความเคารพ กราบลงเอชาริ

“แล้วที่ผ่านมา พี่เจอคนและฝูงสัตว์เป็นกลุ่ม ๆ หมายความว่าอย่างไรกัน? ”

ยาโคบจึงบอกว่าเป็นของก้านัล แต่เอชาริไม่ต้องการรับเพราะเขามีมากมายแล้ว แต่ยาโคบอ่อนวอน จนเสียไม่ได้เขาจึงรับไว้

เอชารชนน้องไปยังที่พักและเสนอว่าเขาจะนำหน้ายาโคบไป ด้วยหวังจะดูเล่นน้องชายแต่ยาโคบยังไม่มั่นใจ อ้างว่า

“พี่ท่าน เด็ก ๆ ไม่แข็งแรงนัก แล้วก็ยังมีฝูงสัตว์ที่มีลูกเล็ก ๆ ยังกินนมอยู่ พี่ไปก่อนเถอะ น้องจะตามไปช้า ๆ เด็ก ๆ จะได้ไม่เป็นไร แล้วจะพบพี่ที่เสอีร์”

“ถ้าอย่างนั้นให้คนของพี่ช่วยดูแลพวกเจ้าบ้างนะ” เอชารเสนอ

“ไม่เป็นไรหรอกท่านพี่ แค่นี้พี่ดีกับผมขนาดนี้ก็เกินพอสำหรับผมแล้ว” ยังไง ๆ ยาโคบก็ยังไม่ไวใจอยู่ดี

“เออ เออ อย่างนั้นก็ดี ตามใจเจ้า” เอชารจึงไม่เสนอความช่วยเหลืออีกและก็จากไปยังเสอีร์

ส่วนยาโคบกลับเดินทางไปถึงสุคคท ซ้อมที่ดินแถวนั้นเพื่อตั้งเต็นท์และลงมือเลี้ยงสัตว์ และที่นั่นเขาก็สร้างแท่นบูชาพระเจ้า ด้วยเรียกแท่นนั้นว่า เอล เอลเฮ อิสราเอล หรือแปลว่า “พระเจ้าคือพระเจ้าของอิสราเอล”

ปฐมกาล บทที่ 34

คดีข่มขืน

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อยาโคบกับครอบครัวเริ่มตั้งรกรากสักพัก ดินาห์หญิงสาวผู้น่ารักเป็นลูกสาวของเลอาห์กับยาโคบ ถูกเซเคมลูกชายเจ้าเมืองจับตัวไปข่มขืน

เขาหลงใหลเธอมาก และบอกพ่อให้ไปขอสินาห์จากยาโคบ พ่อของเซเคมคือฮาโมร์ก็รับมาหยาโคบเพื่อปรึกษาหารือเธอ เมื่อยาโคบรู้เรื่องเขาก็โกรธมากแต่ทำเฉยๆ รอให้

ลูกชายกลับมาจากเลี้ยงสัตว์

เมื่อพวกพี่ชายของดินาห์ได้ยินเรื่องนี้ก็โกรธแค้นมาก

“เรื่องแบบนี้ไม่ควรเกิดขึ้น!” พวกเขาถือว่าเป็นการตบหน้าอย่างแรง พี่ชายดินาห์เดินพล่านกันไปมาในขณะที่พ่อของทั้งสองกำลังคุยกัน ฮาโมร์พ่อของเซเคมเองเสนอว่า

“พวกเราจะเปิดเมืองให้ท่านค้าขาย ท่านจะได้ร่ำรวยขึ้น ขอยกลูกสาวของท่านให้เรา แล้วก็รับผู้หญิงในเมืองมาเป็นลูกสะใภ้ของท่าน และท่านจะเรียกสินสอดเท่าไรก็ได้”

กลองพี่ชายดินาห์

พี่ชายของดินาห์ต่อรองว่า

“โอ้ย ถ้าเรายกน้องสาวเราให้คนไม่ได้เข้าสู่หนดินั้น ผิดประเพณีเรามาก ท่านทุกคนในเมืองต้องเข้าสู่หนดินั้น เราเจຍອມทำตามท่านขอร้อง แล้วเราจะได้เป็นชาติเดียวกัน ถ้าไม่ทำ ก็ไม่ตกลง”

โอ้เอ้ย! แค่นี้เอง เขาตีใจมาก ไม่ต้องเสียเงินมากมาย เขาจึงไปบอกชาวเมืองว่า “พวกเราได้มิตรมาแล้ว จะมาค้าขายและเข้ามาอยู่ด้วย และจะแต่งงานเป็นชนชาติเดียวกัน”

“เออ ดินะ ของ ๆ เขาจะเป็นของเรา ทั้งฝูงสัตว์เลี้ยง ฝูงสัตว์ใช้งาน จะเป็นของเราด้วย แค่ว่าเข้าสุหนัต ไม่เป็นไร ง่ายจะตายเรื่องเล็ก!!.”

พวกเขาเห็นว่า ชาวอิบรูไนช่างโง่เขลาจริง ชายทั้งเมืองเห็นด้วย ประโยชน์มากมายรออยู่ข้างหน้า เอาเลย..... ทุกคนพร้อมใจกันตัดสินใจหนีออกจากชาติของตัวที่ประทุเมื่อง

วันที่สาม ในขณะที่คนเหล่านั้นยังจับตัวอยู่ สิเมโอนกับเลวี พี่ชายของดินาห์ ก็แอบเข้าไปฆ่าผู้ชายในเมืองทั้งหมด พาดินาห์หนีออกมา ส่วนคนอื่น ๆ เข้าไปตามบ้านคนตายปล้นเมืองให้สาแก่ใจที่พวกนี้มาทำลายน้องสาว

พอยาโคบรู้เรื่องก็ตกใจมาก

“พวกเจ้าทำอะไรให้พ่อเดือดร้อนขนาดนี้ ชื่อเสียงเสียไปหมดแล้ว ใคร ๆ ก็จะเกลียดชังเรา ถ้าเกิดคนแถวนี้รวมตัวกันมาโจมตีเรา เราก็จะพังพินาศกันไปหมด”

แต่ลูกชายทั้ง หลายตอบว่า

“เราจะยอมให้มันทำอย่างกับว่า น้องสาวเราเป็นหญิงขายตัวได้หรือพ่อ?” ยาโคบจึงนิ่งไม่อาจพูดอะไรได้อีก

ปฐมกาล บทที่ 35

นิตเจตตรงที่เคยพบกัน

หลังจากที่ลูกชายของยาโคบจัดการล้างแค้นคนในเมืองเซเคม นี่เป็นครั้งที่ห้าแล้วที่พระเจ้าเสด็จมาหายาโคบ พระองค์ทรงสั่งให้ยาโคบ

“ไปเบธเอล และอาศัยที่นั่น ทำแท่นบูชาเราที่นั่น และเจ้าจะมีสักการเรา” เบธเอลเป็นที่ ๆ เขาเคยพบพระเจ้า

“ที่นั่นข้าจะทำแท่นบูชาพระเจ้าผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจ ทรงอยู่กับข้าในสถานที่ทุกแห่งที่ข้าไปนั้น” ยาโคบบอกให้ทุกคนรู้ว่า เขาจะทำอะไร และพระเจ้าทรงดีต่อเขาอย่างไร ยาโคบไม่ยอมให้ครอบครัวมีพระอื่น ๆ ต่อหน้าเขาอีกต่อไป

ทิ้งรูปเคารพ..นับถือพระเจ้าเดียว

แล้วพวกเขาก็เอารูปเคารพทั้งหลาย เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ติดตัวอย่างเช่นตุ้มหู กำไล ที่สื่อความหมายว่าเขาเชื่อพระอื่น เอามาให้ยาโคบทั้งหมด รวมทั้งรูปเคารพ ที่ราเชลเองขโมยพ่อของเธอมาด้วย ยาโคบ ทำอะไรตายซี?

เขาฝังของเหล่านั้นไว้ในดินใต้ต้นไม้ใหญ่ที่เซเคม ยิ่งกว่านั้นเขาให้ทุกคนชำระตัวให้สะอาด เปลี่ยนเครื่อง นุ่งห่มทั้งหมดให้สะอาด แล้วก็เดินทางต่อไป

การเดินทางครั้งนี้นั้น ชาวเมืองอื่น ๆ ไม่ได้พยายามทำร้ายเขา แต่พวกเขากลับรู้สึกกลัวพระเจ้ามาก เขาไม่ติดตามลูก ๆ ของยาโคบเพื่อแก้แค้นเลย

ยาโคบยังคงเดินทางต่อไปจนถึงเมืองลูส (หรือเบธเอลในคานาอัน)

จากนั้นเขาเดินทางกลับมาจากปัตตานอารัม พระเจ้าทรงปรากฏอีกครั้ง

“เจ้าชื่อยาโคบ แต่เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบอีกต่อไป แต่เจ้าจะชื่อว่า อิสราเอล!” พระองค์ตรัสต่อไปว่า

“เราคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ จะมีลูกหลานมากมาย และเพิ่มทวีขึ้น จะมีชาติหนึ่ง และอีกหลาย ๆ ชาติเกิดขึ้นมาจากเชื้อสายของเจ้า มีกษัตริย์หลายองค์มาจากเจ้า แผ่นดินที่เราให้แก่อับราฮัมและอิสอัคนั้น เราให้เจ้าด้วย และให้กับลูกหลานของเจ้า” แล้วพระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากที่นั่น.....

เมื่อพระเจ้าเสด็จจากไป ยาโคบก็ตั้งเสาขึ้นมาตรงนั้น และเอาเครื่องดื่มบูชา และน้ำมันเทลงบนเสา เป็นการถวายแก่พระเจ้า เขาเรียกที่นั่นว่า เบธเอล

ภรรยาที่จากไป

ระหว่างการเดินทาง ราเชลซึ่งตั้งครรภ์แก่ครบกำหนดคลอด ได้คลอดลูกชายคนสุดท้ายให้เขา แม้เธอจะตั้งชื่อให้เขาอย่างหนึ่ง แต่ยาโคบให้เขาชื่อเบนยามิน และนำเสียใจอย่างยิ่งเพราะ ยาโคบเสียภรรยาสุดที่รักคือ ราเชล เขาฝังเธอไว้ระหว่างทางไปเบธเอลเฮม

พ่อที่จากไป

ในที่สุดก็เดินทางกลับมาถึงบ้านเดิม คือ แคว้นกัทที่มีเมเร เมืองเฮโบรน พบพ่อคืออิสอัค พ่อตื้นใจมากที่ได้พบลูกยังมีชีวิตอยู่ และยังสามารถเห็นหลาน ๆ ตั้งแต่เป็นชายหนุ่มจนถึงเด็กแรกเกิด

ยาโคบจึงตั้งถิ่นฐานที่แคว้น คานาอัน

ซึ่งเป็นที่ ๆ อิสอัคพ่อของเขาอาศัยอยู่ ทำอาชีพเดิมคือเลี้ยงสัตว์และทำไร่นา ลูกทุกคนก็จะช่วยกันทำงานอย่างขมิ้มัน แต่..... เราคงจำได้ว่า ครอบครัวนี้ มีภรรยาสี่คน ลูก ๆ ของภรรยาทั้งสี่จะเข้ากันดีไหมนี้?

เลอาห์ มีลูกชายสี่คน คือ รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน ราเชล มีลูกชายสองคนชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน

บิลฮาห์ สาวใช้ราเชล มีลูกชายชื่อ ดาน และนัฟทาลี

ส่วนบุตรชายของ คิลปัทห์ สาวใช้ของเลอาห์ มีลูกชายชื่อ กาด และอาเซอร์

ลูกชายทั้งหมดเหล่านี้ ก็กลายเป็นต้นตระกูลของเผ่าต่าง ๆ ในอิสราเอล จากครอบครัวเล็ก ๆ ของอับราฮัม ซาราห์ ก็กลายเป็น ครอบครัวใหญ่ขึ้น เมื่อเราตามติดประวัติศาสตร์ครอบครัวนี้ต่อไปเรื่อย ๆ เราจะเห็นว่า พระเจ้าทรงทำอะไรกับโลกนี้

เมื่ออิสอัค อายุได้ 180 ปี แก่หง่อมมาก ก็สิ้นชีวิต เมื่อข่าวไปถึงเอซาว เขาก็มาฝังศพพ่อพร้อมกับยาโคบ

ปฐมกาล บทที่ 36

เชื้อสายเอซาว

เอซาวนั้นได้ชื่อว่าเป็นบิดาของชาวเอโดม ดังนั้นเราจึงถือว่า คนฮีบรูลูกหลานของยาโคบจึงเป็นพี่น้องกับลูกหลานของเอโดม

เอซาวได้ย้ายถิ่นฐานจากคานาอันลงไปอยู่ทางใต้ ในแดนเทือกเขาเสอีร์ เพราะต่างมีทรัพย์สิน ฝูงสัตว์มากเกินที่จะอยู่ใกล้กัน ดินแดนนั้นไม่อาจเลี้ยงฝูงสัตว์ของสองพี่น้องได้ พื้นที่ตรงนั้นต่อมาเรียกว่าเอโดม และเอโดมนี้พระคัมภีร์กล่าวถึงมากกว่าหนึ่งร้อยครั้ง เป็นกลุ่มคนที่สำคัญกลุ่มหนึ่งในโลกโบราณ

ลูกหลานของเขายังกลายเป็นกลุ่มคนอามาเลค ที่เป็นศัตรูสำคัญของคนฮีบรูด้วย

เอซาวมีภรรยาสามคน และมีลูกหลานอีกมากมาย ต่อมาพวกเขาสร้างเมืองและเป็นเจ้าเมือง เป็นกษัตริย์ปกครอง มีรายละเอียดอยู่ในปฐมกาลบทที่ 36

บรรดาลูกชายของยาโคบ

เรื่องราวชีวิตของโยเซฟ ทำให้เราเห็นถึงการจัดหาของพระเจ้าอย่างมหัศจรรย์ คนหนึ่งจะต้องทนทุกข์ เพื่อคนเป็นจำนวนมากจะได้มีชีวิตรอด ชีวิตของเขาคือชีวิตที่เปลี่ยนความเกลียดชังกลายเป็นพร พระเจ้าทรงให้ชีวิตของโยเซฟทำให้คำมั่นสัญญาที่ทรงมีต่ออับราฮัมนั้นสำเร็จในชนชาติอิสราเอล ทั้ง ๆ ที่เกือบจะสูญสิ้นเผ่าพันธุ์ไปเพราะการกันดารอาหาร

เรื่องต่อไปนี้เป็นเรื่องราวของคัมภีร์ ความยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นจากการทนทุกข์ของคนที่เชื่อฟังพระเจ้าสุดหัวใจ การยกย่องอย่างสูงเกิดขึ้นหลังจากการถูกลดให้ต่ำลงอย่างน่าใจหาย นี่เป็นเรื่องราวเดียวกับไม้กางเขน และชัยชนะของพระเยซูคริสต์

ปฐมกาล บทที่ 37

หนุ่มน้อยช่างฝัน

ยาโคบย้ายเข้ามาตั้งหลักแหล่งในแคว้นคานาอัน ลูก ๆ ก็ทำไร่นาบ้าง แต่เลี้ยงสัตว์เป็นหลักเป็นส่วนใหญ่ การเลี้ยงสัตว์นี้เป็นอาชีพสำคัญของคนสมัยโบราณในแถบตะวันออกกลาง

ลูกชายที่ยาโคบรักมากที่สุดเห็นจะเป็นโยเซฟ เพราะเกิดจากภรรยาที่พ่อรักมาก ตอนที่พ่อแก่แล้ว ก็ต้องหลงลูกคนเล็ก เป็นธรรมดา แต่ที่ทำให้พี่ชายหมั่นไส้เขามากก็เพราะเป็นเด็กซื่พ้อง พี่ทำผิดอะไรก็จะบอกพ่อหมด

ไม่เท่านั้น พ่อยังทำเสื้อคลุมขนยาวหลายสีให้โยเซฟด้วย ยิ่งทำให้พี่ ๆ ไม่อาจพูดดีกับน้องได้เลย เพราะเสื้อแบบนั้นแสดงให้เห็นว่า เป็นที่รัก ใหญ่กว่าใคร ได้รับสิทธิพิเศษจากพ่อ เป็นวิธีที่พ่อจะบอกลูกคนอื่นว่า คนนี้แหละจะได้สิทธิของลูกชายหัวปีที่สำคัญยิ่งขึ้น

เรื่องราวเกิดขึ้นตอนที่โยเซฟ อายุ 17 ปี วันหนึ่งขณะที่กำลังเลี้ยงสัตว์อยู่นั้น เจ้าช่างพ้องของพี่ก็เล่าเรื่องให้พี่ฟัง “ผมฝันเห็นว่า พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวในนา

พี่ ๆ รู้ไหม แล้วฟ่อนข้าวของพี่ ๆ ก็มาราบไว้ห่อฟ่อนข้าวของฉัน?”

“เจ้าจะได้เป็นใหญ่กว่าพวกเราอย่างนั้นรี เจ้าซ้องปากแตก!”

“ฟังซิ คุณนั้นนะ หว่าพวกเราจะต้องไปกราบไหว้มัน” พี่คนหนึ่งบ่นกับพี่ชายคนอื่น ๆ

ไม่นานนัก เขาก็เล่าความฝันอีกเรื่องให้พี่กับพ่อฟัง “ฉันฝันอีกครั้งหนึ่ง เห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ฉัน” พ่อถามว่า

“ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่าอะไร พ่อกับแม่และพี่น้องของเจ้าจะมาชบหน้าลงถึงดินกราบไหว้เจ้าหรือ?”

พี่ ๆ ต่างโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ แต่ยาโคบคิดเรื่องนี้อยู่ในใจ หมายความว่าอย่างไรกัน ข้าอยากจริงจัง

พ่อรัก พี่เกลียด

ต่อมา พวกพี่ชายพากันไปเลี้ยงแพะแกะของพ่อที่ เมืองเชเคมซึ่งอยู่ห่างไปทางเหนือนยาโคบ หรือจะเรียกว่าอัสราเอลก็ได้ บอกลูกโยเซฟ ให้ไปหาพี่ชาย ซึ่งโยเซฟก็พร้อมจะทำให้พ่อทันสมัย

โยเซฟจึงมุ่งหน้าไปเมืองเซเคนตามทีพ่อ
บอก แต่กลับไม่พบพี่ๆ ที่นั่น

ชายคนหนึ่งเห็น โยเซฟเดินไปเดินมาใน
ท้องนา จึงถามว่า “ โอ้หนู เจ้า ตามหาใคร
อยู่หรือ? ” โยเซฟตอบว่า “ผมหาพี่ชาย
ขอรับ พวกเขาอยู่ที่ไหน ท่านรู้ไหม? ” ”
เราได้ยินเขาพูดกันว่า จะไปเมืองโดธาน ถ้า
อยากพบเขา เจ้าลองไปดูนะ “ โยเซฟจึงมุ่ง
หน้าไปยังเมืองโดธาน

แต่เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกล ก็
พากันคิดปองร้ายจะฆ่าเสีย พูดกันว่า “เจ้า
ช่างฝันมานี้แล้ว ฆ่า มันซะ ชีฟองนัก แล้ว
ทิ้งลงไว้ในบ่อ เราจะบอกพ่อว่า มีสัตว์มา
กินมันไปเสียแล้ว จะดู ว่าฝันจะเป็นจริง
ได้อย่างไรถ้าสิ้นชีพ อะ อะ” พี่ชายต้อง
เกลียดโยเซฟเข้ากระดูก ถึงคิดทำร้ายถึง
ชีวิตทีเดียว!

ยังเหลือพี่ชายคนดี

แต่พ่อพี่รูเบนได้ยินแผนของน้อง ๆ
เขารู้สึกกังวลมาก อยากช่วยโยเซฟให้พ้น
มือพวกพี่ชายจึงพูดว่า

“เราอย่าฆ่าน้องเลย อย่าให้เลือดตกยาง
ออก ทั้งมันในบ่อแถวนี้แหละ อย่าแตะ

ต้องชีวิตเขา ”

ใจของรูเบนคิดว่า เอาโยเซฟไว้ในบ่อเสีย
ก่อนแล้วจะกลับมาช่วยพากลับบ้านอีกที

พอโยเซฟมาถึงพวก พี่ชาย เขาดีใจ
มากที่เห็น พี่ ๆ แต่แล้ว.... พี่ ๆ ทั้งเขา

“โอ๊ะ พี่ ทำอะไรนะ ทำไม พี่ทำอย่างนี้”
พวกเขาจับโยเซฟ กระชากเสื้อยาวมีแขนที่
พ่อเย็บให้ออกด้วยความหมั่นไส้ แล้วลาก
เขาไปทิ้งในบ่อร้างซึ่งน้ำแห้งหมดแล้ว

“อ๊วย อ๊วย อย่าทำผมเลย จะไม่ฟ้อง
พ่อ อะไรทั้งหมดที่พี่ทำ กรุณาผมด้วย”

“ลงไป ลงไปในนั้นล่ะ ที่ของนาย อยู่
คนเดียวอย่างนั้นแหละดี ไป ไปฝันในบ่อ
แล้วกัน “ พี่คนหนึ่งตะโกน

โยเซฟคร่ำครวญ “เอาผมขึ้นไป อย่า
ทำร้ายผมเลย พี่รูเบน พี่เลวี พี่.....” เขา
เรียกชื่อทุกคน แต่ไม่มีใครนำพา

โยเซฟร้องเรียกจนหมดแรง เสียง
ร้องของเขา เบาลงเรื่อย ๆ เขาอยู่ใน
บ่อนั้น ด้วยความหวาดหวั่นว่า พี่จะทิ้งเขา
แล้วกลับบ้านไป ....

เกลียดนัก ขายแก่แค่น ...

ขณะที่โยเซฟนั่งนึกหาทางที่จะออกจาก

บ่อหลังจากที่ขอร้องพี่ไม่ได้ผล พวกพี่ ๆ ก็นั่งกินอาหารอยู่อย่างสบายใจ แล้วไม่นานนัก ก็เห็นพ่อค้าอิสมาเอล บรรทุกสินค้าใส่หลังอูฐมากมายเพื่อไปขายที่อียิปต์

“เข้าท่า” ยูดาห์คิด..... แล้วเขาก็เสนอความเห็นขึ้นมาว่า

“พวกเราฆ่าน้องให้ตายไป แล้วปกปิดความผิดไว้ จะมีประโยชน์อะไร ขายมันให้พ่อค้านี้แหละ ว่าไง ความคิดข้า?”

พวกพี่ ๆ ต่างหันมองหน้ากัน

“โธ่เอ๊ย ขายมันไปเลย เราไม่ต้องไปแตะต้องมันสักนิด เราไม่ผิด อีกอย่างเราก็ลูกพ่อเดียวกัน ไปฆ่ามันทำไม?”

เมื่อคิดได้ ทุกคนก็เห็นด้วย จึงเรียกพ่อค้าที่ผ่านมา

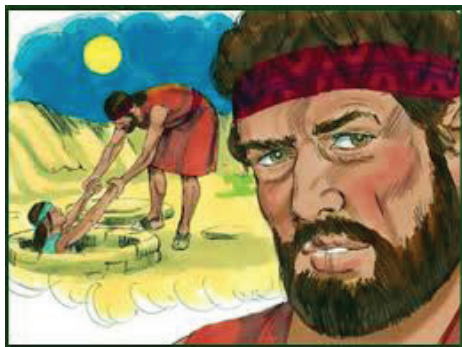
“พวกเราม่เด็กจะขายให้ “ สมัยนั้นการขายซื้อคนเอาไปเป็นทาส เป็นเรื่องธรรมดา ทั้ง ๆ ที่รู้ว่า ชะตากรรมของน้องจะเป็นอย่างไร พวกพี่ก็ยินดีจะขายเขา ได้เงินมายี่สิบเชเชลมาแบ่งกัน

“มา ไ้หนูขึ้นมาได้แล้ว “ พี่คนหนึ่งจุดขึ้นมาจากบ่อ แต่แล้วโยเซฟต้องผิดหวัง เขาไม่มีโอกาสกลับบ้านอีกแล้ว! กลายเป็นว่า ต้องถูกขายติดตามคนอิสมาเอลไปยังประเทศอียิปต์ทางตะวันตกเฉียงใต้

โยเซฟงุนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่พ่อเคยสอนถึงพระเจ้าผู้อยู่ด้วยเสมอ เขาจึงวางใจ “พระเจ้าข้า ขอทรงอยู่กับผมด้วย ไม่ว่าจะทำอะไร” แล้วโยเซฟก็ไม่ไว้วางใจ แต่ตามกองคาราวานไปด้วยความสงบ

กลลวงของลูกชาย

ฝ่ายฟรูเบนเมื่อกลับมาถึงบ่อนั้นเห็นว่า

โยเซฟมิได้อยู่ในบ่อนั้น ก็ฉีกเสื้อผ้าเพราะเขาตั้งใจจะช่วยน้อง แต่แล้ว ไม่มีน้องอยู่ในนั้น เขากลับไปหาคนอื่น ๆ

“เด็กนั้นหายไป แล้วฉันจะไปเอามันกลับคืนมาได้อย่างไร ”

“ไม่ต้องมาไว้วางใจ เราขายมันไปแล้ว เอาอย่างนี้ เสื้อของมันเป็น เอากุมเลือดแพะ กลับไปบอกพ่อว่ามันตายแล้ว”

ทุกคนเห็นด้วย จึงเอาเสื้อโยเซฟจุ่มเลือดแพะ พาากันกลับบ้าน บอกพ่อว่า พบเสื้อตัวนี้กลางทาง ให้ดูว่าเป็นเสื้อของโยเซฟหรือไม่

ยาโคบหลงกล

“นี่เป็นเสื้อลูกเรานี่นา สัตว์ร้ายกัดกินเขา โอลูกรัก ไม่น่าเลย..... ”

แล้วยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าเอาผ้ากระสอบคาดเอว ไว้ทุกข์ให้โยเซฟ ลูกชายที่รักสุด ต้องมาตายทั้ง ๆ ที่ยังเด็ก เขาเป็นคนผิดเองที่ใช้โยเซฟไปหาพี่ชาย แม้ลูกคนอื่น ๆ จะปลอบใจอย่างไรก็ตาม แต่ยาโคบก็ไม่มีฟัง

“อย่าเลย เราจะโคกเศร้าถึงลูกเรา จนกว่าเราจะตามเขาลงไปยังแดนคนตาย”

ในช่วงเวลานั้นเอง พวกพ่อค้าได้ขายโยเซฟต่อให้กับโปทิฟาร์ หัวหน้าองครักษ์ของฟาโรห์ในอียิปต์

ปฐมกาล บทที่ 38

กฎหมายสืบสกุลประหลาด

ในสมัยของยาโคบนั้น มีประเพณีอย่างหนึ่งคือ หากพี่ชายตายไป น้องชายจะต้องรับภรรยาของพี่ชายมาและเมื่อมีลูกชายนามสกุลที่สืบทอดนั้น ก็จะต้องเป็นของพี่ชายที่ตายไปแล้ว ดังนั้นจึงมักเกิดปัญหาอย่างที่จะเล่าต่อไป

ก่อนที่เราจะกลับไปหาโยเซฟว่า เกิดอะไรขึ้นกับเขาบ้าง ทางด้านคานาอันก็มีเรื่องที่แปลกประหลาดเกิดขึ้น

ยูดาห์ซึ่งเป็นหนึ่งในลูกชายของยาโคบ มีลูกชายสามคน และคนโตสิ้นชีวิตไปทั้งทามาร์ ภรรยาของเขาให้เป็นม่าย ดังนั้น ยูดาห์จึงยกเธอให้ลูกชายคนที่สอง แต่เขาไม่ยอมมีลูกกับเธอ เขาไม่ต้องการให้ชื่อของเขาหายไปกลายเป็นของพี่ชาย ไม่นานเขาก็ตาย

เหลือลูกชายคนสุดท้ายที่ยังเป็นเด็ก ยูดาห์สัญญากับทามาร์ว่าจะให้เธอแต่งงานกับเขาเมื่อเขาโตขึ้น แต่จริง ๆ แล้วเขาก็ไม่ได้ตั้งใจอย่างนั้น เพราะเขากลัวลูกชายจะ

ตายเสียอีกคน ทามาร์จึงต้องย้ายไปอยู่บ้านของพ่อเธอเอง

ลูกสะใภ้เจ้าปัญญา

ต่อมาภรรยาของยูดาห์ก็ตาย และเขาก็ลืมเรื่องราวต่าง ๆ ที่เคยสัญญาไว้กับทามาร์ ดังนั้นทามาร์จึงจัดการเรื่องราวต่าง ๆ เสียเอง

เธอถอดเสื้อแม่ม่ายของเธอออก และปลอมตัวเป็นผู้หญิงหากิน นั่งอยู่ตรงทางที่ยูดาห์เดินผ่านมาเพื่อจะไปตัดขนแกะพอดี พอเขาเห็นเธอ เขาก็ชวนเธอไปนอนด้วย โดยสัญญาว่าจะให้แกะ โดยไม่รู้สึกริษว่าเธอเป็นลูกสะใภ้

แต่ทามาร์ได้ขอแหวนตราประจำตัว เชือกร้อยและไม้เท้าของเขาเป็นมัดจำ เมื่อยูดาห์เอาแกะมาให้เธอ เธอต้องคืนเขาให้หมด

ต่อมาเธอก็ตั้งครรภ์ และเธอก็สวมเสื้อแม่ม่ายเหมือนเดิม

เมื่อยูดาห์ส่งคนเอาแกะมาให้เพื่อเอาของมัดจำคืน ก็ปรากฏว่า ไม่มีผู้หญิงหากินคนนั้น คนแก่นั้นบอกว่า ไม่มีใครมาหากินแก่นี้หรอก

สามเดือนต่อมา มีคนมาฟ้องยูดาห์ว่า ลูกสะใภ้ตั้งครรภ์ เธอคบผู้ชายอื่นแน่นอน น่ากลัวมาก สิ่งที่ยูดาห์คิดจะทำ..... เขาสั่งให้คนเอาเธอไปเผาเสีย!

แต่แล้วเธอก็กลับแสดงของมัดจำต่าง ๆ ให้เขาเห็น และบอกเขาว่า ชายคนที่มานอนกับเธอคือเจ้าของสิ่งเหล่านี้แหละ

ยูดาห์ตะลึง เขารู้สึกทันทีว่า เธอเป็นคนดียิ่งกว่าเขา เขาเองเป็นคนผิดสัญญา แล้ว

ยังเกรี้ยวกราดกับเธอ และเขาเองที่เป็นคน
ผิดทุกอย่าง! ถ้าคิดตามแบบของกฎเกณฑ์
ของคนที่นี่ สมัยโบราณนั้น เธอทำสิ่งที่
ถูกต้อง เพราะตัวเขาเองไม่ยอมให้ลูกชาย
คนสุดท้ายกับเธอ

ต่อมาเธอคลอดลูกเป็นชายสองคน คือ
เปเรศ และเศราห์ ทามาร์คือคนที่ให้
ทายาทที่ถูกต้องตามกฎหมายแก่ยูดาห์

ปฐมกาล บทที่ 39

เจ้านายคนแรก

โยเซฟถูกพาไปยังอียิปต์ แล้วไปทักฟาร์
ชาวอียิปต์ เป็นข้าราชการสำนักของฟาโรห์ผู้
บัญชาการทหารรักษาพระองค์ของฟาโรห์
ได้ซื้อโยเซฟจากพ่อค้าด้วยราคาดีทีเดียว
โยเซฟจะรู้สึกอย่างไร เคยเป็นลูกที่พอรัก
มาก ตอนนี้อยู่ที่ชายแดนกับเป็นสัตว์เลี้ยง

แต่โยเซฟไม่ได้ปล่อยให้ตัวเองเสียใจ
กับสิ่งที่เกิดขึ้น เขารู้ว่า พระเจ้านั้นจะมี
แผนการอะไรสักอย่างที่เขาไม่รู้ หน้าที่ของ
เขาคือ อยู่ที่ไหน ก็ทำงานหน้าที่ของตนให้ดี
ที่สุด อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงอยู่กับเขาเสมอ
ในทุกอย่างที่เขาทำ

เมื่อเป็นดังนี้ โปทิฟาร์จึงพอใจเขา

มาก กลายเป็นทาสที่เจ้านายรักและไว้วางใจ
เป็นอย่างยิ่ง ในที่สุด เขาก็ตั้งให้โยเซฟดูแล
ทุกสิ่งในบ้านของเขา ไม่เคยคิดว่า โยเซฟ
จะขโมย หรือหนี เขาไว้วางใจ และถูกใจโยเซฟ
จริง ๆ จากนั้นมา พระเจ้าก็ได้ทรงอวย
พระพรครอบครัวของโปทิฟาร์ให้รุ่งเรืองขึ้น
เพราะโยเซฟ ไม่ว่าจะในบ้าน หรือในไร่นา
ของเขา อย่างนี้ทำให้โปทิฟาร์ยังสบายใจ

ให้ร้ายป้ายสี

โยเซฟเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี จมูกโด่ง
รูปร่างใหญ่ และตาคมกริบ และน่าแปลกที่
เขาเองไม่ได้มองผู้หญิงคนไหน และไม่ได้
สนใจกับหน้าตาของตัวเองด้วย

มีผู้หญิงคนหนึ่ง แอบมองชอบพอเขา
มานานแล้ว และวันหนึ่ง ก็ทนไม่ได้ ชวน
ให้โยเซฟเข้าห้องนอนของตน โยเซฟตกใจ
มาก เขาไม่คิดว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น ก็ผู้หญิง
คนนั้นคือภรรยาของโปทิฟาร์นั่นเอง จะทำ
อย่างนี้ได้อย่างไร แล้วโยเซฟจะทำอย่างไร
ดี ภรรยาของเจ้านายชวนให้ไปนอนด้วย!!

ไม่ได้... เขาทำสิ่งที่ผิดต่อพระเจ้าที่เขา
นับถือไม่ได้ โยเซฟตอบเธอว่า “นาย
หญิง เจ้านายให้ผมดูแลทุกอย่างในบ้านนี้

ท่านไม่เคยหวงสิ่งใดจากผมเลย ยกเว้นตัว
นายหญิงซึ่งเป็นภรรยาของนาย ผมจะทำ
ผิดคิดร้ายอย่างนี้ต่อนาย และต่อพระเจ้าได้
อย่างไร ออย่าเลย....”

แต่นายหญิงผู้นี้ก็ไม่ยอม ชวนโยเซฟวัน
แล้ววันเล่า แต่โยเซฟยืนกรานที่จะไม่ทำใน
สิ่งชั่วร้ายเช่นนั้น

แล้ววันหนึ่งก็เกิดเรื่อง เขาต้องเข้าไป
ทำธุระในบ้าน โดยไม่มีใครอยู่เลย เขาเองก็
ไม่ได้สังเกต นายหญิงก็คว้าเสื้อผ้าของเขา
ไว้ ชวนเขาอีก แต่โยเซฟกลับทิ้งเสื้อคลุมหนี
ออกไป เธอจึงเรียกคนเฝ้าบ้านชายมา

“ดูซิ เจ้าทาสอับรุม่าทำหยาบคายกับ
เรา มันจะมาปลุกปล้ำฉัน แต่พอฉันร้องมันก็
วิ่งหนีไป เจ้าเห็นไหมนี่?” แล้วเมื่อสามีกลับ
มา เธอก็โกหกสามีอีกครั้ง

ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้

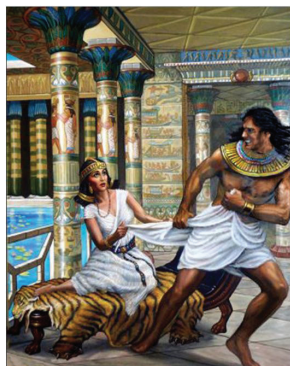
นายโกรธมาก จึงเอาโยเซฟไปจำคุกไว้
ในเรือนจำหลวง แต่พระเจ้าสถิตอยู่กับเขาที่
ในคุกนั้นทรงให้พัสติชอบเขามาก ให้งานเขา
ดูแลทุก ๆ อย่าง พัสติไม่กังวลเลยเมื่อให้
โยเซฟดูแลอะไรก็ตาม

กลายเป็นว่า จากบ้านผู้บัญชาการทหาร
มาอยู่ในคุก โยเซฟก็ยังเข้ามารับผิดชอบ
งานของพัสติอีก พระเจ้าทรงอยู่กับเขา ไม่ว่า
ทำอะไร ที่ไหน โยเซฟก็เจริญรุ่งเรืองตลอด

ปฐมกาล บทที่ 40

ผู้ทำนายฝันในเรือนจำ

ไม่นานนัก เรือนจำหลวงก็ได้รับนักโทษ

จากวังอีกสองคน เป็นหัวหน้าของผู้ดูแล
ขนมและน้ำ องุ่นของฟาโรห์ แล้วโยเซฟก็
กลายเป็นคนที่จะต้องดูแลรับใช้นักโทษชั้น
สูงสองคนนี้ด้วย

แล้วเช้าวันหนึ่ง โยเซฟเข้ามาในห้อง
ข้างตามปกติ แต่หน้าตาของทั้งสองต่างเป็น
ทุกข์ยิ่งนัก เมื่อถามไถ่โยเซฟจึงรู้ว่า ทั้ง
สองต่างฝันไป แต่ไม่มีใครแก้ฝันได้ ฝัน....
ความฝันเป็นเรื่องที่โยเซฟเชื่อว่าเป็นจริง
โยเซฟกล่าวว่า

“ท่านรู้ไหมว่า พระเจ้าทรงบอกความ
หมายของฝันนั้นได้ เล่ามาเถาะขอรับ”

พนักงานน้ำ องุ่นฝันว่า เขาเห็นเถาองุ่น
ที่มีสามกิ่ง พอมันงอกออกดอกออกช่อ เรา
ถือถ้วยองุ่นขององค์ฟาโรห์พอดิ เราจึงเก็บ
ลูกองุ่น แล้วบีบน้ำถวายฟาโรห์”

“อืม.... ความฝันของท่านนั้น คือว่า กิ่ง
สามกิ่งคือสามวัน ภายในสามวันฟาโรห์จะ
คืนตำแหน่งให้ท่าน ท่านจะได้ทำงานที่เคย
ทำ” ได้อย่างนั้นเขาดีใจมาก

แต่โยเซฟขอรับรองเขาว่า

“เมื่อท่านได้สมหวังแล้ว ขอคิดถึงผม
และเมตตาผม ทูลฟาโรห์ให้ปล่อยออกจาก
เรือนจำด้วยนะขอรับ ผมไม่ได้ทำผิดอะไรที่
จะต้องมาติดคุกแบบนี้”....

และเมื่อเห็นคำทำนายฝันดีเช่นนั้น
พนักงานขนมจึงเล่าของตัวเองบ้าง

“เรา ฝันเห็นตัวเองทูนขนม ใส่กระจาด
สามใบบนหัว ในกระจาดมีขนมสารพัด แต่มี
นกมากินขนมนั้น “

“ท่านขอรับ” โยเซฟหน้าเศร้า

“มันหมายความว่าภายในอีกสามวัน
ฟาโรห์จะแขวนท่านไว้ที่ต้นไม้ และนกจะมา
กินเนื้อท่าน... ผมเสียใจด้วย”

ผู้ทำนายที่ถูกลืม

อีกสามวันต่อมา เป็นวันฉลองวันประสูติ
ของฟาโรห์ มีการจัดงานเลี้ยง และทรง
ปล่อยพนักงานทั้งสองออกมาจากคุก คนที่
เป็นพนักงานนำองุ่นในทำงานรับใช้ดั้งเดิม
แต่ฟาโรห์สั่งแขวนคอพนักงานขนม เป็นจริง
ดังที่โยเซฟบอกไว้ ...

แต่หัวหน้า พนักงานนำองุ่น เมื่อได้งาน
ทำแล้ว กลับลืมโยเซฟเสียสนิท ....

ปฐมกาล บทที่ 41

ฝันของฟาโรห์

ฟาโรห์ คือชื่อตำแหน่งเรียกกษัตริย์ของ
ชาวอียิปต์ คนเชื่อว่า เขาเป็นเทพมาเกิด
ในโลก ทั้ง ๆ ที่พวกเขาก็เป็นคนธรรมดา

นี้แหละ การปกครองของเขามีอำนาจทั้ง
ทางการเมืองและศาสนาไปพร้อม ๆ กัน
ฟาโรห์เป็นเหมือนตัวกลางระหว่างเทพ กับ
มนุษย์ เมื่อสิ้นชีวิต ก็จะทำร่างของพวกเขามา
ทำเป็นมัมมี่ ทำให้พวกเราได้เห็นสภาพ
ของคนที่ยาตายไปนานหลายพันปีได้ด้วย

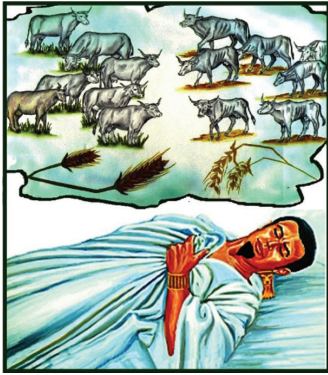
แต่เรามาดูซิว่า เกิดอะไรขึ้นกับฟาโรห์
องค์ที่ครองในช่วงที่โยเซฟติดคุกอยู่.....

หลังจากที่พนักงานนำองุ่นกลับมา
ทำงานถึง 2 ปี เป็นสองปีที่เขาไม่ได้คิดถึง
เหตุการณ์ในคุกเลย เขากลับไปทำงาน
หน้าที่เดิมอย่างมีความสุข

คืนหนึ่ง ฟาโรห์เกิดฝันไปว่า ทรงยืน
อยู่ริมฝั่งน้ำไนล์ ซึ่งเป็นแม่น้ำสายสำคัญยิ่ง
ของอียิปต์ เปรียบได้กับเจ้าพระยาของเรา
นั่นเอง อยู่ดี ๆ ก็เกิดมีโคเจ็ดตัว ทั้งอ้วน
และแข็งแรง ยืนกินใบอ้อในน้ำไนล์นั้น กำลัง
กินอย่างเพลิดเพลิน พลันเจ้าโคตัวผอมโซ
นำเกลียดก็ขึ้นมาจากน้ำ แล้วสวาปามเจ้าวัว
อ้วนหน้าตาเฉยโดยไม่มีการต่อสู้เลย ฟาโรห์
ตกใจมากตื่นขึ้นมา..ในความมืด คิดว่านี่มัน
หมายความว่าอย่างไรกัน?

คิดไปคิดมา ฟาโรห์ก็กลับไปอีกครั้ง
คราวนี้ฝันเห็นรวงข้าวเจ็ดรวงที่สมบูรณ์
เมล็ดเต่งงามยิ่งนัก มันอยู่ในนาข้าวสุดลูก
หูลูกตา

แต่.....ทันใดนั้นเองก็มีข้าวอีกเจ็ดรวง
งอกขึ้นมาด้วย เจ็ดรวงหลังนี้ลีบ เกรียม ดู
ไม่ได้ คิดว่าจะกินไม่ได้เสียด้วย ข้าวสับนี้
ก็โหดมาก มันกินข้าวดีไปหมด ....ฟาโรห์
ตกใจอีกและตื่นมาจึงรู้ว่า ฝันไป

ตามหาผู้ทำนาย

คราวนี้ฟาโรห์ไม่สบายพระทัยมาก เช้ามา ก็เรียกโหรที่จะทำนายฝัน นักปราชญ์เก่ง ๆ ที่เข้าใจความเป็นไปมาเฝ้าฯ แต่.... ฟาโรห์ต้องผิดหวัง เพราะไม่มีใครสามารถอธิบายความหมายของฝันนั้นได้เลย

ตั้งแต่ที่เราได้อ่านเรื่องราวในพระคัมภีร์มา พระเจ้าทรงสั่งให้โนอาห์สร้างเรือ โดยตรัสกับเขาตรง ๆ พระเจ้าทรงมาหาอับราฮัม ตรัสกับเขาตรง ๆ เหมือนคนสองคนพูดกัน บางครั้งพระองค์มาหาเขาในร่างของมนุษย์และคุยกันแบบธรรมดา บางครั้งพระเจ้าก็ใช้ทูตสวรรค์มา

ครั้งนี้ พระเจ้าทรงให้ฟาโรห์ฝัน เพื่อเตือนอะไรบางอย่าง พระองค์เคยให้โยเซฟฝันแปลก ๆ ด้วย ปัจจุบันพระเจ้ายังคงตรัสกับบางคนผ่านความฝันเหมือนกัน แต่ไม่ใช่กับทุกคน เป็นกับบางคนที่พระองค์ทรงเลือกจะทำ

ฟาโรห์ไม่เข้าใจความฝัน แล้วก็ทรงเป็นทุกข์ยิ่งนัก เมื่อเกิด วิกฤติเช่นนี้ พูดกันไปทั้งวังของฟาโรห์ แล้ว พนักงานน้าองุ่นขอเข้าเฝ้า

“ข้าพระบาทจำ ได้ว่า เคยถูกจำคุกใน

บ้านผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์กับพนักงานขนม และมีคนหนึ่งเป็นชาติอียิปต์ติดคุกด้วยกัน เขาสามารถแก้ฝันได้ แล้วเป็นจริง ตามที่เขาบอกด้วยพระยะค่ะ”

ชีวิตพลิกผัน

ฟาโรห์ได้ยิน ดังนั้น จึงรับสั่งให้เรียกโยเซฟออกจากคุกได้ทันที

อะไรกัน ไม่น่าเชื่อ คนที่ถูกขังมาหลายปีกำลังจะออกจากคุกเพื่อเข้าเฝ้าผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดิน!

โยเซฟเปลี่ยนเสื้อจากคนคุกเป็นเสื้อผ้าเพื่อเข้าเฝ้า อย่างรีบด่วน

ขณะที่โยเซฟ เข้าเฝ้า ฟาโรห์ตรัสว่า “เราฝันไป แล้วไม่มีใครแก้ฝันได้เลย เราได้ยินมาว่า เจ้าแก้ฝันได้ถ้าได้ยินเนื้อหาความฝัน”

แต่แทนที่โยเซฟ จะยอมรับดังนั้น เขาทูลว่า “ข้าพระบาทไม่ได้เป็นคนแก้ฝันเอง พระเจ้าข้า แต่พระเจ้าจะทรงเปิดเผยคำที่ดีต่อพระองค์”

แล้วฟาโรห์จึง เล่าความฝันทั้งสองที่เกี่ยวกับโค และรวงข้าวให้โยเซฟฟัง..... โค ผอมเจ็ดตัว กินโคอ้วนเจ็ดตัว และรวงข้าว

สิบเจ็ดรวม กินข้าวสมบูรณ์เจ็ดรวม..... แต่
ฟาโรห์ตื่นขึ้นก่อนที่จะรู้ว่า อะไรเกิดขึ้นกับ
เจ้าโคธอมและรวมข้าวสิบ

“เจ้าพอจะบอกเราได้ไหมว่า มัน
หมายความว่าอย่างไร เพราะโหรของเราไม่มี
ใครสักคนจะตอบได้” ฟาโรห์ถาม

โยเซฟฟังแล้ว ทูลว่า “ความฝันของ
พระองค์ทั้งสองอย่างนี้มีความหมายเดียวกัน
พระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์ได้ทราบว่
พระองค์จะทรงทำอะไรรกับโลกนี้”

“นั่นคือ จะมีอาหารบริบูรณ์ทั่วอียิปต์
เจ็ดปี จากนั้นจะมีการกันดารอาหารหนัก
กินอาณาเขต กว้างขวางมาก ประชาชนจะ
เดือดร้อนมากพะยะค่ะ” แล้วโยเซฟทูลต่อ
ไปว่า

“ที่พระองค์ฝันสองครั้งนั้นหมายถึงว่า
พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้เกิดขึ้น และมันจะเกิด
ขึ้นใน เร็ว ๆ นี้ ดังนั้น พระองค์จะต้องเลือก
คนที่มีปัญญา หลักแหลม ตั้งให้เขาเป็นคน
ดูแลจัดการเรื่องอาหารในอียิปต์”

โยเซฟไม่หยุดแค่นั้น ยังทูลอีกว่า “ควร
จะจัดตั้งข้าราชการประจำเขตเพื่อในเจ็ด
ปีแรกจะสะสมข้าวไว้ในหัวเมือง เพื่อเป็น
เสบียงสำรองสำหรับ 7 ปีที่แห้งแล้ง คนจะ
ไม่อดตาย ประเทศชาติจะไม่ย่อยยับไป”

ชีวิตที่เปลี่ยนไป

ฟาโรห์ได้ยินดังนั้น กล่าวว่า

“จะไปหาใครที่มีพระวิญญานพระเจ้าอยู่
ในตัวเหมือนกับคนนี้ได้อีก หรือ?”

พวกข้าราชการของพระองค์เห็นด้วย

“พระเจ้าได้เปิดเผยความหมายของความ
ฝันให้เจ้า ไม่มีใครหลักแหลมมีสติปัญญา
เหมือนเจ้า เราขอแต่งตั้งให้เจ้าดูแลราช
สำนักและราษฎรทั้งหมดของเรา เราเองเป็น
ผู้เดียว ที่สูงกว่าเจ้าเพราะเราเป็นผู้ครองราช
บัลลังก์ “

ตอนที่รับการแต่งตั้งนั้นเขาอายุ 30 ปี
พอดี เขาเข้ามาอยู่ในอียิปต์นานแล้ว เขา
พูดภาษาอียิปต์ได้จากการที่นอนกินกับคน
อียิปต์มาตั้งแต่แรก ฟาโรห์ได้มอบแหวน
ของพระองค์เองให้โยเซฟ ให้สวมสร้อยทอง
คำ ให้เขาสวมเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด

ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟอีกว่า

“เราตั้งเจ้าให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์”

ทรงอนุญาตให้ใช้รถหลวงคันที่สองซึ่งเป็น
รถม้าประจำพระองค์

งานใหญ่-ครอบครัวใหม่

เขากลายเป็นคนมีอำนาจรองจากฟาโรห์
เขาได้ชื่อใหม่ว่า ศาเฟนาทปาเนอาห์ และ
ฟาโรห์มอบอาเสนาห์ ซึ่งเป็นลูกสาวของ
ปุโรหิตเมืองโอนให้เป็นภรรยาด้วย ชีวิตที่
พลิกผันขนาดนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะเขาทำชิ้น
เอง แต่พระเจ้าผู้ทรงอยู่ในสวรรค์ทรง
เตรียมเขาสำหรับบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่

สิ่งที่โยเซฟเริ่มทำทันทีคือการออกไป
ทั่วประเทศอียิปต์ เขาเดินทางไปทุกแห่ง ดู
การเกษตรทั้งหมดของประเทศ นาดิใจที่

ความอุดมสมบูรณ์มันมากมายจนไม่น่าเชื่อ เขาให้ทำยุ่งฉาบเก็บข้าว ทำบัญชีเอาไว้ทุกหัวเมือง

เจ้าหน้าที่ของรัฐทำตามคำสั่งของโยเซฟอย่างเข้มงวด พวกเขามีข้าวสะสมมาก จนต่อมา ไม่อาจคิดบัญชีไหว เพราะข้าวมีมากมายราวกับเม็ดทรายในทะเล ไม่น่าเชื่อว่าจะมีอะไรทำให้อียิปต์จะต้องเจอกับความแห้งแล้งเลย ชาวอียิปต์ต่างมีความสุขในความอุดมสมบูรณ์เหล่านี้

ไม่นานนัก โยเซฟก็มีบุตรชายสองคน คือ มนัสเสห์ และ เอฟราอิม ลูกทั้งสองทำให้เขารู้ว่า พระเจ้าทรงช่วยให้เขาได้รับความลำบากทั้งหลายที่เขาเคยเผชิญมา

สิ่งเหล่านี้กลายเป็นสิ่งเล็กน้อยเมื่อเทียบกับชีวิตวันนี้ของเขา และเขาก็รู้ว่าพระเจ้าจะให้เขามีลูกหลานเกิดในประเทศที่เขาต้องทนทุกข์มานาน เด็กชายเล็ก ๆ ทั้งสองกลายเป็นเหมือนยาที่รักษาความเจ็บปวดที่ผ่านมาในชีวิตของโยเซฟ

แต่เมื่อเจ็ดปีผ่านไป ฝนหยุดตก อากาศร้อนขึ้นทุกวัน ดินที่เคยชุ่มฉ่ำก็แห้ง แดก แกร่ง ไม่เฉพาะในอียิปต์เท่านั้น แต่รวมไปถึงด้านตะวันตก ตะวันออก คานาอัน แผ่นดินที่โยเซฟจากมาด้วย กลายเป็นการ

แล้วโยเซฟก็มีครอบครัว มีลูกชายสองคน และเขาก็ทำหน้าที่ซึ่งพระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้เขาในประเทศอียิปต์

กันดารอาหารแพร่ไปทั่วโลก

แต่อียิปต์เตรียมตัวพร้อมไว้ก่อน ดังนั้น ชาวอียิปต์จึงได้เป็นพวกแรกที่ซื้อข้าวซึ่งเก็บในยุ้งฉาง ต่อมาผู้คนต่างประเทศได้ข่าวว่าที่อียิปต์มีข้าว จึงเดินทางเป็นคาราวานมาซื้อข้าวกันอย่างเนืองแน่น

ปฐมกาล บทที่ 42

ครอบครัว

การกันดารอาหารเป็นไปทั่วโลก และครอบครัวของยาโคบก็เดือดร้อนเช่นกัน ยาโคบได้ใช้ให้ลูกชายจัดการวานไปซื้อข้าวที่อียิปต์ โดยให้ทุกคนเดินทางไปช่วยกัน ยกเว้นเบนยามินน้องคนสุดท้อง..... พวกเขาต้องเดินทางกันหลายคนเพื่อช่วยเหลือกัน และป้องกันภัยจากโจรผู้ร้าย

ดังนั้น พี่ชายสิบคนพร้อมกับครอบครัวอื่น ๆ พวกเขามุ่งหน้าไปอียิปต์ พวกเขามั่นใจว่าจะได้ข้าวกลับมาอย่างแน่นอน

เมื่อไปถึงต้องรอคิว แล้วในที่สุดพวกเขาก็ไปยืนอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการแผ่นดิน พี่ชายทั้งสิบก้มหน้าลงถึงดินทำความเคารพท่านผู้นั้น

ผู้ว่าฯ ก็ช่างดู ชิงชัง น่ากลัวเหลือเกิน
“พวกเจ้ามาจากไหนกัน?”

“พวกเรามาจากแคว้นคานาอันขอรับ”

“อย่างนั้นรี?” ผู้ว่าฯ พยักหน้า แต่
แล้วก็พูดว่า “พวกเจ้าคงมาสอดแนมซินะ
ดูว่าพวกเราเป็นอย่างไร

พี่ ๆ มองหน้ากันด้วยความตกใจ

“หามิได้ขอรับ พวกเราพี่น้องทั้งสิบ
มาซื้ออาหารเท่านั้น พวกเราเป็นประชาชน
ที่ซื่อสัตย์ มิได้เป็นนักสืบขอรับ”

“ข้าไม่เชื่อ เจ้ามาสอดแนมแน่นอน” ผู้
ว่าฯ ยืนยัน

“ท่านขอรับ” พี่ชายคนหนึ่งกล่าว

“พวกเรา ผู้รับใช้ของท่าน เป็นพี่น้องสิบ
สองคนพ่อเดียวกัน เราอาศัยในแคว้นคานา
อัน น้องคนหนึ่งตายไป แต่คนสุดท้ายต้องอยู่
กับพ่อ”

แต่ผู้ว่าฯ หาได้ใส่ใจกับคำยืนยันนั้นไม่

“ยังงี้ ยังงี้ ข้าก็ว่าเจ้าเป็นสายลับมา
จากคานาอันแน่นอน เอาอย่างนี้ พวกเจ้าจะ
ต้องอยู่ที่นี้จนกว่าน้องสุดท้ายจะมาที่นี่ให้ข้า
เห็นหน้า”

พวกพี่ ๆ ทั้งสิบตกใจจนตัวสั่น ไม่นึก
ว่าจะมาเจอเหตุการณ์เช่นนี้

“พวกเจ้าเฝ้าคนเข้าคุกไป ให้คนหนึ่ง
กลับไปพาน้องมาเพื่อพิสูจน์ว่าเจ้าพูดจริง
ไม่อย่างนั้น ข้าก็ถือว่าเจ้าโกหก และเป็น
สายลับเข้ามาในบ้านเมืองของเรา”

จากนั้นผู้ว่าฯ ก็สั่งชังทั้งสิบคนเอาไว้
สามวัน ....

ถ้าเราเป็นหนึ่งในพี่ชายทั้งสิบ เราจะ
รู้สึกอย่างไร

ใครจะไปคาดว่า มาถึงอียิปต์จะเกิดเรื่อง

ร้าย ๆ อย่างนี้ วันเวลาที่อยู่ในคุกเป็นช่วง
เวลาที่พวกพี่ ๆ ของโยเซฟหลุ่มใจ กังวล
ที่สุดในชีวิต ไม่เคยรู้สึกแย่อย่างเท่านี้มาก่อน

สามวันต่อมา ผู้ว่าฯ ได้ปล่อยพวกเขา
ออกมา ทุกคนรู้สึกโล่งใจ แต่ก็กังวลว่า เขา
จะเอาอย่างไรกันแน่

ท่านผู้ว่าฯ ให้พวกเขาไปพบ แล้วกล่าวผ่าน
ล่ามว่า

“นี่นะ เพราะเราเป็นคนยำเกรงพระเจ้า
ดังนั้น ถ้าเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ ไม่มีอุปายแล้ว
ละก็ เลือกมา ให้คนหนึ่งอยู่ในคุก ส่วนคน
อื่นก็นำข้าวกลับบ้าน เอาข้าวไปให้ครอบครัว
แต่เจ้าจะต้องพาน้องคนสุดท้ายมาหาเรา”

พี่ ๆ หันหน้ามองกันไปมา จะให้ใครอยู่ที่
คุกอียิปต์ดีละ?

“ข้าเห็นน้องสุดท้ายเมื่อไร แสดงว่าเจ้า
พูดจริง แล้วพวกเจ้าจะไม่โดนประหาร”
คนหนึ่งพึมพำกับพี่น้องว่า

“ที่จริง พวกเราเองแหละที่ผิด เราเคยทำ
กับน้องโยเซฟ น้องอ่อนวอนขอชีวิต เราก็ไม่
สนใจ สิ่งร้าย ๆ เหล่านี้จึงเกิดกับพวกเรา”

พี่รูเบนตอบเบา ๆ

“ข้าห้ามแล้วห้ามอีก ว่าอย่าทำอะไรกับ
น้อง พวกเจ้าก็ไม่ฟัง แล้วเป็นไง เวลานี้ มา
พูดก็ไม่ช่วยอะไรหรอก เนี่ย พระเจ้าทรง

พิพากษาเราแล้ว”

พี่ ๆ หารู้ไม่ว่า ผู้ว่าฯ เข้าใจทุกอย่างที่พวกเขาพูดกัน ใช่แล้ว โยเซฟได้ยินทุกคำที่พี่ ๆ เกียวกั้นชัดเจนมาก ความรู้สึกหลาย ๆ อย่างประดังเข้ามาในใจทำให้เขายืนอยู่ตรงนั้นไม่ได้

โยเซฟเดินออกไป แล้วร้องให้ โยเซฟทุกข์หนักเพียงไหน ที่ผ่านมายังไม่ได้ร้องไห้เท่ากับวันที่เขาได้ยินสิ่งที่พี่พูดนั้น

แล้วเมื่อทำใจได้แล้ว โยเซฟในตำแหน่งของผู้ว่าฯ ก็เดินเข้ามา หน้าตาซึ้งซึ้ง เลือกเอาสิเมโอนมัดไว้เพื่อจำคุก

จากนั้นเขาออกไปสั่งให้คนเอาข้าวใส่ในถุงให้เต็ม พร้อมกับใส่เงินที่เอามาซื้อนั้นคืนไปด้วยโดยไม่มีใครรู้เห็น ยิ่งกว่านั้นยังให้เตรียมเสบียงสำหรับการเดินทางกลับอีก คนใช้ทำตามทุกอย่างโดยไม่ถามสัณนิ

จะเกิดอะไรขึ้นอีก? โยเซฟมีแผนอะไรหรือ?

เมื่อพี่ชายช่วยกันกับคนงานบรรทุกข้าวใส่หลังลาจนครบ ก็ออกเดินทางไปด้วยความหนักใจเป็นอย่างยิ่ง ขณะเดินไปก็คิดไป ไม่น่าเลยที่เราไปทำกับน้องโยเซฟเมื่อหลายปีก่อนนั้น

แล้วพวกเขาก็หยุดพักกลางทาง พี่ชายคนหนึ่งเปิดกระสอบข้าว แต่ก็ต้องตกใจวียวยายตะโกนลั่น

“โอ ดูซิ! อะไรกัน ! ทำไมเงินที่ฉันจ่ายค่าข้าวกลับมาอยู่ในกระสอบ?”

“ไหน? ไหน? ดูซิ จริงด้วย นี่มันเงินของเจ้าเลย ยังมีรอยเลอะดินตรนนี่ ข้าจำได้” ทุกคนตกใจจนตัวสั่น ความหนักใจที่มีอยู่นั้นเพิ่มทวีคูณ

แต่จะหันกลับไปอียิปต์ก็ไม่ได้ เดินทางมาไกลมากแล้วพอไปถึงบ้านก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้พ่อยาโคบฟัง

“ท่านผู้ว่าฯ นั้นดุนมาก ท่านกล่าวหาว่าพวกเราเป็นสายลับเข้าไปสอดแนม ทั้ง ๆ ที่เราก็บอกเขาว่าเราไม่ใช่สายลับ”

“ท่านผู้นั้นเป็นเจ้านายของประเทศ พุดจาตุตันกับพวกฉัน เหมาะเอาว่าพวกฉันเป็นผู้สอดแนมดูบ้านเมือง”

“อ้าว ก็เจ้าไม่ได้เป็น เจ้าก็ต้องยื่นกรานซี” พ่อค้าน

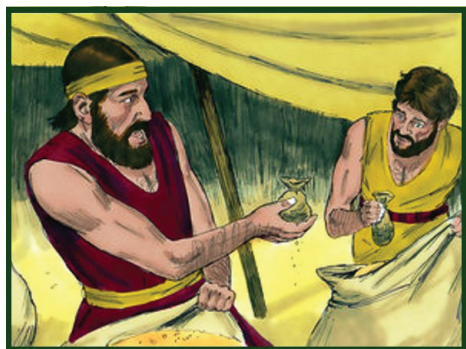
“โอ้ ท่านพ่อ ไม่ว่าเราจะพูดอย่างไร ท่านผู้ว่าก็ไม่เชื่อ” พี่ชายคนโตบอก

“ท่านจงให้เงื่อนไขว่าถ้าเราซื้อสัตย์จริงก็ต้องให้คนหนึ่งอยู่ที่อียิปต์ ให้เอาข้าวกลับบ้าน แต่ให้พาน้องสุดท้องมาให้ดูจึงจะปล่อยพี่ไป และจะยอมให้ค้าขายได้ด้วย ” ลูกชายอีกคนเสริม

พ่อฟังเรื่องราวแล้วนิ่งอึ้ง นี่มันอะไรกัน? ทำไมมีความทุกข์ซ้อนทุกข์เช่นนี้?

“ท่านพ่อ แต่ตอนที่เราเดินทางมา พ่อเราเอาข้าวออกมากินก็เห็นห่อเงินในกระสอบของผม”

“อย่างนั้นรี ชักสงสัยแล้ว.....” พี่ชายคนหนึ่งรู้สึกเอะใจ ” เราลองเปิดกระสอบให้

หมดซี”

และเมื่อพวกเขาแก่กระสอบข้าวออก

“โอ๊ะ...กระสอบข้าก็มีห่อเงินของข้า” อีกคนหนึ่งร้องว่า

“กระสอบของข้า ก็มีห่อเงิน” ทุกคนมีห่อเงินของตัวเองอยู่ในกระสอบของตน คนที่ตกใจที่สุดคือ พ่อยาโคบ

“นี่พวกเจ้าหมายความว่า เราเสียโยเซฟไป แล้วก็เสียสิเมโอน ตอนนี้เบนยามินจะถูกพรากไปอีกคนหรือ?”

รูเบนเห็นน้ำตาของพ่อ

“ท่านพ่อ ผมสัญญาว่า จะดูแลเบนยามินดีที่สุด” แต่พ่อสายหัว

“เราจะไม่ให้ลูกเบนยามินไปกับเจ้าเด็ดขาด พี่ชายของเขาที่ตายไปแล้ว ถ้าเจ้าเอาเขาไปแล้วเกิดอันตรายขึ้นระหว่างทาง ทุกข์ขนาดนั้น เราต้องสิ้นใจตายแน่”

ปฐมกาล บทที่ 43

ข้อข้าวครั้งที่สอง

หลังจากกลับมาจากคานาอัน ครอบครัวของยาโคบก็ดำเนินชีวิตหาเลี้ยงชีพด้วยการเลี้ยงแกะต่อไป แม้ว่าจะแผ่นดินจะแห้งแล้งยิ่งนัก

แล้ววันหนึ่งข้าวที่ซื้อมาก็ไม่เหลือ ยาโคบจึงเรียกลูกชายมา

“ลูกเอ๋ย ไปซื้ออาหารเพิ่มเติมเถอะ”

“ท่านผู้ว่าบอกเราแล้วว่า หากไม่ได้พาน้องชายไปด้วย เราจะไม่เห็นหน้าท่าน ถ้าพ่อจะซื้อข้าวได้ ก็ต้องเอน้องไปด้วย”

“ทำไมเจ้าต้องไปบอกเขาด้วยว่ามีน้องอีกคน รู้ไหมพ่อทุกข์ใจจะตายอยู่แล้ว?”

“ก็ท่านผู้ว่าชักใช้พวกเราละเอียดยลอะลุ่มมาก ตามเราว่า บิดายังมีชีวิตอยู่ไหม ตามด้วยว่า มีน้องอีกคนไหม? โอ้ ท่านพ่อ ใครจะรู้ล่ะว่า ท่านต้องการเห็นหน้าน้องด้วย”

“แต่พ่อขอรับ” ยูดาห์กล่าว

“ให้น้องไปกับเราเถอะ จะได้มีอาหารกินกัน ผมจะรับผิดชอบความปลอดภัยของน้องเอง นี้นะ ถ้าเราไม่ร้อป่านนี้ ไปกลับมาอีกรอบแล้ว”

พ่อคิดไปคิดมาก็รู้ว่า ต้องทำตามคำสั่งของท่านผู้ว่าฯ ดังนั้น พ่อจึงให้ลูกเตรียมเอาพิมเสน น้ำผึ้ง ยางไม้ เปลือกไม้ชะมด มะม่วงหิมพานต์ และจาวอัลมอนด์ไปฝากท่านผู้ว่าฯ และเอาเงินที่ติดปากกระสอบคราวที่แล้วกลับไปคืนด้วย

“พ่ออธิษฐานขอให้พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ทรงโปรดให้ท่านผู้ว่าฯ ได้เมตตา ปลอ่ยทั้งสิเมโอนและเบนยามินกลับมา”

ลูกทุกคนทำตามพ่อสั่งไม่ขาดตกบกพร่องเอาของกำนัลไป และเอาเงินไปสองเท่า รวมทั้งน้องชายเบนยามินด้วย

เมื่อเขาเดินทางมาถึงอียิปต์ ก็มีโอกาสเข้าเฝ้าท่านผู้ว่าฯ และเมื่อท่านผู้ว่าฯ ได้เห็นเบนยามินก็ไม่ได้กล่าวอะไรนอกจากสั่งคนใช้ว่า ให้พาทุกคนเข้าบ้าน ไปเข้าสัตว์ ทำอาหาร

และจัดโต๊ะอาหารสำหรับมือเที่ยง.....

คนรับใช้ทำตามที่น่ายลทุกประการ
แน่นอน พี่ ๆ ทั้งหลายต่างกลัวกันจนแทบ
ไม่อยากรับ พวกเขาคิดว่า คงเป็นเพราะเงิน
ปากกระสอบคราวที่แล้วนั่นเอง

แต่.....ท่านผู้ว่าฯ มีแผนการต่อ.....

ร่วมโต๊ะท่านผู้ว่า

พี่ชายทั้ง 9 เคนเข้าบ้านท่านผู้ว่าฯ ด้วย
ความกระวนกระวายใจ

“สงสัยจริงว่า ท่านจะหาเรื่องจับเราเป็น
ทาส แล้วจะริบเอาลาของเราไปด้วย” เขาจึง
คิดว่าควรจะตัดไฟแต่ต้นลม คุยกับผู้ช่วย
ของท่านผู้ว่าฯ ให้เรียบร้อยนำจะดีกว่า จึง
เข้าไปหาผู้ช่วยและกล่าวว่า

“นายขอรับ คราวที่แล้ว พวกเราลงมา
ซื้ออาหารที่นี่ แต่พอกลับไปก็พบว่า มีเงิน
อยู่ปากกระสอบของเรา ดังนั้น เราจึงเอาเงิน
นั้นมาคืน และก็ยังยืมเงินที่มาซื้ออาหารอีก
ด้วย” เขาหยุดนิ่ง คิดว่าจะพูดดีไหม

“เออ... คือว่า เงินที่ปากกระสอบนั้น
พวกเราไม่รู้ว่ามีใครเอาเข้ามาใส่ไว้”

ผู้ช่วยหัวเราะ กล่าวว่า “โอย ท่านอย่าได้
กังวลไป อย่าเป็นห่วง พระเจ้าของท่านและ
ของบิดาท่านได้บันดาลให้เรามีเงินนั้น ส่วนที่

ท่านจ่ายค่าข้าวนี้ เราได้รับแล้ว”

จากนั้นเขาก็สั่งให้เอาสิมโอนออกมาพบ
กับพี่ ๆ ทุกคนดีใจมาก ต่างถามไถ่ทุกข์สุข
ของกันและกัน พวกเขาให้ดูว่าได้เตรียมของ
กานัลละโรมาให้ท่านผู้ว่าฯบ้าง

บ่าวไพร่ของท่านผู้ว่าฯ ได้นำน้ำมาให้ล้าง
เท้า หาหญ้า หาฟางมาให้ลากินเป็นอาหาร
จนอิ่มด้วย

พอเวลาอาหารกลางวัน ท่านผู้ว่ากลับมา
ที่บ้าน พวกเขาก็ได้ยกของกานัลทั้งหมดมา
วางไว้หน้าท่านผู้ว่าฯ และกราบลงถึงดิน

“เออ บิดาของพวกเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง
ล่ะ สบายดีหรือ ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า?”

“บิดาของพวกเรา ผู้รับใช้ของท่านนั้นยัง
อยู่สบายขอรับ มีชีวิตอยู่” ตอบแล้วก็โน้ม
กราบท่านผู้ว่าฯ อีก

เขาหันมาทางเบนยามินและถามว่า “นี่
เป็นน้องสุดท้องที่เจ้าเคยบอกเราไว้ใช่ไหม?”
“ขอรับ”

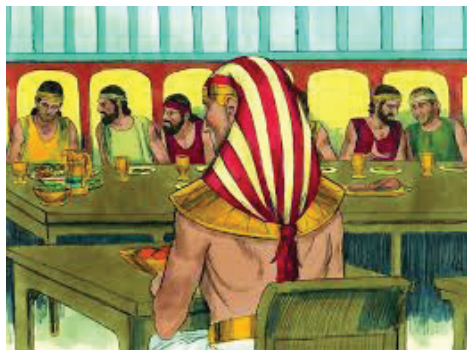
“ลูกเอ๋ย ขอพระเจ้าเมตตาเจ้านะ” โดย
ไม่ทันตั้งตัว ทันใดนั้นท่านผู้ว่าฯ ก็เดินออก
ไปจากห้องอย่างรวดเร็วจนทุกคนหันหน้า
เลิกลืกล่อกใจว่าเกิดอะไรขึ้น

ใครจะรู้บ้างว่า ที่ออกไปอย่างนั้น ท่านผู้
ว่าฯ ไปร้องไห้ แต่ก็รีบล้างหน้าล้างตาออก
มาสั่งคนให้ยกอาหารออกมา โดยแบ่งเป็น
ของคนอียิปต์กับคนอิบรูคนละสำหรับ ไม่กิน
ร่วมกัน

และสิ่งที่ทำให้พี่ ๆ สงสัยมากก็คือ เหตุ
ใดจึงให้พวกเขานั่งเรียงกันตามลำดับอายุได้
อย่างถูกต้อง

“อะไรกันนี้ ทำไมเขาให้เรานั่งแบบนี้?”

และที่น่าแปลกใจมากขึ้นคือ ท่านผู้ว่าฯ

แสดงความเมตตา เอาใจใส่เบนยามินเป็นพิเศษ ให้ของกินมากมายจนเบนยามินแน่นท้องไปหมด

แล้วทุกคนก็รู้สึกสบายใจขึ้นมา กินอาหารกันอย่างสบายใจ โดยไม่ได้เฉลียวใจว่า จะเกิดอะไรขึ้นอีก.....

ปฐมกาล บทที่ 44

คำสั่งเรื่องจอกเงิน

ต่อมา ท่านผู้ว่าสั่งการให้คนรับใช้จัดอาหารใส่กระสอบไปให้มากที่สุด แล้วก็ให้เอาเงินของพวกเขาใส่ปากกระสอบด้วย แล้วให้ใส่ถุงเงินในกระสอบของน้องคนสุดท้าย ท้อง ทั้งจอกเงินของท่านผู้ว่าฯ เองให้ใส่ไว้ในปากกระสอบของน้องคนสุดท้าย ท้อง ผู้ช่วยของท่านผู้ว่าฯ ก็ทำตามทุกอย่าง

เช้ามา ก็ช่วยส่งพี่น้องทั้ง 11 คนกลับคานาอัน ทั้งหมดลาผู้ว่าฯ และเดินทางออกไบทันที แต่เมื่อเดินทางไปไม่ไกลเท่าไร ได้ยินเสียงม้าควมตามมา หันไปดูก็เป็นผู้ช่วยของท่านผู้ว่าฯ นั่นเอง

“หยุดก่อน ท่าน เรามีเรื่องที่จะถาม” ผู้ช่วยร้องตะโกนขึ้นมา ทุกคนจึงหยุดรอ เมื่อมาใกล้ ถึงตัวแล้ว จึงกล่าวว่า

“นี่แน่ะ ท่านทำไมจึงทำช้าตอบแทน ความดีของท่านผู้ว่าเล่า? ทำไมท่านจึงขโมยจอกเงินของท่าน? นั่นเป็นจอกเงินส่วนตัวของท่านผู้ว่าฯ เลยนะ ท่านทำผิดมาก”

ผู้ช่วยได้พูดตามอย่างที่ท่านผู้ว่าสั่งไว้... พี่ ๆ ต่างหันหน้ามองกัน ...เกิดอะไรขึ้นอีก? ก็เราไม่ได้หยิบอะไรมานอกจากบ้านของท่านผู้ว่าฯ เลยนี่นา

“ทำไมท่านกล่าวหาอย่างนี้ พวกเราจะทำอย่างนั้นทำไม? เงินที่เราพกปากกระสอบก็เอามาคืนท่าน แล้วเราจะขโมยข้าวของไปจากบ้านเจ้านายท่านทำไม?”

“เอาอย่างนี้” พี่คนหนึ่งพูด “หากท่านค้นแล้วพบของนั้นที่ใคร ก็ขอให้คนนั้นรับโทษถึงตาย ยิ่งกว่านั้นก็จะยอมเป็นทาสของท่านผู้ว่าด้วย”

“ท่านพูดแล้วนะ ถ้าเราพบจอกเงินในกระสอบของใคร คนนั้นจะต้องเป็นทาสเราคนเดียว คนอื่น ๆ ถือว่าไม่มีความผิด”

ดังนั้นเขาจึงยกกระสอบของตนออกเขาค้นตั้งแต่พี่คนโตลงมาเรื่อย ๆ ไม่พบจอกเงินกระทั่งกระสอบสุดท้ายของเบนยามินไม่น่าเชื่อ!! พวกเขาพบจอกเงินในกระสอบของเบนยามิน !

“นี่มันอะไรกัน?” พี่คนหนึ่งร้องลั่น แล้วต่างก็ฉีกเสื้อผ้าของตนเอง เพราะนี่คือหายนะของพ่อ!

พวกเขากำลังเจอปัญหาที่ดูเหมือนว่าจะแก้ไขไม่ได้ ไม่มีทางออก พวกเขา กำลังเจอทางตัน! ทุกคนเดินทางกลับไปบ้านท่านผู้ว่าฯ

อ้อนวอนเพื่อพ่อ

“พวกเจ้าบังอาจจริง” ท่านผู้ว่าฯ ชู
“เราจะแก้ตัวอย่างไรก็ได้ พวกเราทุกคนเป็นทาสของท่าน ไม่เฉพาะคนที่มียอกเงินในครอบครอง”

“เราไม่สนใจ คนที่มีจอกเงินเท่านั้นที่จะเป็นทาสของเรา คนอื่นกลับไปได้!”

เมื่อเหตุการณ์เป็นดังนั้น ยูดาห์เห็นไม่ได้การจึงเข้าไปหาผู้ว่าฯ ใกล้ ๆ

“นายท่าน ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าพูดอะไรบ้าง โปรดอย่าโกรธข้า เพราะท่านยิ่งใหญ่ตั้งฟาโรห์”

ท่านผู้ว่าฯ หันขวับมา

“เจ้าต้องการพูดอะไร วาม้า”

“ท่านเคยถามพวกเราถึงพ่อ และน้องคนเล็ก ซึ่งเราก็ตอบท่านตามความจริงว่า และมีน้องเล็กคนสุดท้ายตอนที่พ่อแก่มาแล้ว พ่อรักน้องคนนี้ที่สุด พี่ชายของเขาตายไปก่อนหน้า พ่อจึงรักเขามาก”

ผู้ว่าฯ ยืนกอดอกฟังยูดาห์พูด

“แล้วท่านก็สั่งให้พวกเราเอาน้องมาให้ดูทั้ง ๆ ที่เราตัดทอนแล้วว่า ถ้าน้องมาพ่ออาจตายได้ ท่านเองได้บอกพวกเราว่า ถ้าไม่พาน้องมา จะไม่ได้พบหน้าท่านอีก พวกเราก็นำความไปบอกพ่อ พ่อไม่อยากให้น้องมา แต่ครอบครัว ลูกเล็กเด็กแดงของเราอดอยากมาก ยังไงก็ต้องกลับมาพบท่านอีก เราจึงขอให้น้องมาด้วย”

ยูดาห์ตั้งใจจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้ท่านผู้ว่าฯ ฟัง

“พ่อเสียใจมาก เพราะน้องคนหนึ่งถูกสัตว์ร้ายกัดกิน พ่อไม่อยากเสียน้องอีกคน ท่านบอกว่า ถ้าน้องคนนี้เป็นอะไรไปท่านจะขาดใจตาย”

“ท่านผู้ว่าฯ ขอรับ.... หากพวกเรากลับไปโดยไม่มีน้องคนนี้ พ่อก็จะเสียใจจนสิ้นชีวิตแน่นอน พวกเราจะกลายเป็นต้นเหตุทำให้พ่อต้องตายอย่างนั้น”

ตอนนี้ท่านผู้ว่าฯ น้ำตาปร๋มขอบตา แต่ไม่มีใครเห็น

“เราบอกพ่อว่า ถ้าไม่ได้น้องกลับมา ข้าพเจ้าจะรับผิดชอบตลอดชีวิตด้วยตัวเอง ท่านขอรับ โปรดให้ข้าพเจ้าเป็นทาสของท่าน แทนน้องเถิด ข้าพเจ้าอ่อนวอนสละ ถ้าไม่มีน้องเท่ากับไม่มีพ่อเหลือด้วย โปรดรับเอาข้าพเจ้าเป็นทาส ให้น้องกลับบ้านไป”

เกือบไม่ไหวแล้ว ท่านผู้ว่าฯ เกือบทนไม่ได้ต่อไป เขาทำอะไรต่อจากนั้น?.....

ปฐมกาล บทที่ 45 เปิดเผยความจริง

ความที่ยูดาห์คร่ำครวญถึงพ่อ ทำให้ท่านผู้ว่าฯ ไม่สามารถถกเถียงความรู้สึกต่อไปได้ เขาสั่งให้คนชาวอียิปต์ทุกคนออกจากห้อง และทันทีที่ทุกคนออกไป เขาก็ร้องให้ออกมาเสียงดังจนคนทั้งหลายในบ้านได้ยินหมด

“เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่

หรือ?” เขาพูดเป็นภาษาอียิปต์

พวกพี่น้องต่างตกใจกลัว และงุนงงไม่รู้ที่จะตอบประการใด นิกไม่ถึงว่าผู้ว่าฯ พูดภาษาของพวกเขาได้!

โยเซฟจึงบอกพี่ชายว่า

“เข้ามาใกล้เราเถิด” เขาก็ขยับเข้ามาใกล้แล้วโยเซฟว่า

“เราคือโยเซฟไง น้องชายที่พี่ชายมายังอียิปต์ แต่อย่าเสียใจไป อย่าโกรธตัวเองที่ขายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าพี่ เพื่อจะได้ช่วยชีวิตคนทั้งหลาย เพราะมีการกันดารอาหารในแผ่นดินสองปีแล้ว ยังอีกห้าปีจะโศกนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้เลย พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนพี่ เพื่อช่วยคนอีกมากมาย”

ตอนนั้น พี่ชายทุกคนรวมทั้งเบนยามินยังตะลึง คิดอะไรไม่ออก โยเซฟกล่าวต่อไปว่า

“แต่พระเจ้าทรงให้เรามาที่นี่ ไม่ใช่พวกพี่นะ พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นที่ปรึกษาของฟาโรห์และควบคุมดูแลกิจการทั้งสิ้นของแผ่นดินอียิปต์”

“สิ่งที่พี่ ๆ ต้องทำคือ ให้กลับไปบอกพ่อ บอกให้ท่านมาที่นี่ และจะให้พ่ออยู่ในเมืองโกเชน และพ่อจะได้อยู่กับลูกหลาน ยังจะมี

การกันดารอาหารอีกห้าปี เราจะได้ดูแลพ่อได้ เกรงว่าถ้าไม่อย่างนั้นจะอดตายกันหมด”

โยเซฟกอดคอเบนยามินผู้น้องแล้วต่างร้องไห้ ทั้งสองเป็นพี่น้องแม่เดียวกัน สิ่งที่ดีก็คือ เมื่อฟาโรห์ทราบข่าวก็เห็นดีที่จะให้คนทั้งครอบครัวของโยเซฟมาอยู่ในอียิปต์

ตามพ่อมา

จากนั้นพี่น้องทั้งหมดก็พากันกลับไปบอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้พ่อฟัง และเมื่อยาโคบได้ยินเรื่องทั้งหมดก็ไม่เชื่อ จนได้เห็นรถของอียิปต์มารับเขาไป จึงเข้าใจทุกอย่าง

เขาดีใจมากที่จะได้เห็นลูกชายสุดที่รักก่อนจะลาจากโลกไป

“โยเซฟลูกชายของเรายังมีชีวิตอยู่ เท่านั้นก็พอสำหรับเราแล้ว เราจะไปหาเขาก่อนที่เราจะสิ้นใจ”

ปฐมกาล บทที่ 46 เดินทางไปอียิปต์ครั้งที่สาม

จำได้ไหมว่า ยาโคบเคยเดินทางครั้งก่อนคือพาภรรยาและลูกกลับมายังคานาอัน จากนั้นเขาไม่ได้เดินทางไกลจนกระทั่งวันนี้

จะไปอียิปต์ ต้องผ่านเบเออร์เซบา เขาจึงถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้า และพระเจ้าก็ได้มาพบเขาในเวลากลางคืนอีกครั้ง พระเจ้าทรงดีเหลือเกินที่ย้ำพระสัญญาของพระองค์กับเขาอีก พระองค์ตรัสว่า

“เราคือพระเจ้า คือพระเจ้าของบิดาเจ้าอย่างลัวห์ที่จะไปอียิปต์ เพราะเราจะให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ที่นั่น เราจะไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้ากลับมาอีกด้วยแน่

และโยเซฟจะเอามือปิดตาเจ้า”

วันต่อมายาโคบและลูกชาย พร้อมทั้งผู้สืบเชื้อสายทุกคน เดินทางจากเบเออร์เซบา ทั้งสัตว์และทรัพย์สินสมบัติที่เขาได้มาในแคว้นคานาอันนั้นไปอียิปต์ด้วย

รวมโยเซฟและลูกก็เท่ากับว่าครอบครัวของยาโคบเข้ามาทั้งหมด เจ็ดสิบคนโดยไม่นับสะไภ้

โยเซฟก็จัดรถไปรับยาโคบที่เมืองโกเซน พอเห็นพ่อ โยเซฟก็กอดคอพ่อไว้ ร้องไห้เป็นเวลานาน

ยาโคบหรืออิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “พ่อจะตายตาหลับเพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้ว”

โยเซฟจะไปทูลฟาโรห์เรื่องครอบครัวที่ย้ายมา ดังนั้นเขาจึงสั่งพี่ ๆ ว่า

“เมื่อฟาโรห์จะรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าแล้วจะถามว่า ‘พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร’ พี่ ๆ ต้องทูลว่า เคยเลี้ยงสัตว์ ตั้งแต่เป็นเด็กมาจนทุกวันนี้ พี่ ๆ จะได้อยู่ในเมืองโกเซน เพราะคนอียิปต์คงไม่ชอบให้พวกเรายู่ใกล้ ๆ เขา พวกเขาเกลียดคนเลี้ยงสัตว์นะ”

ปฐมกาล บทที่ 47 ตั้งถิ่นฐานในโกเซน

จากนั้นโยเซฟเลือกบางคนในครอบครัวให้ไปเฝ้าฟาโรห์ ขณะที่เขานั่งเฝ้ารถอัครียแห่งอียิปต์ เขารู้สึกได้ทันทีว่า สิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพื่อพวกเขา นั้นยิ่งใหญ่เหลือเกิน พระเจ้าทรงให้โยเซฟมาก่อนพวกเขาก็เพื่อจะช่วยให้ไม่ต้องอดตายในคานาอัน

ขณะที่กำลังคิดเพลิน ๆ อยู่ นั่น ก็ได้ยินเสียงว่า “องค์ฟาโรห์เสด็จแล้ว” ทุกคนก็ก้มกราบลงถึงพื้น เขาได้ยินเสียงถามว่า “พวกเจ้าเคยทำมาหากินอะไรมา?”

“ผู้รับใช้องค์ฟาโรห์ เป็นคนเลี้ยงแกะแพะมานานตั้งแต่บรรพบุรุษพะยะค่ะ” พี่ชายคนหนึ่งตอบ ขณะนั้นเอง อีกคนก็ทูลเสริมว่า

“ที่มาอาศัยในแคว้นนี้ ก็เพราะไม่ค่อยมีทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ในคานาอันแล้ว เพราะกันดารอาหารหนักพะยะค่ะ” เขาหยุดนิ่งสักครู่ แล้วทูลต่อไปว่า

“ขอโปรดให้พวกเราผู้รับใช้องค์ฟาโรห์ ได้อาศัยในโกเซนเถิด”

“อืมม...” ฟาโรห์พยักหน้า และหันไปมองโยเซฟ “เอาอย่างนี้ ทั้งบิดา และ

ครอบครัวของท่านมาอยู่ที่นี้แล้ว ก็ขอให้เขาอยู่ใน โกเซน มันเป็นดินแดนที่ดีเยี่ยม แล้วถ้าใครเก่งก็ขอให้ท่านตั้งเป็นหัวหน้ากองเลี้ยงสัตว์ของเราแล้วกันนะ”

โยเซฟจึงทำตามคำสั่งของฟาโรห์ ให้พี่น้องของตนเองได้ถือกรรมสิทธิ์ดินแดนที่ดีที่สุด ในอียิปต์ คือเมืองรามเสสในโกเซน

การบริหารยามกินดาร

จากการที่กินดารอาหารและหน่วยงานของฟาโรห์เป็นแห่งเดียวที่ชาติต่าง ๆ กลั้เคียงจะเข้ามาซื้ออาหารได้ ทำให้ฟาโรห์องค์นี้มั่งคั่งมากขึ้นยิ่งนัก

และวันหนึ่ง เมื่อคนซื้อข้าวไปเรื่อย ๆ พวกเขาก็ไม่มีเงินเหลืออยู่แล้ว เมื่อจนตรอกชาวอียิปต์จึงมาร้องเรียนว่า ให้ทางราชการแบ่งอาหารให้พวกเขา

ดังนั้น โยเซฟจึงให้เขาเอาสัตว์มาแลกข้าว ทำให้คนเอาทั้งม้า แพะ แกะ วัว ลา อูฐ มาแลกอาหาร โยเซฟช่วยให้พวกเขาไม่ต้องรับผิดชอบหาอาหารให้สัตว์ แต่กลายเป็นว่า ได้ช่วยให้สัตว์เหล่านั้นไม่ล้มตายไป แต่ทางราชการยังต้องมีหน้าที่ดูแลสัตว์เหล่านั้นอีก

อีกปีต่อมา เขาก็มาร้องเรียนอีกว่า “เงินก็หมด ฝูงสัตว์ก็ไม่มีแล้ว ตอนนี้มีแต่ตัวกับไธนาเท่านั้น จะให้พวกเราอดตายต่อหน้าพวกท่านได้อย่างไร โปรดซื้อตัวพวกเรา พร้อมไธนา เพื่อว่าเราจะเป็นทาสของฟาโรห์” ความอดอยากต้องรุนแรงมากจนคนทั้งหลายยอมเป็นทาส!

เขายังขอพันธุ์ข้าวจากโยเซฟเพื่อว่า จะได้ลองปลูกข้าว ที่ดินก็จะมีพืชผล ....

ดังนั้นโยเซฟจึงซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้ฟาโรห์

ครั้งนั้นบ่าวาแปลกมาก แทนที่ฟาโรห์จะเก็บภาษีเพื่อให้มีเงินคลัง กลับกลายเป็นซื้อที่ดินของประชาชนเพื่อให้พวกเขาอยู่ได้ยามที่กินดารอาหารรุนแรงเหลือเกิน

จากนั้นโยเซฟจึงซื้อที่ดินทั้งหมดมา และคนก็กลายเป็นทาสของฟาโรห์

โยเซฟแจกพันธุ์ข้าวให้ประชาชนเพื่อนำไปหว่าน และเมื่อมีผลตกลงกันว่าหนึ่งในห้าส่วน เป็นของฟาโรห์ที่เหลือเป็นของพวกเขา แทนที่จะร้องเรียนอีก กลับรู้สึกดีที่พวกเขาไม่ต้องตาย แต่ยังมีที่ทำกิน และยังรักษาชีวิตไว้ได้

จากนั้นมาจึงกลายเป็นกฎหมายว่า หนึ่งในห้าส่วนเป็นของฟาโรห์เสมอ

ปฐมกาล บทที่ 48 พรจากปู่

หลังจากที่ยาโคบอาศัยอยู่ในอียิปต์อีก 17 ปี เขาอายุได้ 147 ปี ก็รู้ตัวว่า ใกล้จะจากโลกนี้ไปแล้ว จึงเรียกลูกโยเซฟมาให้สัญญาอย่างหนึ่งกับเขา

“ขอลูกปฏิบัติตามกับพ่อนะ ว่า จะไม่ฝัง

พ่อไว้ในอียิปต์ ให้เอาศพของพ่อไปฝังไว้กับ
ปู่ของเจ้า”

โยเซฟเข้าใจความรู้สึกของพ่อดี เขาจึง
ให้สัญญาจนยาโคบรู้สึกสบายใจ

แต่แล้วไม่นานหลังจากนั้น ยาโคบป่วย
หนัก โยเซฟจึงรับพาลูกชายทั้งสองไปหา
คุณปู่ยาโคบ ทำให้ยาโคบดีใจมาก เขา
รวบรวมกำลังลุกนั่งบนเตียง แล้วเขาพูด
กับโยเซฟว่า “ตอนที่พ่ออยู่ตำบลลูส ใน
คานาอัน พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ได้ปรากฏองค์
และอวยพรพ่อว่า เราจะให้เจ้ามีลูกหลาน
มากมาย จนเป็นชนชาติใหญ่ และจะยกดิน
แดนนี้ให้วงศ์วานของเจ้าเป็นเจ้าของตลอด
ไป”

“ลูกทั้งสองของเจ้าที่เกิดในอียิปต์ก่อน
พ่อมาก็เป็นของพ่อเหมือนกับลูกธูเบน สิเม
โอน เขาจะได้รับมรดกเหมือนกัน แต่ลูก
ที่เกิดมาหลังจากที่พ่อมาพ่อถือว่า เขาเป็น
ของเจ้า เออ พ่อคิดถึงแม่ของเจ้าที่เสียชีวิต
ระหว่างที่เราอยู่อียิปต์มาก.....”

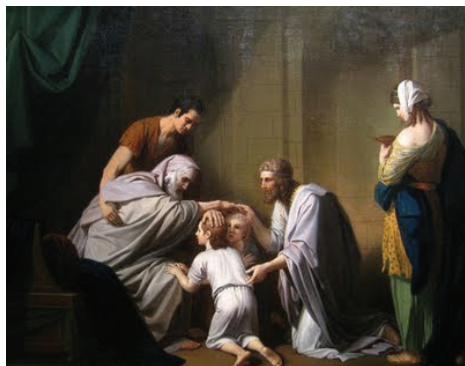
แล้วยาโคบก็หันมาเห็นเด็กหนุ่มสองคน
นั่งข้าง ๆ โยเซฟ เขาตาบวมแล้ว มองไม่
ค่อยเห็น

“นี่ใครกันเล่า?” ยาโคบถาม

“ลูกชายสองคนที่พระเจ้าประทานให้ลูก”

“พามาใกล้ ๆ พ่อซิ พ่อจะอวยพรให้”

ดังนั้นหลานทั้งสองคือมนัสเสห์ เอฟ
ราอิม จึงเข้ามาใกล้คุณปู่ ซึ่งกอดจูบด้วย
ความรัก ยาโคบรู้สึกขอบคุณพระเจ้ามาก
ที่พระเจ้าอวยพรไม่แต่เพียงได้พบโยเซฟ
เท่านั้น แต่ยังได้พบหลานด้วย นี่เป็น
พระคุณอันยิ่งใหญ่เหลือเกิน ในสมัยของยา
โคบนั้น ครอบครัวและวงศ์ตระกูลเป็นเรื่อง

ใหญ่และสำคัญทางใจของทุกคนมาก

แต่ยาโคบจะอวยพรหลานอย่างไร ?

อยากรู้จริง

คำอวยพรของคุณปู่

คุณปู่ได้อวยพรทั้งสองพร้อม ๆ กันว่า

“ขอให้พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษ

ผู้ทรงเฝ้าดูข้าพระบาทมาจนวันนี้

ทรงอวยพรพระพงศ์ทั้งสอง

ให้เขาทั้งสองทวีจำนวนขึ้น

เป็นชนชาติใหญ่ในแผ่นดินโลก”

และยาโคบกล่าวแก่โยเซฟว่า

“ลูกเอ๋ย พ่อรู้ว่า น้องชายจะสำคัญกว่า
พี่ชาย ผู้สืบเชื้อสายของเขาจะเป็นชนหลาย
ชาติ” จากนั้นยาโคบกล่าวคำสำคัญว่า

“พ่อใกล้สิ้นชีวิตแล้ว แต่พระเจ้าทรงอยู่
กับลูกเสมอ พ่อขอยกเซเคนที่พ่อยึดมา
จากคนอามไรต์ให้แก่ลูกแทนที่จะให้พี่น้อง
ของเจ้า”

ปฐมกาล บทที่ 49

คำอำลาจากยาโคบ

ขอทบทวนลูกชายทั้งสิบสองคนของยา
โคบอีกครั้ง เขามีลูกทั้งหมด 12 คน คือ

พร ของ พ่อ

**รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์
ดาน นัฟทาลี กาด อาเซอร์
อิสสาคาร์ เศบูลุน โยเซฟ และเบนยามิน**

แต่ต่อมายาโคบถือเอาหลานสองคนคือ
มนัสเสห์กับเอฟราอิมเป็นลูกด้วย ดังนั้น
เขาสองคนจึงได้รับมรดกเช่นกัน

ก่อนที่ยาโคบจะสิ้นชีวิต เขาได้ให้พร
แต่ละคนไว้อย่างที่เราน่าจะอ่านและเห็นว่า
ชีวิตของแต่ละคนนั้น พ่อคนหนึ่งได้เลือกให้
พรอย่างไร เด็กไทยไม่เคยเจออะไรแบบนี้

ยาโคบได้เรียกลูกชายทั้งหมดมาล้อมวง
“ลูกเอ๋ย พ่อจะบอกให้ว่า ในอนาคต จะเกิด
อะไรขึ้นกับพวกเจ้าบ้าง แล้วจากนั้น เขาก็
พูดว่า

“รูเบน ลูกหัวปี แม้เจ้าจะมีเกียรติ และ
เป็นลูกคนแรก แต่เจ้าก็ทำผิดต่อพ่อ ต่อแม่
เลี้ยงของเจ้า เจ้าจึงไม่เป็นยอดต่อไป

สิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน แต่เจ้ามัก
ใช้ดาบฆ่าคนเมื่อโกรธ ลูกหลานของเจ้าจะ
กระจัดกระจายไปทั่ว

ยูดาห์เอ๋ย พี่น้องจะสรรเสริญเจ้า เจ้า
เป็นเหมือนลูกสิงโตหมอบลงเหมือนราชสีห์
ดังนั้น อำนาจการปกครองจะอยู่ในเชื้อสาย
ของเจ้า จนกว่าเจ้าของอำนาจแท้จริงมาถึง

เศบูลุน จะได้อยู่ในฝั่งทะเล ชายแดนไป
ถึงไซดอน

อิสสาคาร์ จะเป็นเหมือนลา ย่อป่าแบก
ภาระ ยอมตัวเป็นคนรับใช้

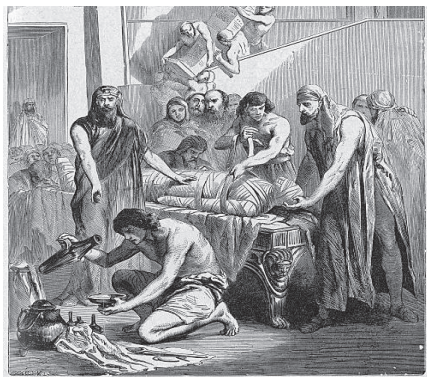
ดานจะให้ความเป็นธรรมแก่คนของเขา
และเขาเป็นเหมือนงูพิษตามทาง

กาดจะถูกโจมตี แต่จะตอบโต้ได้
อาเซอร์จะอุดมสมบูรณ์ มีอาหารชั้นเลิศ
นัฟทาลี เป็นเหมือนกวางตัวเมียที่มีลูก
อ่อนน่ารักมากมาย

โยเซฟเป็นเถาองุ่นที่เกิดผลไกล้น้ำพุ
แม้ถูกโจมตีด้วยความเคียดแค้น แต่เขาก็
ไม่สิ้นไหว ไม่อ่อนล้า ด้วยพรแห่งเบ็องบน
พระพรจะอยู่บนศีรษะโยเซฟ

เบนยามินจะเป็นสุนัขป่าหิวโซ ขย้ำ
เหยื่อตอนเช้า และแบ่งของที่ยึดมาได้ใน
เวลาเย็น

เมื่ออวยพรเสร็จ เขาก็กล่าวกับลูก ๆ ว่า
“พ่อกำลังจะถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษ
ขอให้เจ้าฝังพ่อไว้ในถ้ำมัคเปลาห์ที่ท่านปู่
ราอัมได้ซื้อไว้เป็นสุสานของพวกเรา” จาก
นั้นเขาก็สิ้นใจไปต่อหน้าต่อตาลูก ๆ

ปฐมกาล บทที่ 50

งานศพของยาโคบ

หลังจากที่ยาโคบสิ้นลมหายใจ ลูก ๆ ต่างพากันร้องไห้เสียใจ และโยเซฟจึงได้ให้ข้าราชการอียิปต์ อาบยารักษาศพของยาโคบไว้ ใช้เวลาทั้งสิ้น 40 วัน และชาวอียิปต์ต่างพากันไว้อาลัยให้ยาโคบซึ่งพวกเขาเรียกว่า อิสราเอล อีกชื่อหนึ่งด้วยเป็นเวลาถึง 70 วัน

หลังจากนั้นโยเซฟก็ขออนุญาตนำศพของพ่อไปฝังไว้ที่อูโมงค์ซึ่งพ่อสั่งไว้ “ท่านไปฝังศพบิดาของท่านตามที่ได้สาบานไว้เถิด ”

ดังนั้นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่มากมาย พร้อมกับคนในครอบครัวของโยเซฟ และตัวโยเซฟเองก็ได้เดินทางกลับไปฝังศพยาโคบที่คานาอัน

ทำให้ผู้คนในคานาอันแตกตื่นเมื่อเห็นชาวอียิปต์เข้ามาทำงานศพพร้อมกับมีการร้องไห้คร่ำครวญกันอย่างใหญ่โต

จากนั้นจึงได้นำศพของยาโคบไปวางไว้ในถ้ำมักเปลาห์ที่อับราฮัมได้ซื้อไว้จากชาวฮิตไทต์

แล้วพวกเขาก็พากันกลับไปอียิปต์.....

ต่อมาทางพี่ ๆ กล่าวว่า โยเซฟจะแก่แค่นพวกเขา จนมาถึงขนาดนี้แล้ว พวกเขาก็ยังไม่ไว้ใจโยเซฟ เขابอกโยเซฟว่า “ก่อนพ่อตาย พ่อได้ขอร้องให้โยเซฟอภัยบาปให้กับสิ่งไม่ดีที่ได้ทำไว้” เมื่อโยเซฟได้ยินดังนั้นก็ร้องไห้เสียใจมาก ยิ่งพี่มาคุกเข่าอยู่ข้างหน้าเขา

“พ่ออย่ากลัวไปเลย เราไม่ใช่พระเจ้านะ แม้พี่จะมั่งร่ำรวย แต่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เกิดสิ่งดี เพื่อช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก อย่ากลัวไปเลย เราจะเลี้ยงดูพี่และครอบครัวเป็นอย่างดี” พวกพี่ ๆ จึงเบาใจและรู้สึกมั่นใจว่า โยเซฟจะทำตามนั้นจริง ๆ

เวลาผ่านไป โยเซฟอายุได้ 110 ปี ก็เรียกพี่น้อง ที่ยังมีชีวิตอยู่มาบอกว่า

“เรากำลังจะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะเสด็จมาช่วยพวกพี่แน่นอน พระองค์จะทรงพาพวกเราออกจากดินแดนนี้ไปยังแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้กับท่านอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ และขอให้พวกท่านนำกระดูกเราออกจากดินแดนนี้ด้วย”

ดังนั้นเมื่อโยเซฟเสียชีวิต เขาจึงอาบน้ำศพและบรรจุโลงไว้ในอียิปต์อย่างดี